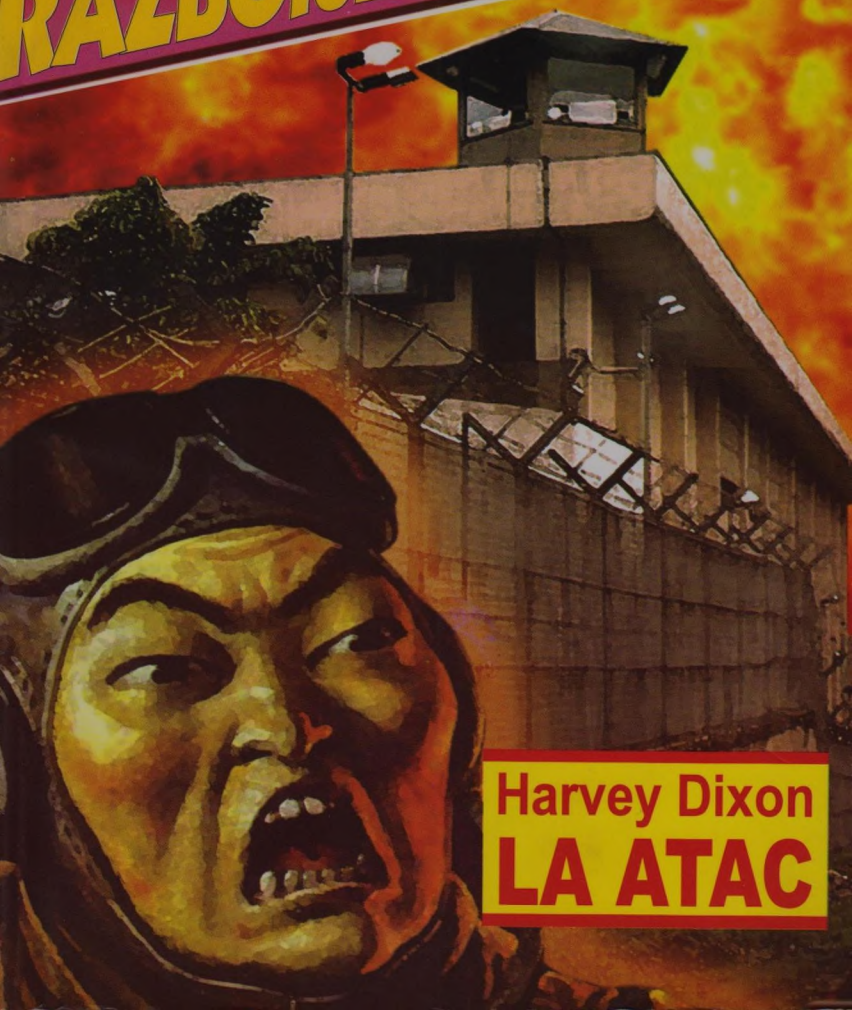

53

CAINII RĂZBOIULUI

Harvey Dixon
LA ATAC

HARVEY DIXON

LA ATAC!

Editor: Zamfir M. RUSU

Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei
versiuni aparțin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163,
bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București

Tel+Fax 223 42 46

223 42 61

222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Dușa Udrea

Tehnoredactor: SorinAdrian Cocoș

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel.: 411.00.55; 411.47.76   fed@promo.ro

HARVEY DIXON

LA ATAC!

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

PARTEA I

CAPITOLUL I

Cerul era întunecat și vidul, care se căsca sub ei, sinistru. Vântul rece sufla șfichiuitor prin trapa de ieșire.

— Ne apropiem! Treziți-vă!

Ulrich Friedenbach deschise ochii și ridică încet capul, uimit, recunoscându-l în cele din urmă pe aviatorul a cărui fizionomie era schimbată de cagula îmblănită, fără vizieră. Scoase un braț tremurând de sub grămada de păături care, teoretic, ar fi trebuit să-l apere de iarna rusească, și se frecă la față. Nu mai simțea nimic și Friedenbach se întrebă dacă nu cumva, trezindu-l, aviatorul îi salvase fără să știe viața. Sau, mai bine spus, dacă nu era pe cale să moară degerat.

— Rectific: pregătiți-vă.

Friedenbach rămase o clipă nemișcat. Să fi fost din cauza frigului intens, a somnului sau a fricii? Gândurile parcă înghețaseră și ele.

— Ăăăă... am înțeles foarte bine. *Danke!*

Aviatorul se îndepărtă și, în aceeași clipă, din cauza unui curent de aer puternic, fu obligat să se agațe de cablul de tracțiune care era întins de-a lungul carlingei.

Friedenbach aruncă de pe el păturile urât mirositoare care-i fuseseră date ca „să-i țină de cald” până când aveau să se arunce în

gol în baza principiului că un comando mort înainte de vreme nu este util la nimic...

Aruncă o privire amorțită spre Klaus Zieger care era deja gata și se pregătea să-și pună parașuta. Din cauza luminii sumbre care cădea oblic prin hublouri, mai mult ghicea decât zărea rictusul înghețat al acestuia, care-i scotea și mai mult în evidență cicatricea de pe obraz.

În penumbră, insignele cu cap de mort sclipeau lugubru pe uniformă neagră. Lui Friedenbach nu-i plăcea Zieger, și știa că este un om crud și lipsit de scrupule.

În plus, motivele, pentru care erau prinși în această capcană a aerului, nu-l priveau decât pe el, și nu avea rost să-și facă scrupule.

„Ne-au transformat în animale, își spuse Friedenbach. Animale trimise la abator.”

Avionul se înclină într-o parte și se auzi o exclamație din cabina pilotului. Cu inima strânsă, Friedenbach scrută întunericul care se vedea prin trapa pe unde trebuia să se arunce. În întuneric, zări sclipirea zăpezii din Bielorussia, care defila parcă cu încetinitorul, dând impresia că atingea burta aparatului, deși avionul zbura la o altitudine de trei mii de metri.

— Ei, amice, te echipezi singur sau vrei să-ți trag un șut?

— *Maul zu!* mormăi Friedenbach, roșu la față. Uniforma și noile tale galoane nu-ți dau dreptul să-mi vorbești așa.

Se ridică cu ajutorul mâinilor și constată că genunchii îi amorțiseră de-a binelea. Parcă înghețaseră bocnă.

Făcu câteva mișcări ca să-și încălzească articulațiile. Era vital pentru un parașutist. Câți nu-și rupseseră picioarele sau nu-și luxaseră brațele din cauza unei articulații anchilozate?

Numai că, aici, nu mai era în tabăra de antrenament, ci deasupra Moghileului.

Sau, mai bine zis, deasupra ruinelor orașului.

Friedenbach aruncă o privire aspră spre Franz Korb în timp ce se lupta cu o curea a echipamentului care refuza să se deschidă.

Korb reprezenta pentru el creatura cea mai grotescă a naturii. Omul era masiv, aproape diform, având cu mult peste o sută

douăzeci de kilograme. Nu putea nega că uriașul avea mușchi, dar nu ducea lipsă nici de grăsime. Omul luase în greutate în tabără.... Cu toate acestea, Friedenbach nu-l disprețuia pe Korb pentru asta, nici pentru manierele sale de urangutan turbat, brutalitatea lui proverbială sau creierul lui cât o nucă, pentru care devenise un simplu robot aflat sub conducerea inteligentului Klaus Zieger. Nu era decât o păpușă manipulată de Zieger.

Nu din cauza asta îl detesta, ci pentru faptul că era o mașinărie de ucis, ale cărei componente în perfectă stare de funcționare răspundeau fără ezitare la poruncile machiavelicului Klaus Zieger. Era un fel de Frankenstein.

Friedenbach se gândea la toate acestea, încercând să alunge teama care, încetul cu încetul, îi cuprindea în mreje mintea pe măsură ce se apropia clipa fatidică a misiunii incredibile pe care o aveau de îndeplinit.

Cu atât mai mult cu cât fuseseră avertizați că saltul nu înseamnă nimic, că este la fel ca mersul pe bicicletă, că nu trebuie decât să dai din pedale și totul decurge de la sine. Abia jos începeau problemele. Pentru că nu aveau să cadă pe gazon...

Gazon!...

Da, în provincia sa natală, Brandenburg, era gazon. Un gazon frumos, pe care îi făcea plăcere întotdeauna să pășească. Nici urmă din zăpada imaculată care acoperea întreaga Rusie asemenea unui lîntoliu.

Lîntoliul Wehrmacht-ului.

— Friedenbach, după ce termini să țopăi ca un cangur, vino aici.

Celălalt parcă scuiase cuvintele. Nu era nevoie să se întoarcă; recunoscuse vocea lui Zieger, care venea din cabina pilotului.

Friedenbach mai țopăi de câteva ori pe loc ca să-și pună sângele în mișcare, după care se îndreptă spre carlinga unde Korb, servil ca întotdeauna, se pregătea să-l asculte pe Zieger ca pe un guru. Care era, după Dumnezeu, stăpânul destinelor lor.

Dar, dintre cei trei, Friedenbach era singurul care credea în Dumnezeu.

— Vă mai spun o dată, strigă Zieger ca să acopere zgomotul

eliceilor. Sărim toți trei cât mai aproape unul de altul ca să nu ne pierdem din vedere. Altitudinea prevăzută: trei sute de metri. Abia dacă vom avea timp să ne reperăm unul pe celălalt. Va trebui să privim prin trapă și să calculăm abaterea de la cursul stabilit. Pentru asta, vom lua ca reper incendiile din oraș. Încercați să aterizați pe zăpadă. Țineți minte, sârma ghimpată nu este nimic pe lângă ruine. Abandonați pe loc parașuta și veniți după mine. Înțeles?

— Înțeles, *Hauptsturmführer*, strigă Franz Korb cu voce răsunătoare.

Friedenbach se rezumă să încline din cap.

Da, totul părea atât de logic, de simplu. Numai că Zieger uitase să spună că, la antrenament, nici măcar o singură dată săriturile nu decurseseră conform previziunilor. O dată, Korb rămăsese agățat într-o pădure de mesteceni, altă dată, Zieger însuși plutise în derivă spre un iaz înghețat și, la contactul cu acesta, făcuse o gaură care ar fi fost demnă de un pescuitor de foci eschimos. Iar Friedenbach, la ultima săritură, adică a patra, într-atât se grăbeau autoritățile să-i trimită în luptă, căderea i se păruse al naibii de lungă și, când se deschisese parașuta, văzuse că doi dintre însoțitorii lui se legănav la trei sute de metri deasupra lui. N-avusese timp să-și pună întrebări, abia dacă reușise să-și strângă picioarele sub el și se și prăvălise la pământ, mai mult mort decât viu.

Acum, Friedenbach se gândea tocmai la acea săritură.

Unul dintre cei doi piloți îl chemă pe Zieger care se năpusti în cockpit, urmărit de privirile neliniștite ale celor doi oameni. Fuseseră oare reperați de un avion de vânătoare? Urmau să sară orbește și să se transforme într-o pradă ușoară pentru partizanii sovietici care bântuiau prin stepă asemenea unor lupi înfometați?

— Priviți, anunță pilotul, arătând cu mâna înmănușată spre est. Moghilev. Ajungem în cinci minute.

Zieger miji ochii. În întuneric, se vedea o aureolă boreală roșiatică, ce emana din când în când un fel de flori purpurii stranii.

Probabil că artileria sovietică aprinsese incendii printre ruine – se întrebau ce mai găseau de ars sub stratul de zăpadă – care

reprezentau un indicator excelent al direcției spre obiectivul lor și al sensului în care bătea vântul.

Zieger, ale cărui trăsături se crispaseră la vederea locului unde trebuia să se arunce într-o misiune mai grea decât toate pe care le avusese de îndeplinit în viața lui, se strâmbă, fapt care dădu impresia că zâmbea. Nu observă că pilotul privea pe furiș spre imaginea lui care se oglindea în geam. De asemenea, nu-l auzi când se aplecă spre șeful lui:

— Un țicnit! N-a încetat o clipă să se hlizească!

— Da, așa sunt toți cei din *Totenkapfverband*. Le place să trăiască la limită... Problema e că îi fac și pe ceilalți să trăiască la limită...

Dezgustat, pilotul își întoarse privirea spre flăcările din depărtare. Îl îngrijora haloul roz care înconjura zonele incendiate.

— Ninge, ce plăcere!

— Spune-le acrobaților să se așeze, o să fim scuturați de D.C.A.

— D.C.A. sau Flack?

Pilotul râse fără veselie și dădu din umeri.

— Ambele. Cei de jos, când aud un avion, trag... Abia când l-au doborât, se uită să vadă ce este...

În aceeași clipă, aparatul de zbor fu zgâlțâit cu violență și, ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate pilotului, un fulger roșiatic brăzdă cerul întunecat. Alte patru explozii sfâșiară întunericul. Printre luminile care pulsau, Zieger îl văzu pe Friedenbach așezându-se pe jos, iar pe Korb, mergând clătinându-se spre locul lui.

Reacționă o clipă prea târziu și, când o aripă se ridică din cauza unui proiectil de 88 tras de jos, aparatul se răsuci și-l proiectă peste Friedenbach pe care-l strivi sub el. Cei doi rămaseră un moment agățați unul de celălalt, zbătându-se să se elibereze, luptându-se cu forța centrifugă care-i ținea lipiți unul de celălalt.

Și, dintr-odată, se declanșă iadul. Proiectoarele brăzdară cerul cu fasciculul lor de lumină rece, în timp ce cei care aveau cât de cât cunoștințe balistice parcă se decisese să doboare uriașa insectă care zumzăia deasupra lor.

— Parcă nu-ți plăcea zăpada, nu-i așa? exclamă pilotul care,

încordat deasupra manșei, încerca pe cât posibil să facă aparatul să ia altitudine.

— Nu... să ningă cât mai mult...

Exploziile în lanț deveneau tot mai violente. Din carlingă, Zieger putu vedea o serie de proiectile care ciuruiau lonjeroanele carlingei. Se chirci pe vine, dorindu-și să-l audă o dată pe pilot strigând să sară.

Friedenbach, de asemenea, nu se mai gândea decât la săritura pe care avea s-o facă, la clipa în care va scăpa odată de carlinga glacială asupra căreia trăgeau cu înverșunare și rușii, și nemții. O rafală mai bine ținută i-ar fi putut uide pe cei doi piloți, și ei n-ar mai fi avut timp să părăsească avionul. Este interzis să sari dintr-un avion în picaj sau în vrilă...

Cu atât mai puțin dintr-un avion scăpat de sub control...

— *Sakrament*, n-o să ajungem deasupra obiectivului, gemu el fără să-și dea seama.

Văzut de la sol, aparatul care rămânea încă ascuns privirilor, în ciuda proiectilelor care sfâșiau cerul, părea un fel de cometă necunoscută din cauza seriei de explozii a proiectilelor D.C.A. și Flack la un loc. Un adevărat foc de artificii.

Brusc, aparatul se angajă în picaj. Care era mai degrabă o cădere în gol.

Nici Friedenbach, nici uriașul și nici Zieger nu înțeleseseră ce se întâmplă, cu excepția faptului că, după ce o salvă le ieșise în întâmpinare mugind, aparatul se zdruncinase. Acum, carlinga se afla sub cockpitt.

Dar mai înnebunitor decât orice era sunetul ascutit al vântului pe aripile aparatului. Se auzea mai întâi un freamăt, apoi un șuierat, și acum, un oribil zgomot de sirenă care aducea cu trâmbița îngerilor ce anunțau Judecata de Apoi.

— Ne-am ars! mugi Franz Korb, ridicându-se cu ajutorul brațelor sale musculoase pe cadrul carlingei, ne-au nimerit...

Încercă să facă câțiva pași, alunecă pe podeaua în pantă, căzu, se ridică, continuând să meargă cu încăpățânare spre trapa deschisă.

Trecu pe lângă Friedenbach și se agăță de cadrul trapei unde dădu nas în nas cu Luger-ul *Hauptsturmführer*-ului Zieger.

Trăsăturile acestuia erau deformate de panică.

— Nici un pas în plus... Stai pe loc, ticălosule...

— Dar... Dar, *Hauptsturmführer*, ne prăbușim... O să ne zdrobim de sol, asta e sigur...

Urletul vântului pe aripi împreună cu zumzetul asurzitor al motoarelor solicitate la maxim, l-ar fi înnebunit de frică până și pe cel mai viteaz soldat.

— Avionul în picaj... în picaj..., urlă Zieger cu arma îndreptată spre Korb... conform planului... trei mii de metri... trei sute... Moghilev...

Friedenbach, care lupta și el cu spaima delirantă și cu dorința de nestăvilire să se arunce asupra lui Zieger, care nu-i acorda atenție, și să-l doboare, după care să se arunce prin trapă ca să scape din acest iad, își aminti vag că i se menționase o altitudine de zbor mult prea mare pentru un salt reușit.

Pilotul și copilul își uniră eforturile ca să redreseze aparatul. Eleroanele se freacă de aerul înghețat și, treptat, parcă regretând, podeaua își reluă poziția normală.

— Eu...

— *Maul zu*, ești un laș, Korb. Sper că-ți vei răscumpăra greșeala când vom ajunge jos...

Ursul se dădu înapoi, în patru labe. Parașuta din spinare îi dădea o înfățișare ridicolă ce amintea de cea a unei broaște țestoase. Mișcările lui era tot atât de încete ca ale acestui animal, din cauza fricii, a frigului sau a lui Zieger.

— Atenție, trei minute, nu mai mult.

Vocea venea din cabină și Friedenbach își strânse pentru ultima dată legăturile. Spectrul morții îi dădea târcoale. Acum era convins că va muri când vor trece cele trei minute. Da, venise aici, în centrul Rusiei, doar ca să moară agățat de curelele unei parașute.

Exact în acea clipă, un proiector iluminează carlinga ca pe un copac de Crăciun. Imediat, primul fascicul fu urmat de un al doilea, apoi de un al treilea.

Aplecat deasupra trapei, Zieger se dădu repede înapoi, cu mâinile pe ochi, ca și cum lumina îl orbise. Într-adevăr, suferința lui

trebuia să fie atroce, pentru că, din nou, trăsăturile sale erau oribil de schimonosite.

Tunurile încetară să mai tragă. Toate echipele de la sol își dăduseră seama că trăgeau cu două mii de metri mai sus și acum își reglau tirul.

— Două minute; toată lumea lângă trapă! Fixați cablurile!

Friedenbach, ale cărui degete tremurau spasmodic, se întrebă cum mai găsea *Hauptsturmführer* Zieger puterea să dea ordine atunci când lui dinții i se încheștaseră de frică. Chiar și în cele mai înverșunate bătălii cu tancuri, chiar atunci când rușii aruncau grenade pe câmpiile Ucrainei, nu mai simțise același gol în stomac și sloi de gheață în locul creierului.

Aruncă o privire plină de ură către Zieger. Omul ăsta era o mașinărie. Dar exista vreun SS-ist care să nu fi fost o mașinărie? După ce petreceai doi ani în teribila *Junkerschul* din Bald-Tolz, nu mai erai om.

— *Achtung*, un minut!

Împietrit de groază, ursul se lovi de Friedenbach, când se îndreptă spre trapă. Se vedea că n-are curaj să privească spre incendiile care defilau rapid sub el.

— Dar..., nu sunt decât ruine, exclamă Friedenbach privind sub el străzile desfundate, casele distruse și piețele fortificate cu baricade. Zieger dădu din umeri.

— Au mai sărit și alții înaintea noastră, nu?

Vântul îi abătu în altă parte sunetul vocii, astfel că Friedenbach zări doar buzele vineții ale SS-istului mișcându-se.

Abia atunci observă că proiectoarele le pierduseră din nou urma și înțelese motivul doar după o fracțiune de secundă: avionul zbura învăluit într-o furtună de zăpadă, iar fulgii păreau mici licurici sub burta aparatului.

— Săriți! urlă brusc Zieger. Korb!

Urișul ezită, își trecu cizmele prin trapă, după ce-i aruncase o privire jalnică șefului lui ca și cum stătea în puterea acestuia să-i schimbe destinul, se împinse în brațe și fu aspirat spre sol ca o torpilă.

— Friedenbach!

Din întâmplare sau în mod voit, Zieger ținea încă în mână pistolul cu care-l amenințase pe Korb cu câteva clipe mai devreme. Friedenbach închise ochii un timp, dar fu nevoit să-i deschidă din cauza vântului. Se simți cuprins de un vârtej care-l răsuci, biciuindu-l cu un curent de aer înghețat. Când vru să urle de spaimă deasupra Moghilevului, își simți pieptul strâns de o mână invizibilă și strigătul lui fu înăbușit cu brutalitate.

După o secundă, își dădu seama că parașuta se deschisese și că era în viață. Aruncă o privire spre cupola de mătase albă sub care se legăna încet.

În privirea sa, se citea o recunoștința imensă.

Apoi, întoarse capul și văzu sub el, plutind într-o tăcere desăvârșită, o altă parașută care nu putea să fie decât cea a lui Korb. Uriașul plutea sub el, fapt absolut firesc având în vedere diferența de greutate dintre ei doi. Încrucișă pârgھیile de ridicare și pivotă pe loc în căutarea lui Zieger. SS-istul plana la circa treizeci de metri deasupra lui, pradă unor zgâlțâituri puternice pe care nu învățase încă să le controleze.

— *Teuffel, teuffel, teuffel!* bombăni Friedenbach, am căzut din lac în puț... Acum urmează partea cea mai grea a misiunii...

În acel moment, realizează că fulgii de zăpadă se roteau tot mai încet în văzduh, părănd că vor să-l însoțească într-un fel de balet imaginar până la sol. Apoi se lăsă o liniște apăsătoare. Se mai auzeau bombardamentele dimprejurul orașului și, îndeosebi, la cotul fluviului Nipru, dar tot acest zgomot nu era nimic pe lângă zumzăitul motoarelor avionului și urletul monstruos al proiectilelor Flack.

Deodată, Friedenbach văzu parașuta uriașului deformându-se și lăsându-se ca un balon spart pe pământ. Simultan, se auziră strigăte și apeluri.

Înțelese că avea să aterizeze, își strânse picioarele și încercă să estimeze abaterea așa cum fusese învățat. Printre fulgii care dansau nebunește împrejurul lui, nu se vedeau decât pe alocuri fâșii de zăpadă printre ruine de case, străzi desfundate și baricade.

Incendiile după care ar fi trebuit să poată estima abaterea și să se orienteze, fuseseră înghițite în avalanșa de zăpadă.

— *Himmelgott!*... mormăi Friedenbach, întorcând privirea în stânga și-n dreapta ca să-și dea seama cel puțin unde avea să aterizeze.

Ochii i se căscară de groază; vântul îl împingea spre un imobil uriaș în ruină, a cărui fațadă fusese distrusă de bombardamente. Cu toate eforturile sale, se îndrepta spre camerele goale cu podeaua înclinată, tavanul fisurat, pereții crăpați, și Friedenbach, fost conducător de tanc, știa prea bine ce pericol reprezentau asemenea clădiri șubrezite de deflagrații.

— Nu... nu..., murmură el, ținând pârgھیile parașutei și încercând să facă față vântului... nu, nu vreau...

Atunci, ninsoarea încetă și Friedenbach zări îngrozit o bârnă de oțel ieșindu-i în întâmpinare. Zvârcolindu-se ca un vierme, reuși să evite bârna, dar se lovi din plin de al doilea etaj al clădirii, unde un obuz făcuse un adevărat dezastru.

Simți o durere violentă în umărul drept, având senzația că ceva se ruptese în el. În acea clipă, parașuta se dezumflă, lovind fațada, și căzu vertical ca un bolovan.

Cu zece metri mai jos, se lovi de solul negru, presărat cu fragmente de asfalt și planșeuri carbonizate, de grinzi contorsionate și cărămizi sparte.

Nici urmă de zăpadă groasă și afănată așa cum avusese îndrăzneala să spere că va fi înainte să sară din avion.

Friedenbach se prăbuși cu viteza sunetului, urlând de durere, se lovi de primul etaj, își pierdu casca, se ciocni de o grămadă de dărâmături și, deși nu-și rupse gâtul, ajunsese într-o lume mai bună în clipa în care se lovi cu ceafa de o țiglă spartă.

Peste câteva momente, parașuta lui se așternu peste el ușoară și diafană, acoperindu-l parțial.

CAPITOLUL II

Klaus Zieger strânse din dinți. Și nu numai din dinți. În penumbra sinistră produsă de proiectoarele antiaeriene, zărise o enormă formă cubică trecând pe lângă el într-o tăcere nefirească.

Klaus Zieger nu știa că de această clădire se lovise Friedenbach. Văzuse imensa construcție din beton atingându-i parașuta. Acum, se îndrepta vertiginos spre sol. Inima i se opri când recunoscuse un gard de sârmă ghimpată. Nu exista o capcană mai teribilă și mai nemiloasă pentru un parașutist.

Ca și Friedenbach, se agăță și el cu disperare de comenzile parașutei în încercarea de a evita ultima fază a căderii. Să fi fost din cauza nervozității? Tracțiunea fu prea puternică și începu să se balanseze. Dintr-odată, se transformase într-un pendul. Pământul începu să se clatine, iar sârma ghimpată, zăpada și ruinele se îndreptară vertiginos spre el.

Oricine altcineva în locul lui s-ar fi rugat lui Dumnezeu. Dar SS-istul nu credea în Dumnezeu.

De altfel nici în diavol; Klaus Zieger nu crezuse niciodată decât în sine însuși.

Își strânse disperat picioarele sub el, lovindu-se de sârma ghimpată. Zieger nu-ți putu reține un geamăt și, pentru o clipă, crezu că se înfipsea în sârmă, după ce un vârf de oțel îi sfâșiasse de mai multe ori Feldbluse, haina îmblănită, iar curelele îi tăiară pielea de pe spate.

Exact în acea clipă, uriașul Franz Korb ateriză pe un troian de nea, după care se ridică dintr-o mișcare și începu să-și strângă parașuta.

Aruncă o privire de jur împrejur și nu văzu decât o masă de beton demolat, de pereți crăpați și de gropi pe jumătate pline cu gheață și zăpadă.

— *Himmel*, sunt desfigurat...

Klaus Zieger, care-și pierduse o mânășă, își trecu mâna peste față și se murdări de sânge. Își dădu seama că nu atinsese solul, ci sârma ghimpată și că, sfâșiată de aceasta, parașuta lui se desprinsese și căzuse chiar peste el.

Un ghimpe de oțel foarte ascuțit sclipea sinistru la nici un metru de el. Scăpase la limită.

Se strâmbă, oripilat, și se sprijini în brațe. Sârma ghimpată îi intră în palme, dar tot nu reuși să-și schimbe poziția, fiind prins ca într-o capcană.

— *Ach* Fritz, au aruncat în aer aparatul...

Zieger încercă să se răsucească pe spate. Degeaba, căci, cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai adânc intrau ghimpii de oțel în hainele de molton.

— Privește; a căzut acolo, în fața noastră.

— Ai dreptate, i se vede parașuta. *Ach, Taugenicht!* Să vezi ce-i fac!

Zieger auzi zgomotul unei chiulase, încercă din nou să se ridice, dar se lăsă înapoi învins, dându-și seama că era imposibil să scape din capcană fără ajutorul cuiva.

— Nu l-am văzut căzând; n-ai decât să tragi rafale de jur împrejur.

— Și dacă este de-ai noștri?

— De mult nu le mai pasă alor noștri de noi.

În acel moment, Zieger realizează că despre el se vorbea și că, probabil, un compatriot de-al lui avea să ducă la sfârșit treaba pe care-o începuseră proiectilele Flack și sârma ghimpată. Zvârcolindu-se în capcana de oțel, începu să strige:

— *Nicht schiessen!* Sunt german! Nu trageți, *Himmelgott*, scoateți-mă de aici!

La o distanță de treizeci de metri, mitraliorul luă degetul de pe trăgaci și căscă larg ochii.

— De unde s-a auzit, din stânga? Dacă e o cursă?

— Cine, un tip singur? Ciudată capcană, îl chem pe Obergefreiter.

— La naiba, veniți să mă scoateți de aici, nu mă vedeți?...

Cei doi soldați nu se clintiră. Fuseseră de multe ori în prima linie și știau că Ivan era maestru în punerea la cale a celor mai diabolice capcane. Și rușii aveau propriii candidați la moarte...

În cele din urmă, mitraliorul se decise și trase semnalul de alarmă. Caporalul avea să-și facă apariția dintr-o clipă în alta.

— Cum te numești? Din ce unitate faci parte?

— ... *Hauptsturmführer* Zieger și vă ordon să mă scoateți de aici.

— *Scheise*, un SS-ist! Asta ne mai lipsea, înjură soldatul. Ce ne facem?

— Eu nu mă clintesc de aici, îl aștept pe *Obergefreiter*.

— Este un SS-ist, șopti proprietarul armei MG-42 căruia i se părea că auzise în întuneric vocea unui ofițer din ierarhia lui Schutz Staffeln.

— Mă c...! Am văzut prea multe capcane mortale de genul ăsta.

— Dar este un SS-ist, insistă omul, șoptit.

— Tocmai! N-am putut niciodată să-i sufăr!

Astfel, Zieger fu nevoit să aștepte cinci minute, în timp ce ghimpții ascuțiți de oțel îi intrau în carne și sfâșiau ceea ce mai rămăsese din uniforma lui, până când un *Obergefreiter* se apropie prudent de el.

Zieger ardea de nerăbdare să scape de sârma ghimpată, dar nu îndrăznea să protesteze, știind cât de „iubiți” erau SS-iștii de trupele de șoc și gândindu-se cât de bine erau întrunite toate condițiile pentru un „accident”, când, în sfârșit, prin întuneric se profilă mai multe siluete.

Abia după un sfert de oră, un om cu un clește reuși să-și croiască drum prin sârma ghimpată și să-l scoată din pânza de păianjen de oțel.

Zieger trebui să-și înghită mânia pentru că fusese lăsat să aștepte atâta timp, când văzu un om înalt înaintând spre el. Figura lui era luminată de un zâmbet larg.

— *Hauptsturmführer*, sunt *Oberfeldwebel* Kalb, comandantul

grupului de asalt care v-a întâmpinat. Ați avut un noroc al naibii, numai acest câmp prevăzut cu sârmă ghimpată a mai rămas neminat. Dacă ați fi căzut în spatele ruinelor, de exemplu, n-ar mai fi rămas nimic din dumneavoastră. Mai ales că, după cât se pare, ați făcut un zgomot asurzitor când ați aterizat, fapt semnalat de toate gărzile.

Zieger se întreabă dacă să-l pălmuiască pe omul din fața lui pentru neobrăzare sau să se prefacă indiferent. Privi fețele bărboase din jurul lui și socoti că era mai prudent să nu spună nimic; pe fețele celorlalți nu se citea tocmai o mare admirație pentru uniforma neagră.

— Îți mulțumesc, *Oberfeldwebel*, oamenii tăi și-au făcut treaba cu promptitudine...

— Ați fost doborât?

— Nu. Ne-am parașutat singuri. Misiune specială. Suntem trei la număr.

Ceilalți strânsesă cercul împrejurul lui, numai ochi și urechi la ce avea de spus.

Din nou, *Feldwebel*-ul, întreabă cu glasul vibrând de speranță:

— Ne retragem? Ați venit ca să ne retragem? Abandonăm Moghilevul?

Zieger își țuguie buzele și răspunse cu dispreț:

— Nu vă pot spune nimic în privința asta. *Geheime... Gut*, unde sunt tovarășii mei?

— Aici, *Hauptsturmführer*.

Dându-i la o parte pe infanteriști, își făcu apariția Korb.

— Ai pățit ceva?

— *Nein*. Am căzut pe o saltea de puf.

— Eu, dimpotrivă. Și *Friedenbach*?

— Nu l-am văzut.

— A căzut lângă clădirea asta, aici i-am văzut ultima oară parașuta, explică Zieger, întorcându-se spre comandantul infanteriștilor.

— *Oberfeldwebel*, acolo sunt mine? Condu-ne lângă acest imobil. Acolo a căzut transmisionistul nostru.

Merseră în șir indian, prudenți, după ce-i avertizaseră pe toți din sector că o patrulă se îndrepta spre clădirile distruse.

Din când în când, se auzea o serie de împușcături pe malurile fluviului Nipru sau în cartierul colhozurilor. Alteori, aerul era brăzdat de dâra luminoasă a unui obuz.

Korb mergea cu dificultate din cauza sârmei ghimpate pe care n-o putea zări decât când era prea târziu.

— Iată-l!

Strigătul îl făcu pe Zieger să tresară și să-și îndrepte privirea spre un grup de oameni adunați în jurul lui Friedenbach care fusese reperat datorită parașutei.

Zăcea cu fața la pământ, ținând strâns comenzile parașutei cu care încercase până în ultima clipă să-și schimbe destinul.

— Rănit sau mort? întrebă Zieger pe un ton rece și tăios.

— Nu se vede nimic... ne trebuie o lanternă.

Cineva trimise din mână în mână o lanternă. În cele din urmă, un fascicul de lumină slabă dădu la iveală corpul nemișcat.

Un om care purta insigna geniștilor tăie cu pumnalul curelele parașutei. Un altul întoarse cu grijă corpul cu fața în sus și văzură chipul scăldat în sânge al lui Friedenbach. Un soldat din întuneric scoase un fluierat.

— Băiatul a căzut tocmai de sus, nu arată prea bine.

— Fractură de craniu? întrebă Korb.

— Da... printre altele. S-a zis cu el, deduse Oberfeldwebel-ul. Mă întreb cum de și-a pierdut casca... (Ridică privirea spre Zieger și fu surprins de asprimea întipărită pe trăsăturile acestuia.) Era unul dintre specialiștii voștri?

— Da... dar nu contează, aveți și voi specialiști în transmisii radio... *Oberfeldwebel*, trebuie să vorbesc cu *Generalleutnant Rotensperr* aflat la comanda Moghilevului.

Vocea lui sunase ușor emfatic ca să-l impresioneze pe subofițer. Acesta, care stătea în genunchi lângă corpul inert al lui Friedenbach, se ridică imediat. Se gândi pe dată la retragere. SS-istul aducea mai mult ca sigur ultimele ordine locotenent-colonelului Rotensperr. Ordine care, dată fiind natura lor secretă, nu puteau fi transmise prin undele radio.

— Zum Befehl, *Hauptsturmführer*, urmați-mă, vă rog.

Subofițerul parcursese în sens invers drumul pe care-l făcuseră în

căutarea corpului lui Friedenbach, dădu de un baraj și dispăru într-un adăpost unde aprinse o lampă cu seu, după ce, în prealabil, acoperise cu grijă toate deschizăturile.

— Trebuie să avem mare grijă, Ivan își trimite noaptea trăgătorii de elită printre ruine, care-și cunosc foarte bine meseria.

În timp ce vorbea, răsuci maneta unui telefon cu baterii.

— Greta 4, aici Sygma Zwei, nu sunt piloți. Este vorba despre un *Hauptsturmführer* care vrea să vorbească cu *Generalleutnant* Rotensperr, spuse subofițerul pe un ton din care răzbătea speranța.

Acesta fu nevoit să îndepărteze rapid receptorul de ureche din cauza înjurăturilor vehemente care izbucniră cu promptitudine. Era evident că cei de la celălalt capăt al firului apreciau cu totul altfel indiscreția subofițerului.

Peste zece minute, Zieger ieși dintr-un canal și se opri lângă un Kübelwagen la volanul căruia se afla un *Oberleutnant*.

— *Oberleutnant* Früchberg, comandantul sectorului VI. Vă voi conduce la cartierul general.

Mașina, învăluită în întregime într-o plasă de camuflaj, începu un periculos slalom printre ruinele imobilelor demolate, capacele ridicate ale canalelor și tavanele prăbușite ale pivnițelor. Șoferul conducea cu viteză mare în ciuda întunericii, iar Korb și Zieger erau nevoiți să se prindă de scaunele lor ca să nu fie aruncați din mașină.

Tirurile succesive de artilerie nu lăsaseră practic nimic în picioare din acest oraș ale cărei clădiri demolate semănau, în întunericul sinistru, cu o imensă necropolă.

Înainte să ajungă lângă un siloz de grâne distrus, locotenentul încetini și îndrăzni să-i pună întrebări lui Zieger.

— *Hauptsturmführer*, aș vrea să vă pun o întrebare, spuse el cu un glas din care răzbătea neliniștea.

— Inutil, nu-ți voi răspunde la ea. Știu ce vrei să mă întrebi.

— Bine, *Hauptsturmführer*...

Ofițerul se cufundă într-o muțenie absolută, în timp ce mașina urcă zgâlțâindu-se o pantă. Trebuiră să arate de câteva ori permisele de liberă trecere, pe care ofițerul le scotea din buzunar ca un presti-

digitator și pe care *Feldgendarmes* le frunzăreau la lumina roșiatică a lanternei; în cele din urmă, Zieger își dădu seama că mergeau printr-un tunel subteran care, pe alocuri, cotea în unghi drept.

— Este un canal colector al apelor reziduale, *Hauptsturmführer*, statul-major se află în fundul parării unei clădiri ce a aparținut N.K.V.D.-ului.

Zieger nu spuse nimic care i-ar fi putut trăda sentimentele ce-l copleșiseră. Subofițerul presimțea că parașutistul care aterizase în miezul nopții, în centrul orașului asediat, aducea cu sine o veste importantă.

Veste care nu putea fi decât ordinul de a ataca cu orice preț, de a se avânta în stepă, ca să scape din strânsoarea inamicului care sufoca Moghilevul și Regimentul V de tanchiști în urma retragerii dezastruoase de la Cernipetsk.

Să atace! Era singura speranță care le mai rămăsese de zile întregi celor zece mii de oameni slăbiți de atâtea frustrări.

Oamenii mai rezistau doar datorită disperării. Pentru că numai disperarea le mai rămăsese: toți cei de aici știau ce era un comisariat politic al N.K.V.D., toți bănuiau ce însemna un lagăr în Siberia și fiecare dintre ei știa că Ivan nu va arăta deloc îndurare față de apărătorii Moghilevului, care le opuseseră rezistență atâta timp pe malurile Nipruului și permisese Wehrmacht-ului să-și reconstituie frontul slăbit de cea mai dezastruoasă bătălie din tot războiul — cea care avea să rămână în istorie sub denumirea de bătălia de la Kursk.

Era evident că, pentru toți, nu mai existau decât două soluții, pentru că nici nu se mai puteau gândi la victorie: să atace sau să moară.

Avanposturile Wehrmacht-ului se aflau la o distanță de patruzeci de kilometri de ei.

Și iată că, acum, acest ofițer SS care nu avea asupra lui nici un document aducea mai mult ca sigur ordinul atacului, își spunea Oberleutnant Früchberg care nu îndrăzneă să schimbe o vorbă cu Zieger și Korb.

De ce ar fi trimis Totenkopfverbad un ofițer în capcana din Moghilev dacă nu ca să le aducă ordinul să atace?

Mașina încetini la ultimul post de control ascuns într-un canal de scurgere a excrementelor și apelor reziduale, apoi porni zgâlțâindu-se pe pietrele care serviseră la astuparea canalelor. După douăzeci de metri, ajunseră într-o sală vastă, unde erau parcate mașini de legătură, motociclete și câteva automitraliere despre care cu greu îți închipuiai cum reușiseră să ajungă până aici.

— Am ajuns, *Hauptsturmführer*. Aici este sediul comandantului a ceea ce a mai rămas din *Gebirgsdivision* Gayer și a oamenilor care ni s-au alăturat. Sunteți așteptat.

Șoferul deschise portiera și Zieger coborî fără să arunce măcar o privire spre subofiterul împietrit. Uriașul Korb ieși cu oarecare dificultate din automobil și sări lângă șeful lui.

La apariția celor doi intruși, se așternu liniștea în „garaj” și Zieger își dădu seama că fața lui inundată de sânge și uniforma lui neagră, ruptă, făceau senzație.

Un ofițer de stat-major cu insignă roșie pe guler, îl conduse într-o încăpere lungă în formă de semicilindru, care probabil inițial fusese ramificația unui sistem subteran de irigație din oraș. Aici era cartierul general.

Un om în vârstă așezat călare pe un scaun, privea atent o hartă ce reprezenta cotul Niprului care trecea prin spatele orașului. Un căpitan de transmisii cu căști la urechi, care părea legat printr-un fir lung, pe care îl târa înapoia lui, de o sală de transmisiuni alăturată, aranja fără încetare pătrățele colorate pe hartă.

— El este? șopti Zieger.

Ofițerul dădu afirmativ din cap și tuși ca să-i atragă atenția lui Rotensperr. Acesta se întoarse după un moment, și se ridică zărindu-l pe Zieger care își pocnise călcâiele.

Era un om mic de statură, cu fruntea acoperită în întregime de păr alb, des. Pe trăsăturile sale slabe și voluntare, se putea citi autoritatea. Mâneca stângă a hainei descheiate la câțiva nasturi, era prinsă cu un ac. *Generalleutnant* Rotensperr era ciung.

— *Hauptsturmführer* Klaus Zieger! tună SS-istul ca și cum generalul s-ar fi aflat la câțiva kilometri de el.

Vocea sa se auzi atât de puternic, încât ofițerul de transmisiuni își întoarse o clipă privirea de la hartă, uimit.

— Știu, spuse Rotensperr ale cărui buze păreau să nu se fi mișcat, sunt la curent cu parașutarea voastră în sectorul nostru,... în urma căreia sper să nu fi avut de suferit...

— Nu, *Herr Generalleutnant*, oamenii dumneavoastră m-au eliberat cât au putut de repede.

— Din nefericire, unul dintre oamenii tăi n-a avut același noroc.

Zieger ridică din umeri cu condescendență.

— Da, știu, spuse Rotensperr cu o undă de sarcasm în glas. El nu făcea parte din SS.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar ai gândit-o.

Zieger consideră că se avântase pe un teren nesigur. Era evident că infirmul nu-i avea la inimă pe oamenii din Schultz Stoffeln.

— Era transmisionistul grupului și pierderea lui...

Rotensperr făcu un gest, întrerupându-l.

— Slavă cerului, mai avem câteva stații radio în stare de funcționare și transmisioniști experimentați.

Văzând privirea inexpresivă a lui Zieger, Rotensperr înțelese că acesta nu voia să vorbească în fața ofițerului de transmisiuni. Îi făcu semn să plece și-l conduse pe Zieger în fundul camerei imediat ce prelata de la intrare se lăsă în urma ofițerului.

— Te ascult, spuse el cu o voce din care răzbătea emoția. Ne-ai adus ordinul? Ordinul să ne retragem?

În adâncul ochilor spălăciți, sclipea o luminiță de bucurie. Toată ființa lui, toate fibrele sale păreau să cerșească un „da” de la SS-ist, răspuns care avea să-i dezlege de jurământul pe care i-l făcuseră lui Hitler să reziste până la capăt ca să salveze Divizia Gayer.

Dar, când îl văzu pe Zieger mai rece decât până atunci, clătînând din cap, pe fața sa se așternu o expresie de incertitudine dureroasă. Zieger înlătură cu unghia o dără de sânge care se închegase pe obrazul lui.

— Nu? Atunci, ordinul să ne sacrificăm?

Vocea bătrânului ofițer se schimbă radical. Omul părea că îmbătrânise cu zece ani. Acum arăta ca un moșneag. Dacă garnizoana l-ar fi văzut în acele clipe, și-ar fi pierdut orice speranță.

— Dar vorbește odată!

— Îmi pare sincer rău, *Herr Generalleutnant*...

Zieger nu putu continua, Rotensperr îl prinsese cu mâna validă de umăr și-l zgâlțâia violent.

— Puțin îmi pasă de părerile tale de rău, atunci de ce ai venit la Moghilev? Ca să crape o dată cu noi? Sau să ne pui să cântăm *Deutschland über alles* și să strigăm *Heil Hitler*?

— *Herr Generalleutnant*, am primit misiunea să ajut să scape de aici un foarte valoros ofițer pe care O.K.H. vrea... cum să mă exprim... să-l recupereze cu orice preț.

— Să recupereze cu orice preț... un ofițer... O.K.H.? repetă Rotensperr cu voce albă.

— Da... mă rog... nu trebuie să cadă viu în mâinile roșiilor.

Cei doi oameni se priviră în tăcere. Zieger părea o statuie. Rotensperr făcea eforturi supraomenești ca să-și recapete controlul și pe fața lui se citea încordarea abia stăpânită, buzele tremurându-i din când în când.

— Un singur ofițer! Un singur ofițer din mijlocul a două mii de oameni ajunși la capătul nervilor și puterilor. Și care nu mai au ce pune în gură de când lașii de la Luftwaffe nu ne mai parașutează nimic?

Zieger ridică mâinile cu palmele în sus. Fața brăzdată de riduri a bătrânului general se înroșea treptat.

— Îmi pare rău, *Herr Generalleutnant*.

— Știu, ai mai spus-o. Și mai încetează cu „*Herr Generalleutnant*” al tău, doar nu suntem la școala din Posen-Preskau! Și cine este acest om binecuvântat de Dumnezeu?

— Maiorul Erick Ahnenfeld.

— Da, așa e, cum de nu m-am gândit la el mai devreme, ironiză Rotensperr cu o amărăciune disperată. Ahnenfeld! Nu putea fi decât el. Corb la corb nu-și scoate ochii, *nicht war*?

— Am misiunea să-l scot pe acest ofițer cu orice preț de aici, repetă Zieger pe un ton oficial.

— *Ja*, și să-l ucizi dacă nu reușești. Am înțeles.

— ...

Rotensperr clipi de câteva ori. Avea ochii înroșiți de insomnie

și de fumul țigărilor care stagna zi și noapte pe culoarul în care aerul nu circula deloc. În cele din urmă, merse spre harta de pe perete, unde rămase o clipă privind-o lung, după care ridică receptorul unui telefon negru de pe o ladă, ale cărui fire zăceau în praf.

— Zirnwald? Trimite-l pe maiorul Ahnenfeld la mine... Poftim? Nu-mi pasă... găsiți-l! Ja, și să-mi aduci aminte cu aceeași ocazie că i-am interzis să meargă în recunoaștere nocturnă fără permisiunea mea.

Rotensperr puse receptorul în furcă cu o asemenea violență, că ar fi putut să-l spargă și se întoarse cu fața la SS-istul care nu se clintise.

— Și cum vrei să-l evacuezi de aici? Asta, dacă vrea să plece.

— Este un ordin, *Herr Generalleutnant!* protestă vehement Zieger. De la însuși *Oberkommando des Heeres*¹!

— Vreau să văd ordinul.

Zieger duse mâna în interiorul hainei de unde scoase un plic pe care sârma ghimpată îl rupsesese, și i-l dădu cu un gest teatral lui Rotensperr. Acesta îl desfăcu nervos, scoase un al doilea plic, examinează ștampila cu mențiunea „Geheime” din cele patru colțuri și de pe spate, rupse și acest plic, de unde scoase o hârtie cu antetul O.K.H. pe care o citi de câteva ori cu mare atenție ca și cum ar fi dorit să-și imprime în memorie ordinul injust.

Era adevărat că Ahnenfeld era un om prețios. Era adevărat că el, punându-i față în față pe simpatizanții ucraineni ai nemților cu partizanii din mlaștinile din Pripet pe care *Feldgrenadieren* nu reușeau să-i alunge, asanase întreaga regiune, și tot el comandase echipele speciale care aruncaseră în aer statul-major al Corpului 25 al gărzii inamice înaintea atacului de pe Volga, decapitând frontul rușilor grație isprăvilor unui soldat kamikaze anonim care lupta în armata lui Vlasov.

Tot Ahnenfeld pusese la cale și alte planuri, unele mai machiavelice decât altele, care-i făcuseră pe ruși să spună că el singur valora cât toți ofițerii lor la un loc.

Dar soarta a vrut să fie prins și el în Moghilev, pe care trebuia să-l apere cu orice preț după cum le ordonase Hitler.

¹ Comandamentul Superior al Wehrmacht-ului. (n. tr.)

Ahnenfeld, medaliat cu „Crucea pentru merit”, crucea cavalerilor cu frunză de stejar și diamante, *Ehrenkreutz* și *Gefrierfleischorden*¹. Un ofițer de informații înăscut.

Dar asta nu justifică norocul chior care îi permitea să fie singurul om care avea să scape din Moghilev, în timp ce alți zece mii de oameni se agățau de fiecare ruină așa cum ordonase Führer-ul.

— E josnic..., mormăi Rotensperr cu voce stinsă. Josnic! Este o infamie. Îl cunosc pe Ahnenfeld, este un ofițer curajos care va refuza să ne părăsească. Este un om de onoare.

Zieger își pocni călcâiele și duse mâna la țeava Lüger-ului care atârna la centură.

— În cazul ăsta...

— În cazul ăsta, te va doborî înainte să-ți dai seama. Infamia are niște limite.

— Nu și dacă îi spun că Reich-ul are nevoie de el. Locul lui nu mai este aici, pentru că nu este și nici nu are cum să fie un luptător din prima linie, *Herr Generalleutnant*. Să i se încredințeze un grup de asalt e ca și cum ai da un camion pe mâna unui pilot de vânatoare! O să-l conving eu că Reich-ul îl așteaptă. Dacă este un om de onoare, va ști care este datoria lui.

Pentru prima oară, Zieger se însuflețise. Știa că-și putea permite. Rotensperr n-avea curajul să ia măsuri împotriva unui ofițer al „Ordinului Negru”. În ciuda diferenței de grad.

— Și cum vrei să-l scoți de aici?

Telefonul cu baterii sună. Rotensperr sări ca ars și smulse din furcă receptorul.

— ... Cum așa, de negăsit? Este în sectorul Sirsevo, mi-a spus că se duce să-i interogheze pe prizonierii prinși de patrula de noaptea trecută. Telefonează la toate posturile. Trimite după el cercetași, suiți-l pe motocicletă, vreau să vorbesc cu el în maximum o oră.

Rotensperr nu așteaptă răspunsul și închise.

— Un Fieseler Storch va ateriza în Njarskoie înainte de zori. Mai avem... cinci ore, *Herr Generalleutnant*.

---

¹ Mot-à-mot: „Ordinul cărnii congelate”. Este denumirea pe care o dădea Wehrmacht-ul în derădere bătăliei din Rusia. (n. tr.)

Rotensperr ridică singurul braț spre cer, apoi ridică din umeri.

— Dar rușii au nimicit locul respectiv cu proiectile de 155. E doar un morman de dărâmături, abia dacă a mai rămas o porțiune intactă de două sute de metri.

— Din fotografii reiese că a mai rămas o suprafață intactă de trei sute de metri. Un Fieseler Storch are nevoie de maximum patru sute de metri și, prin urmare, cinci ore vă vor fi de ajuns ca să-l degajați. Cu materialul explozibil care v-a mai rămas și cu câteva *Abteilungen* de pontonieri, sunt sigur că veți putea face o pistă de aterizare. În ce privește luminile, vom avea nevoie de niște torțe... Care vor fi aprinse la ordinul meu de îndată ce avionul va ateriza ghidat de noi prin radio... Eu, maiorul Ahnenfeld și *Unter-schauführer* Korb vom sări în aparatul care va decola imediat și va ieși din oraș fără să ia altitudine. Torțele vor fi stinse imediat după aceea.

— Ca să vezi, mai primesc și ordine, spuse cu glas înăbușit Rotensperr, stupefiat de îndrăzneala SS-istului.

— Rușii nu vor avea când să-și regleze tirul și să tragă asupra noastră. Ah, mai am nevoie de o stație radio, evident, pentru că a mea a fost avariată.

Rotensperr devenise stacojiu la față și-l privea pe Zieger pârând că vrea să-i sară la gât și să-l sugrume cu mâna validă.

— Îți doresc să vă prăbușiți când avionul va decola, *Hauptsturmführer* Zieger.

Acesta miji ochii deschiși la culoare și rosti cu voce glacială:

— Uitați că la bord se va afla și maiorul Ahnenfeld.

— Sub amenințarea pistolului, nu?

— Timpul se scurge, *Herr Generalleutnant*.

— Ești diavolul în persoană.

— Timpul se scurge, *Herr Generalleutnant*.

Telefonul sună din nou, împiedicându-l pe Rotensperr care fierbea de furie să profereze insulte la adresa SS-istului care rămânea neclintit în mijlocul canalului de scurgere.

— ... Poftim? A, tu ești, Ahnenfeld? Vino la cartierul meu general... Da, acum, desigur, nu, îți explic aici. Te aștept.

Puse încet receptorul în furcă și-l privi impasibil pe Zieger, drept în ochi. Furia părea să se fi evaporat.

Dar poate că nu se mai exterioriza la fel ca înainte.

CAPITOLUL III

Ușa se trânti cu un pocnet sec pentru că Ahnenfeld o ținuse din reflex. Un Oberleutnant duse mâna la cască.

— Herr Generalleutnant vă așteaptă, Herr Major.

Ahnenfeld dădu mâna cu omul. Deși era foarte tânăr, acesta îi era tovarăș de multă vreme. „Făcuse” cu el bătălia din Polonia, fuseseră chiar și la Poznan înainte de război, se bălăciseră împreună în mocirlele oribile din Pripet. Altenmeier făcea parte din *Stosstruppe*.

Pentru Ahnenfeld, era mai mult decât un adjutant, era un vechi tovarăș de arme, cu care împărțise până și pâinea.

— Altenmeier, știi bine că asta este și dorința mea. Dar SS-istul ăsta, lua-l-ar naiba, nici n-a vrut să audă de una ca asta.

— Știu, Herr Major. Dar tot o să străpungem noi liniile inamice, sunt sigur.

— Dumnezeu să te audă, șopti Ahnenfeld, căutând privirea omului pe sub cască. Să se grăbească să ne dea ordinul ăsta cât mai rezistă oamenii.

Omul zâmbi trist. Vorbise despre străpungerea frontului inamic doar ca să-l facă pe ofițer să creadă că încă mai spera așa ceva, dar acesta nu se lăsă înșelat. De prea multe ori discutaseră despre asta în ultimele două săptămâni.

— Ai grijă de tine, Altenmeier.

Ahnenfeld dispăru în întuneric. Merse împiedicându-se din când în când de bucăți de pavaj. Pe stradă, trei tancuri ale geniștilor care scrâșneau din toate încheieturile, împingeau înainte bucăți de tencuială pe care le smulgeau din pereții crăpați ai imobilelor. Uneori, șenilele aruncau jerbe de scânteii care se stingeau imediat la contactul cu asfaltul.

Din când în când, se auzea șuieratul câte unui obuz în aerul rece al nopții. Dar Ivan părea că dorește să se odihnească în acea noapte. Era adevărat că, după tentativa sa eșuată de a trece Nipruul, își revizuisese cu mult atitudinea față de capacitatea de rezistență a rămășițelor Diviziei Gayer.

Își schimbă direcția ca să nu se ciocnească de vreun Panzer care, bineînțeles, lucra cu luminile stinse, și merse pe lângă pereți. În pragul ușilor, în picioare sau așezați, sprijiniți de tocurele ușilor, soldații așteptau în tăcere. Din timp în timp, lumina unei țigări dădea la iveală o figură scheletică sau bărboasă.

Ahnenfeld grăbi pasul, stânjenit. Oamenii îl priveau cu prea multă insistență, iar ochii lor care ardeau ca cei ai unor bolnavi strigau fără cuvinte: de ce tu și nu noi? Din cauza gradului? Dacă suntem simpli soldați, este vina noastră? Sau este din cauza isprăvilor tale? Dar și noi am înfăptuit atâtea fapte de vitejie. Să fie mai greu să stai la un birou și să gândești decât să te arunci cu pieptul descoperit înainte, prin troienele de zăpadă? De ce tu? Da, de ce numai tu, tu și nu noi?

Cele două tancuri Panzer speciale degajaseră un teren de peste patru sute de metri și pista din Njarskoie avea un aspect neobișnuit, fiind prea curată, prea plană pentru cei care cunoșteau adevărata înfățișare a unui Moghilev în ruine.

— Iată-l pe maior! Pe aici, Herr Major, suntem aici!

Ahnenfeld își schimbă direcția și se îndreptă spre un grup de oameni îmbrăcați cu mantouri cu glugă, pe care nu-i văzuse pentru că stăteau lângă un morman de dărâmături care fusese împins într-o parte ca să poată trece mașinile.

Îl recunosc pe generalul Rotensperr înconjurat de câțiva ofițeri și de un transmisionist din statul-major.

SS-istul se plimba încoace și-n colo ceva mai departe, și uriașul care-l însoțea ca o umbră fuma ascunzând vârful aprins al țigării în căușul palmelor.

— Se apropie timpul, spuse generalul, trăgându-l pe Ahnenfeld la o parte. Ai un noroc al naibii.

— Da, un noroc pe care nu-l meritam, *Herr Generalleutnant*, spuse cu regret omul din Abwehr, aranjându-și monoclul care părea sudat pe ochiul său stâng.

— Să lăsăm asta, Reich-ul are acum nevoie mai mult de creiere decât de brațe. Dar este un noroc și pentru noi, Ahnenfeld, vreau să-ți încredințez o misiune. Știi în ce situație disperată ne aflăm. Știi prea bine că ne cramponăm de ruinele astea ca un naufragiat de un pai, știi că la nici cinci kilometri de aici rușii ne așteaptă să ne facă bucăți în afurisita aia de stepă.

— Da, *Herr Generalleutnant*.

— Ahnenfeld, îți cer să convingi O.K.H. că nu suntem nici pe departe ca armata lui von Paulus. Mai avem benzină, muniție, oameni care ard de nerăbdare să intre în luptă...

Generalul se însufleți tot mai mult. Vocea îi deveni răgușită. Îl apucă pe Ahnenfeld de braț și-l strânse cu putere:

— Ahnenfeld, trebuie să-i convingi că nu suntem terminați și că trebuie să facă tot posibilul să vină după noi, altfel spus, că MERITĂ SĂ ÎNCERCĂM. Nu putem înainta de unii singuri, avem nevoie de ajutor, să trimită Luftwaffe să ne sprijine, iar artileria să deschidă un culoar între Plasnoie și Moghilev. Nu sunt decât patruzeci de kilometri. Imploră-i, amenință-i, fă apel la onoarea lor de soldați, chiar la mila lor. Spune-le...

Vocea lui Rotensperr deveni brusc aspră.

— Spune-le să nu ne lase baltă, că le mai putem fi de folos!

— Vă promit că așa voi face.

— Asta e tot ce aveam să-ți spun, Ahnenfeld. Auf Wiedersehen. N-am de gând să asist la plecarea SS-istului ăstuia. Noroc.

Plecă și, peste câteva clipe, Ahnenfeld auzi zgomotul motorului unui Volkswagen care demara. Ciuli urechile. Dinspre

Nipru, se auzea zgomotul artileriei și se vedeau câteva rachete de recunoaștere atârând de parașute. Erau probabil comandourile rușilor care încercau din nou să stabilească un cap de pod.

Spre est, deasupra cartierului Kurgan, cerul era înroșit de lumina incendiilor. Ahnenfeld se întrebă ce mai ardea acum, apoi se duse spre grupul de ofițeri și soldați care așteptau pe marginea pistei.

Abia atunci își dădu seama de tăcerea care domnea deasupra tuturor și că cele două tancuri dispăruseră după ce-și terminaseră treaba.

— Ai stabilit contactul?

— Nu încă, Herr Major, răspunse transmisionistul cu căștile la urechi.

Ahnenfeld privi la ceas. Patru fără cinci. Dacă se încadrau în timp, mai aveau cinci minute. Dar puteau fi siguri cu toată agitația asta?

— Se va face auzit înainte să se zărească, fie și numai după șuieratul proiectilelor Flack, spuse profetic un glas din întuneric.

Ahnenfeld recunoscuse vocea lui Altenmeier pe care nu-l lăsase inima să nu-l privească plecând.

— Aici sunt, Herr Major, n-am plecat.

— Vino cu mine.

Se îndepărtară de grup, inspirând aerul rece al nopții. Spirit intuitiv, Altenmeier înțelese imediat că șeful lui voia să-i vorbească și spuse:

— Ce noroc că nu ninge, și așa pista de aterizare nu este prea bună. Și oamenii noștri cu torțe nu...

— Altenmeier, voiam să te iau cu mine, dar SS-istul, acest... Zieger, nici n-a vrut să audă.

— Știi, v-am auzit vorbind din spatele prelatei care acoperă intrarea în cartierul general.

— Și totuși, era un loc liber, cel al transmisionistului care a murit la aterizare.

— Am primit ordin să iau cu mine un ofițer. Unul singur. Iar acest ofițer, ești tu. Nimeni altcineva! spuse Altenmeier imitând vocea aspră a SS-istului.

— Te-ai apucat să tragi cu urechea? zâmbi Ahnenfeld.

— Eu doar... voiam să aud ordinul de „străpungere a frontului”. N-aveam de unde să știu...

— Crede-mă, nici eu... *ach*, și apoi, *Scheise*, să vină odată avionul ăla, m-am săturat să tot fac pe lașul.

Priviră spre cerul întunecat, dar, în afara șuieratului câtorva obuze de mortier, n-auziră zumzăitul atât de așteptat al avionului. Dinspre Nipru, zgomotul detunăturilor slăbise în intensitate încetul cu încetul.

Ahnenfeld își frecă mâinile, apoi privi din nou la ceas. Patru și trei minute. Aparatul marca Fieseler Storch întârzia. Se gândi să-l cheme pe radiotelegrafist ca să-l întrebe dacă stabilise legătura, dar nu avu curaj. Nu se cădea să se arate nerăbdător să scape din iad.

Porni pe bulevardul pustiu, mai mult ca să se îndepărteze de Altenmeier a cărui privire era încărcată de reproș. Un reproș pe care nu-l merita.

Grupul de radiotelegrafiști și de soldați cu torțe începeau să se agite nerăbdători și să tropăie pe loc ca să se încălzească.

— Stingeți țigările, ordonă SS-istul, sec.

De la un capăt la celălalt al pistei, se auzi un cor slab de proteste. Însoțite de câteva înjurături. Oamenii înțeleseseră foarte bine despre ce era vorba. Și mulți erau scandalizați.

— Au trecut zece minute, ce naiba face? mormăi radiotelegrafistul ale cărui mâini se învinișiseră de frigul mușcător din zori.

SS-istul se înființă deodată lângă el.

— Transmite de trei ori: „Puii cheamă Lebăda”. Am spus de trei ori.

— Pe aceeași frecvență?

— Imbecilule, bineînțeles, scrâșni uriașul Korb.

Ahnenfeld se îndepărtă. Cei doi îl dezgustau din ce în ce mai mult. Se apropie de un grup de soldați strânși unul în celălalt ca să aibă măcar iluzia că se încălzesc. Un glas exclamă brusc:

— Șobolanii părăsesc corabia!

Ahnenfeld se întoarse, oripilat.

Câteva lovituri surde străbătură straturile de aer spre vest și două proiectoare D.C.A se aprinseră, brăzdând cerul. Toți cei de

față crezură că avionul încerca să străpungă liniile inamice. Dar tunurile se potoliră și proiectoarele se stinseră pe rând.

Singur în mijlocul pistei pustii, Ahnenfeld privi la ceas din nou.

*

* *

La doi kilometri de ei, în fundul unei peșteri, un om se întreba dacă nu cumva o asemenea noapte ca de smoală era ireală. Și care era limita între viață și moarte.

Nu era încă destul de conștient ca să-și dea seama că, dacă gândea înseamnă că exista, dar suficient ca să simtă durerea sfâșietoare care-i străpungea brațul și urca spre creier unde exploda în mii de junghiuri.

Vru să-și ducă mâna la față, dar nu simți decât o ciudată formă moale. Oare nu mai avea față?

La acest gând, își reveni din neantul în care se cufundase până atunci. Deschise ochii și scoase un strigăt slab. O lumină fulgerătoare pătrunsese printre pleoapele lui, după care se stinsese.

Rănitul își opri câteva clipe răsuflarea și, când durerea se dispersă încetul cu încetul în valuri, deschise ușor o pleopă.

Rămase stupefiat de ceea ce văzu. Înaintea lui, se afla un om cu barbă. Acesta fuma și flacăra brichetei lui fusese cea care-l făcuse să conștientizeze durerea.

— Gata, s-a trezit!

Omul stătea aplecat deasupra lui. Părea de-a dreptul uriaș, cu ochii ieșiți din orbite, cu barba lui murdară și dezordonată, cu miile de vinișoare sparte care îi acopereau pomeții bărbatului.

Rănitul privi împrejurul lui, fără să miște acel obiect enorm care-i ținea prizonier capul. Zări un tavan boltit și acoperit de mucegai, pereți de pe care se scurgeau picături de apă. În dreapta, se afla un alt pat, urmat de un altul mai departe, în care stătea un om cu un picior ridicat pe o ladă. În stânga, era uriașul care-l privea fix ca și cum voia să-l hipnotizeze. Insigna de pe gulerul hainei pe care o purta descheiată, lăsând să se vadă pieptul șubred și slab, era insigna voluntarilor din armata lui Vlasov.

— Da, veniți, veniți, s-a trezit.

— Mă numesc Friedenbach. Ulrich Friedenbach, murmură rănitul.

— Nu te supăra, toți cei de aici avem un nume, dar nimănui nu-i pasă. Aici, nimic n-are importanță, ai să vezi.

Uimit, Friedenbach clipi ușor. Memoria îi revenea încetul cu încetul, în valuri, dar nu în ordine cronologică.

Frigul din avion, furtuna de zăpadă, căderea în gol, apoi acel imobil uriaș care-i ieșise în față, ursul grizzly așezat pe marginea trapei și proiectilele Flack care brăzdau cerul, contactul cu betonul, și casca lui care parcă fusese absorbită de cer, Zieger dând ordine și apoi... apoi nimic.

— Ei bine, te-ai trezit, *Obergefreiter*. Ne-ai cam dat emoții.

Friedenbach deschise ochii pe care-i închisese în încercarea de a-și pune ordine în gânduri. Și avu cel mai mare șoc din viața sa. Un șoc de altă natură decât cel precedent: deasupra lui stătea aplecată, da, O FEMEIE. Oricât de incredibilă era prezența ei, era o femeie. Fața acesteia era atât de pistruiată, încât era de-a dreptul comică.

— Eu..., vreau...

— Ce vrei?

— Să-mi spuneți unde sunt.

— În anticamera iadului, spuse omul din dreapta sa.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă.

— Aici, ești la adăpost. Ești în spitalul principal din Moghilev, nu există nici un risc pentru tine... Ești la Spitalul XIII.

— O să mor... o să mor?

— Nicidecum. Am crezut că ai fractură de craniu atunci când ai fost adus de brancardieri; erai plin de sânge și nu puteam vedea ce-ai pățit. Te-am spălat, și asta ne-a luat mult timp. Dar este sigur că n-ai nimic la cap. Ți-ai scrântit umărul. Nu vei mai putea lupta, *Obergefreiter* Friedenbach, spuse cu glas liniștitor infirmiera.

Cu toate acestea, contrar așteptărilor ei, pe fața lui Friedenbach se așternea treptat expresia unei terori de nespus. Îi apucă brațul infirmierei și-o strânse cu putere.

— Dar... unde... sunt însoțitorii mei?

— Sunt bine, spuse tânăra femeie care nu știa nimic despre ei, nu-ți face griji pentru ei.

Friedenbach ridică mâna. Ceasul îi fusese furat. Dacă nu cumva îl pierduse în timpul căderii.

— Cât e ceasul?

— Patru și douăzeci. O să se facă în curând ziuă, preciză infirmiera, zâmbindu-i liniștitor.

Dar Friedenbach, departe de a se liniști, se înspăimântă de-a binelea.

— Atunci, înseamnă că AU ȘI PLECAT.

— Nimeni nu pleacă din Moghilev, spuse pe un ton sentențios omul cu ochi roșii, aici crăpăm cu toții!

— Taci, Viatskoie, îl certă infirmiera, rănitul nu este obligat să-ți asculte prostiile.

Se întoarce apoi spre Friedenbach și se încruntă văzând spaima de pe chipul lui. Era descompus la față, iar pupilele păreau că s-au dilatat, și devenise livid.

— Ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat? exclamă infirmiera care credea că rănitul era încă în șoc.

Friedenbach scutură din cap. Două lacrimi apărură în colțul ochilor, se rostogoliră pe obraji și dispărură în așternutul de paie pe care era întins. În același timp, își duse mâna spre buzunarul de la piept.

— S-a terminat, șuieră el... am jucat și am pierdut.

Tot corpul său se încordă pentru o clipă, ca-și cum încerca să-și adune puterile, și ochii lui priviră fix înainte ca și cum spiritul evadase pentru un moment din acel spital improvizat.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a terminat? întrebă neliniștită tânăra infirmieră.

— Nimic... nimic, nu te privește.

Scoase atunci mâna din buzunar și o duse la gură. Totul se derulă cu iuțeala unui fulger. Mâna lui atinse buzele în clipa în care infirmiera scoase un țipăt, pumnul vecinului lui îl lovi peste mână, și o durere infernală îi fulgeră brațul rănit.

Infirmiera văzu fiola căzându-i din mână, pe saltea, și apoi spărgându-se pe pardoseală.

— *Ach, mein lieber Gott*, ce l-a apucat?

Viatskoie se ridică din pat și se aruncă peste Friedenbach care dădu să se scoale.

— Stai culcat, stai culcat, strigă el. Ți se va permite să crapi mai târziu.

— Lasă-mă, lasă-mă! urlă Friedenbach, privind înnebunit în toate părțile. Lasă-mă!

Dar strigătele lui nu trezire curiozitatea nimănui din uriașa sală. Câțiva răniți îl înjură că tulbura liniștea. Un om urlând era un spectacol obișnuit la Spitalul XIII.

După ce opuse o clipă rezistență, rezistență repede învinsă din cauza rănii, epuizării și anestezicului care-i fusese administrat, căzu la loc pe pat, scăldat în sudoare. Privirea sa o întâlnește pe cea a infirmierei. Aceasta îl privea cu severitate, ținând în mână fiola spartă.

— *Obergefreiter*, se poate citi C... N... R. Adică cianură, nu?

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă să crăp, te rog, te implor, o rugă el fără să încerce să se mai împotrivească lui Viatskoie care îl ținea strâns.

— Nenorocitul, o să ai nenumărate ocazii să crapi în orașul ăsta rusesc fără să fie nevoie să recurgi la niște procedee mai potrivite pentru femei! scrâșni Viatskoie.

— Liniște, interveni infirmiera. Nu vezi în ce stare este? Lasă-l!

Imediat ce se simți liber, Friedenbach, adunându-și toate forțele, se năpusti spre centura cu arme a unui subofițer, care atârna la capătul patului. Abia băgase mâna în buzunarul de piele neagră, că un pumn în ceafă îl expedie la doi metri.

De data asta, rămase nemișcat.

— E cel mai curios tip pe care l-am întâlnit în locul ăsta uitat de lume, murmură Viatskoie, masându-și pumnul.

— Tu râzi de orice; chiar crezi că este nostim ca un tip să vrea să se sinucidă de frică? De orice râzi!

— Un individ căruia îi este îndeajuns de frică pentru a încerca să se sinucidă, dar nu și să se arunce în gol deasupra unui oraș

condamnat la moarte, remarcă omulețul roșu la față, pe un ton neutru. Ciudat, nu?

— Ce te face să crezi asta?

— Am stat de vorbă cu brancardierii care l-au adus. Individul a venit împreună cu alți doi parașutiști. Și știți de ce? Ca să ordone străpungerea liniilor inamice.

— Să străpungem liniile inamice? Așa au spus?

— Exact, *Frau Wimpfen*. Doar noi, cei din spitalul ăsta de c... nu vom fi de față; este o selecție naturală la care nu s-a gândit mult iubitul vostru *Führer*!

— Taci odată, spuse tânăra femeie, aruncând priviri neliniștite împrejur. Locul mișună de „Zgărzi-de-câini”¹.

Făcu câțiva pași în lături lăsând să treacă doi brancardieri bine făcuți care-l duceau pe Friedenbach, fără prea mari menajamente, în pat.

— Trebuie să-l legăm, mă duc să aduc ce trebuie. Ai grijă de el, îi ordonă ea lui Viatskoie.

Femeia făcu câțiva pași, dar Viatskoie o strigă.

— *Frau Wimpfen*... (Se apropie de ea, cuprins brusc de un acces de tuse.) De ce credeți că a vrut să se sinucidă?

— Ca să nu fie luat prizonier, se înțelege de la sine. Cunoscut mulți soldați și ofițeri de aici care ar da orice să pună mâna pe o fiolă ca asta.

— Așa credeți?

Ea păru foarte mirată.

— Da, de ce?

— Așa, *Frau Wimpfen*, așa...

---

¹ Poreclă dată celor din *Feldgendarmes* pentru că insigna lor era o plăcuță în formă de semilună, pe care o purtau pe guler (n. tr.).

*

* *

Igor Alexandrov era un pilot foarte tânăr, care absolvise recent școala din Pliutsk, Kazahstan, școală care pregătea piloți de vânătoare profesioniști. Alexandrov, un băiat scund, cu trăsături ferme și bărbie voluntară, își vedea, în sfârșit, visul împlinit; devenise pilot de vânătoare și zbura cu un Stormovick, aparatul bun la orice al forțelor aeriene sovietice.

Igor Alexandrov suplinea lipsa experienței cu o vigilență sporită și o mare deschidere la nou.

După înfrângerile răsunătoare și loviturile sângeroase ale Luftwaffe împotriva avioanelor Yak și Iliușin, pe care le înregistraseră de la începutul operațiunii, Barbarossa, toți sovieticii admiteau că un pilot care avea la activ doar o sută patruzeci de ore de zbor nu putea face față unui Messerschmidt sau Focke-Wolf. De aceea, fusese afectat la sol, misiune care era însă la fel de periculoasă din cauza Flack-urilor, dar îi permitea să facă mici erori de pilotaj și să ia deciziile cu oarecare întârziere, fapt care, în mijlocul luptei, ar fi fost fatal.

Tot din această cauză, tânărul Igor Alexandrov zbura în prezent la două mii patru sute de picioare deasupra stepei rusești. Trecuse de stratul de nori și, în lumina rece a lunii pline, îi era extrem de ușor să piloteze aparatul de zbor. În timp ce supraveghea cerul cu o privire ascuțită, se lăsa legănat de zumzetul motorului.

Din când în când, auzea câte un pocnet în căști, dar nici un mesaj nu venea să-i întrerupă somnolența. Și Igor Alexandrov remarcase că, atunci când era în aer, intra într-un fel de apatie plăcută.

Aici se simțea fericit și spera zilnic că va trebui să înfrunte inamicul. Noaptea, din păcate, n-avea nici cea mai mică șansă să intercepteze vreun avion. Cu toate acestea, Igor nu-și pierdea speranța, știind că, după două sute de ore de patrulare, va lăsa în urmă aparatul marca Stormkovic și va fi repartizat pe unul dintre magnificele Yak-9 cu bot ascuțit precum ciocul unei păsări.

Atunci, o să le arate el tuturor de ce era în stare. Păzea Messerschmidt, Focke-Wolf și alte Heinschel!

Ceea ce-i lipsea lui Igor era doar simțul orientării. Pentru el, Rusia era țara lui, și, de multe ori, i se întâmplase să confunde Nipruul cu Volga și Kursk cu Kiev. Pe timp de noapte, era și mai rău, și, de nenumărate ori, rămânând fără carburant, fusese nevoit să apeleze la ajutorul altcuiva ca să-l ghideze spre o pistă de aterizare.

Urmări cu un gest reflex o stea căzătoare care străbătu cerul de-a curmezișul. Aceasta se aprinsese la vest și se îndrepta spre est cu o viteză amețitoare.

Alexandrov realizează brusc că se înșela; nu avea cum să fie o stea căzătoare, pentru că aceasta ar fi fost vizibilă doar două-trei secunde. Ceea ce vedea el erau flăcările scoase pe țeava de eșapament de un alt aparat de zbor.

Din reflex, Igor apăsă la maximum maneta de alimentare, diminuează viteza elicei și făcu un viraj care făcu cerul să se învâртеască împrejurul lui.

La atac! Să-l atace imediat. Aparatul străin venea dinspre vest, era deci nemțesc., Trebuia totuși să-l identifice, noaptea fiind posibil să greșească.

Își spuse că va doborî singur un Messerschmidt cu aparatul lui greoi, că va fi eroul Escadrilei 5 de apărare antiaeriană.

După ce încheie de executat bucla, ajunsese în urma necunoscutului. Observă din nou flăcările albastrii care sfâșiau întunericul. Era evident că celălalt nu-l văzuse.

Și dacă era un Focke-Wolf? Atunci va trebui să execute un lung foc de tun, și să nu-i dea nici cea mai mică ocazie să scape; avioanele astea erau foarte ușor de manevrat la o altitudine de sub nouă mii de picioare și puteau accelera cu aceeași ușurință.

„Ah, iată-l că se apropie... îi văd aripile... semnalizez bazei, ba nu, îmi voi încerca mai întâi norocul... Branșez colimatorul giroscopic, acționez tunurile și mitraliera... Mai aproape! Mai aproape! Fir-ar...”

Spre marea lui decepție, Igor Alexandrov identifică un simplu

Fieseler Storch, un aparat de legătură nemțesc, cu tren de aterizare care-i permitea să aterizeze pe zăpadă.

Da, dar era un avion nemțesc.

Pilotul nu-l văzuse încă și continua să zboare în linie dreaptă la o altitudine de două mii opt sute de picioare. Alexandrov își încleștă dinții. Era prima dată când deschidea focul la altitudine, și nu asupra unei ținte de exercițiu. Așteptă cu degetul crispat pe trăgaciul armelor de bord, temându-se că va rata ținta.

Avionul inamic crescuse căpătând dimensiuni uriașe. Când înțelese că, dacă mai aștepta, urma coliziunea, apăsă pe trăgaci.

Un nor de jerbe de flăcări cuprinse cerul de cerneală. Avionul sovietic vibră, scuipând proiectilele mortale.

Sub impactul loviturii, aparatul german se rupse în două. Igor Alexandrov abia avu timp să intre în picaj ca să evite coliziunea. Abia peste câteva clipe își dădu seama că încă mai trăgea în timp ce urca spre lună.

Se întoarse; o cometă cu coadă lungă ca de aur cădea răsucindu-se spre pământ.

— L-am doborât! L-am doborât! strigă tânărul pilot. Este prima mea victorie!

CAPITOLUL IV

Karl Altenmeier, adjutantul maiorului Ahnenfeld, parcurse cu un pas hotărât uriașa parcare subterană a N.K.V.D., transformată în sală de transmisiuni, și se apropie de un telefonist care dădea din cap în fața pupitrului de control.

— *Stille-stehen!*

Omul deschise ochii larg, îl recunosc pe Altenmeier și sări în picioare atât de brusc, încât fu cât pe-acți să răstoarne fotoliul cu spătar tapisat cu mătase pe care moțăia.

— *Zum Befehl, Herr Oberleutnant.*

— Cât timp îți ia să cifrezi un mesaj?

Agită hârtia pe sub nasul transmisionistului care evaluă lungimea textului, fără să-l poată citi.

— Depinde de metoda pe care vreți s-o folosească; cu RDX, un sfert de oră, într-un cod oarecare, mai puțin.

Un sfert de oră. Altenmeier reflectă o clipă și citi din nou foaia de hârtie pe care o smulsese din carnețelul lui. În această clipă, începu să cadă peste el un strat fin de praf. Ridică privirea spre tavan și observă că trepida ușor.

— Sunt proiectile de o sută cincizeci și cinci, Herr Oberleutnant. Trag în salve de câte cinci, explică omul care purta insigna roșie în formă de fulger; dar clădirea de deasupra s-a clărmătat, așa că nu riscăm nimic.

Părea chiar vesel și Altenmeier se gândi că sărmanul băiat nu avea nici pic de imaginație. Așa era, nu riscau nimic, deasupra capetelor lor, clădirea de zece etaje fusese distrusă. Într-o bună zi, însă, un infanterist rus oarecare va intra în parcare, cu Kalașnikov-ul sub braț.

Și nu va veni singur...

— Fie cincisprezece minute, trimite-mi asta. Cu mențiunea GEHEIME, se înțelege. Nu-mi raportq în legătură cu transmisiunea, vin eu însumi să aflu care este răspunsul.

Transmisionistul trase spre el un dicționar ale cărui pagini avea colțurile îndoite, pătate de grăsime și arse de scrum de țigară.

— Dar..., nu are un număr de ieșire, *Herr Oberleutnant...*

— Nu-ți face griji. Eu trimit acest mesaj, tu fă ce ți-am spus.

Omul ridică privirea și văzu că ofițerul îl privea îngordat. Dădu din cap, se așeză la loc în fotoliu, și începu să citească mesajul cu glas scăzut așa cum se obișnuia pentru evitarea interpretării greșite a scrisului care, pe alocuri, putea să nu fie clar.

RSS-TTX-12. CV. SEHR GEHEIME. MOGHILEV
SECTORUL VII. ABWEHR 0567 STOP. AVION PENTRU
RECEPȚIE AGENT 0048 N-A AJUNS MOGHILEV. STOP.
RUGĂM PRECIZAȚI NOUA MODALITATE EVACUARE
AGENT 0048. STOP. RUGĂM INFORMAȚI NUMĂR INSIGNĂ
HAUPTSTURMFÜHRER KLAUS ZIEGER. STOP. ȘI
AUTORIZARE MISIUNE RECUPERARE AGENT 0048. STOP.
SFÂRȘIT.

— *Perfekt*, se declară de acord Altenmeier, transmite-l.

— Și numele proprii, *Herr...*

— Folosește grila de camuflare de zi. Revin peste o oră... Ah, încă ceva: nu vorbi cu nimeni despre mesaj, bine? Este un mesaj special destinat Abwehr-ului și nu mă interesează decât pe mine, în interes personal... Sper că nu vrei să ajungi mâine într-o patrulă pe celălalt mal al Nipruului.

Omul păli.

— Nicidecum, *Herr Oberleutnant*, puteți conta pe mine.

Altenmeier se îndepărtă fără un cuvânt, trecându-și distrat degetele prin părul blond. Acesta crescuse atât de mult încât l-ar fi făcut să urle de mânie și pe adjutantul cel mai miop din tot Wehrmacht-ul. Dar, în ultimul timp, la Moghilev, oamenii nu mai aveau timp de frizer.

Ofițerul străbătu sala subterană, nebăgând în seamă păcănitul transmițătoarelor morse. Nu făcu zece pași, că se și lovi de uriașul Korb. Omul își pocni călcâiele și-i făcu loc să treacă.

— Vă salut, *Herr Oberleutnant*.

— Nu te-ai culcat, *Unterscharfführer*?

Uriașul arată spre tavanul care trepida neîncetat sub loviturile artileriei sovietice.

— Nu pot să dorm, explică el cu glas aspru, am urcat printr-o gură de canal ca să văd ce este. Totul este în flăcări.

— Lovesc în centrul orașului pentru că au aflat unde se află postul de comandament al *Generalleutnant* Rotensperr... Acum nu e nimic, mai rău va fi când vor trage asupra noastră cu toate tunurile pe care le au. Atunci, camarade, vom avea nevoie de tine mai mult ca trăgător, decât ca gardă de corp.

Altenmeier se îndepărtă, nelăsându-i timp celuiilalt să răspundă. Cei doi nu se simpatizau prea mult. Deformație profesională, fler, intuiție sau greșeală grosolană? Altenmeier nu-și putea reține o senzație de disconfort în prezența celor doi SS-iști. Era ceva inexplicabil în apariția lor aproape fantomatică într-un oraș asediat. Ceva neobișnuit.

Și totuși, sinistrul Zieger, omul cu cicatricea, avea dreptate, nu puteau transmite mesajul privind evacuarea maiorului Ahnenfeld prin radio. Transmisioniștii sunt foarte vorbăreți și știrea că ofițerii începuseră să fie recuperați ar fi făcut vâlvă de la un capăt la celălalt al tranșeelor.

Numai frica de ofițerii lor și de sovietici îi mai împingea să lupte.

În timp ce mergea, Altenmeier își aminti toate astea, pe care SS-istul le susținuse cu fermitate. Și era de o logică fără cusur.

Și atunci? De unde presimțirea?

Dădu la o parte o prelată, auzi sforăiturile cuiva, merse pe pipăite ca să nu dea peste cel care dormea, și ajunse la salteaua sa întinsă chiar pe sol în casa scărilor de la al doilea etaj subteran.

Se întinse pe saltea, care foșni. Sforăitul acompanie insolitul concert de orgă al paielor.

Altenmeier, încă înghețat în urma îndelungii așteptări de pe pista improvizată (nu fusese de acord să se întoarcă la cartierul general decât la ora cinci, o dată cu apariția primelor gene ale zorilor, când era evident că avionul nemțesc nu avea să mai vină), se cuibări într-o pătură, știind că aceasta era doar o iluzorie protecție împotriva frigului.

Se cufundă într-un somn adânc. Deasupra capului lui, proiectilele de o sută cincizeci și cinci continuau să smulgă bucăți de cărămizi și țigle, lovind fără noimă în stratul gros de dărâmături, care proteja cartierul general.

*

* *

În Chklov, primele trei avioane marca Stormovick din „patrula zorilor” se desprindeau de pista înzăpezită, ridicându-și trenul de aterizare. Cele trei aparate de zbor trecură cu vuiet prin fața turnului de control, la cincisprezece secunde după prima patrulă.

Igor Alexandrov privi cum avioanele dispăreau treptat, învăluite într-un nor care anunța apropierea ninsorii. Șchiopătând ușor în cizmele sale îmblănite, se îndreptă spre izba care servea drept sală de ședințe și deschise ușa, așteptând să fie întâmpinat cu urale frenetice.

Contrar așteptărilor lui, fu întâmpinat de o tăcere glacială și încremeni în prag.

— Intri sau ieși, tovarășe, dar închide-o odată, că degerăm.

Tânărul pilot întoarse capul spre cel care vorbise. Un om corpulent, pe care nu-l cunoștea, își încălzea mâinile lângă o sobă mare din fontă care duduia în mijlocul încăperii.

Surprins, Igor Alexandrov recunoscu mantaua cu glugă de culoare oliv cu ornamente roșii și căciula de astrahan cu steaua cu cinci brațe a comisariatelor politice.

Și totuși, își aducea clar aminte că-și anunțase victoria prin stația radio, ba chiar și protestele energice pe care le stârnise, dar nu se aștepta să fie felicitat atât de curând.

Închise ușa și-l salută pe trimisul N.K.V.D.

— Bună ziua! Am doborât un avion inamic într-o bătălie aeriană, tovarășe comisar, declară el entuziasmat, luând o poziție de drepti regulamentară.

Omul își întoarse spre el privirea rece.

— Asta ți se reproșează.

Igor Alexandrov rămase fără glas. Comisarul se îndreptă spre el cu pași mici. Căldura intensă degajată de sobă împrumutase obrazilor lui căzuți nuanțe stranii, iar nasul acestuia lucea ciudat.

— Unde ai fost azi noapte? murmură el încet în tăcerea pe care ceilalți piloți de asemenea încremeniți, nu îndrăzneau s-o tulbure.

— Dar... Patrula 614 în triumphi, Chklov, Pliutsk, Moghilev, Chklov, se bâlbâi Igor Alexandrov.

— Asta s-o crezi tu! urlă deodată comisarul cu un glas tunător, ei nu, ți-ai părăsit sectorul. Știi unde ai doborât avionul?

Alexandrov se tulbură. Comisarul nu-și mai lua ochii de la el și Alexandrov avea senzația oribilă că celălalt îi scruta mintea și-l împiedica să mai gândească.

— Ăăă... da, tovarășe...

— Nu, imbecilule, erai cu mult spre est, la trei sute de kilometri de zona ta de patrulare, la treizeci de kilometri în nordul Moghilevului. Așa este sau nu? Răspunde!

— Ăăă... da, tovarășe comisar.

— N-ai habar de orientarea pe timp de noapte, șeful tău de escadrilă mi-a spus că ai fost muștrat de mai multe ori pentru asta.

Alexandrov se crispă, încercând cu disperare să înțeleagă.

— Și totuși, am doborât un neamț, tovarășe comisar, un nazist. Am ieșit victorios.

Agentul N.K.V.D. trase adânc aer în piept și toți crezură că avea să explodeze. În cele din urmă, spuse cu o voce schimbată:

— Urmează-mă!

O mașină marca Zil neagră aștepta la ușa pe care omul o deschise larg. Cei doi urcară la bord în tăcere și șoferul porni motorul.

Și, de atunci, nimeni n-a mai auzit vreodată de sublocotenentul pilot Igor Alexandrov.

CAPITOLUL V

Feldengendarme Otto Böhling îl salută umil pe chirurg, pe care îl recunoscuse după bluza pătată de sânge, oboseala de pe chip și barba nerasă de câteva zile. Medicul trecu prin fața lui fără să-i arunce o privire, pierzându-se în mulțimea de răniți „pe picioare” care așteptau, cu foaia de ieșire atârnată de primul nasture al mantalei lor lungi, să le vină rândul la schimbarea pansamentului, rugându-se cu glas scăzut să dureze cât mai mult.

Spitalul de campanie XIII, instalat printre canalele de scurgere, era un adăpost sigur. Ivan încercase de mai multe ori să-l distrugă, dar nici salvele infernale ale Katiușelor, nici uriașele proiectile 155 nu reușeau să zgâlțâie galeriile subterane.

Pe Otto Böhling nu-l supără aparenta lipsă de atenție a chirurgului. Știa că Herr Doktor Kraft operase toată noaptea. Ca și în alte nopți. Acum se ducea spre bârlogul lui unde avea să se prăbușească frânt pe salfeaua de paie.

Nu, nu la asta îi era acum gândul lui Otto Böhling care, după multe rugăminți, reușise să fie afectat în postul de triere de la spitalul de campanie. Îi luase patru săptămâni, dar reușise să fie numit cu titlu permanent în spitalul din canal. Un loc unde se strânsese toată mizeria umană, dar unde, cel puțin, nu avea cine să-i ordone să plece în patrule în *no man's land* pe malul celălalt al Nipruului sau să atace vreun T-34 care se aventurase pe străzile din cartierele periferice.

Ca să fie admis la spital, trebuia să fie rănit. Și Otto Bühling nu era rănit. Sau pe aproape. Bineînțeles, urmând sfatul înțelept al unuia dintre camarazii lui, care după aceea murise pentru că fusese prea curios vrând să vadă cum arată un rus de aproape, își stropise într-o seară mâna cu benzina sustrasă din rezervorul unui camion. Să-i dea apoi foc n-a fost decât o joacă de copii. După aceea, nu i-a mai rămas decât să se zvârcolească de durere pe sol.

Sonderkommando din care făcea parte și care își îndeplinea josnica misiune să-i descopere pe dezertori și să-i trimită înapoi în prima linie, ei, care nu cunoșteau adevărata față a războiului, se aruncase asupra lui atât ca să stingă flăcările cât și să-i acopere urletele.

Cu haina arsă, cu fața înnegrită, cu trăsăturile schimonosite de durerea neprefăcută, Otto Bühling, al cărui braț stâng era acum acoperit de plăgi respingătoare, se lăsase evacuat în cele din urmă – și, evident, împotriva voinței sale – spre Spitalul de campanie XIII.

I se acordaseră îngrijiri medicale și tratamentul medicamentos fusese urmărit de o infirmieră care, avea să afle mai târziu, se numea Wimpfen. Katherina Wimpfen. O femeie frumoasă, roșcată, care i-ar fi satisfăcut poftele sadice pe vremea tinereții sale în timpul campaniei din Polonia. Când Bühling era Bühling, adică un adevărat bărbat.

Odată intrat în spital, își propusese serviciile, umilindu-se în fața brancardierilor și a chirurgilor.

Norocul îi sărise în ajutor, pentru că denunțase un infirmier care se droga cu morfină.

Ce baftă avusese!

Atunci, cineva își dăduse seama că Bühling, oricât de respingător era cu burdihanul uriaș, cu înfățișarea de bulldog și modul graseiat de a vorbi, devenise de neînlocuit. Dintr-o dată, Oberfeldwebel Otto Bühling, cândva polițist în Berlin, dirija trierea răniților și curma din fașă panica ce izbucnea ori de câte ori vreun individ ce delira anunța că este tifos, îi trimitea de unde veniseră pe cei care inventau răni și-i descoperea fără greș pe cei care asemenea lui – se răniseră în mod voit.

La spital, nu era iubit de nimeni. Nici de răniți, nici de personalul medical, față de care nici el nu nutrea decât un imens dispreț.

Și totuși, reușea să rămână acolo, pentru simplul motiv că nu avea cine să-l înlocuiască.

Avea însă o problemă: timp de două săptămâni nu putuse bea. Aproape că înnebunise și numai teama că-și va pierde viața îl ținuse departe de rezerva de alcool din farmacia spitalului.

Desigur, putea să mituiască vreun infirmier cu un cartuș de țigări R6K, care erau foarte rare, aici spre deosebire de *Feldengendarmerie*, dar n-o făcuse; infirmierul mituit ar fi fost fericit să-l denunțe numai să nu-i mai vadă mutra roșie de bețiv.

— Sus, la gura de aerisire, se bat niște răniți!

Infirmierul trecu ducând la subsuoară sticle cu ser cu glucoză pentru perfuzii. Böhling o porni la galop, ducându-se cu zel să-și facă treaba murdară, fără milă.

De altfel, pentru Böhling, mila era un sentiment atât de abstract, încât nu reușise niciodată să străbată prin capul lui pătrat. Dar nici ceilalți nu arătaseră milă pentru el, așadar de ce s-ar fi purtat el altfel?

Când Böhling reuși să ajungă la ușă, cearta încetase, iar răniții „pe picioare” se grăbeau spre canal ca să se ferească atât de bombardamente, cât și de frigul mușcător din noaptea cu lună plină. Dar Böhling nu știa ce însemna luna plină, pentru că nu scotea niciodată nasul afară.

— Toată lumea în șir indian! Vă credeți la piață? Câte unul pe rând, ce mama dracului...!

Glasul lui tunător restabili în sfârșit ordinea. Böhling ascultă o clipă bubuiturile tunurilor și se gândi că se îndepărtau spre est. De-ar primi o dată ordinul să înainteze. Dacă s-ar decide odată Rotensperr! În asemenea clipe, Böhling simțea un entuziasm tineresc, gata să înfrunte inamicul, să tragă cu arma, să fie în avangardă, să contribuie la dominarea terenului, să facă pe dracul în patru... numai să iasă din cursa asta de șobolani.

Toți știau care fusese sfârșitul Armatei a VI-a a lui von Paulus

la Stalingrad și toți știau că rușii nu cunoșteau noțiunea de prizonier. Dar Moghilev nu era Stalingrad, aici, doar patruzeci de kilometri îi despărțeau de ai lor... Patruzeci de borne kilometrice, o nimica toată.

Din fundul culoarului urât mirositor, îl strigă cineva. Böhling se întoarse spre turma de oameni cu priviri rătăcite.

— Următorul... Nu, nu tu! Tu, cel urât. Schnell!

Și așa, bucurându-se de o autoritate nemeritată, Böhling făcea pe justițiarul și cerberul la intrarea unui spital pierdut undeva pe lângă cotul Nipruului. Pentru răniții din acea noapte, care se sprijineau unii pe alții, care făceau eforturi supraomenești ca să rămână în picioare, să reziste până când ajungeau la doctor, el era un zeu.

Lucru pe care-l știa și de care profita din plin.

CAPITOLUL VI

— ... prin urmare, este o crimă să mai așteptăm fie și un minut în plus.

Rotensperr lăasă din mână harta pe scară mare care căzu cu un foșnet. Îi privi scrutător pe ofițerii care stăteau împrejurul lui. Chipurile desfigurate de oboseală și nenumărate privațiuni rămaseră neclintite.

Fiecare dintre cei prezenți era conștient că se juca ultima carte. Fie înaintau, fie urma masacrul, dar toți știau că era posibil să înainteze și să fie masacrați.

Rotensperr se întoarse brusc spre Zieger care stătea călare pe un scaun furat dintr-unul dintre multele birouri acum distruse al N.K.V.D. și se legăna înainte și înapoi.

— Pentru că Berlinul ne-a abandonat, pentru că Regimentului 9 puțin îi pasă de noi, pentru că Armata B ne consideră deja o cauză pierdută, trebuie să ne bazăm doar pe propriile forțe ca să ieșim de aici. Iar pentru tine, *Hauptsturmführer*, aceasta este ocazia ca să-ți duci la sfârșit misiunea pentru care ai venit aici.

Nu era nevoie să fii un vrăjitor ca să înțelegi unde bătea generalul infirm. Când îi văzuse pe SS-iști aterizând în Moghilev cu misiunea de a evacua, chiar de a salva un ofițer de informații — trăsesse repede concluziile care se impuneau de la sine.

Văzându-i întorcându-se în zori pe cei doi SS-iști însoțiți de

Ahnenfeld și Altenmeier, înțelesese că ultima lor speranță să scape consta acum în puterea lor de a ataca. Și, pentru asta, trebuia să grăbească lucrurile, pentru că oamenii, care țineau piept celor trei divizii ale Armatei Roșii de patruzeci și două de zile, nu vor mai rezista mult timp.

Asta fără să mai pună la socoteală faptul că muniția parașutată se împrăștiase mult și că mulți *Panzergranadieren* ajunseseră să folosească armele capturate de la sovietici în cursul misiunilor de patrulare.

Pe deasupra, numărul răniților creștea cu fiecare zi, proviziile se diminuau, oamenii deveneau din ce în ce mai indisciplinați, iar spectrul tifosului începea să-i amenințe. Mai era și frigul. Temperatura cobora uneori la minus cincisprezece grade spre ora unu dimineața, și pentru oamenii subnutriți, care trebuia să rămână nemișcați ore întregi de teamă să nu primească un glonț al trăgătorilor de elită inamici, degerăturile erau la ordinea zilei.

Pe lângă toate astea, mai venise și raportul pe care Rotensperr îl ținea în fața ochilor, micul petic de hârtie albă care le fusese trimis de al cincilea batalion de *Panzergranadieren*.

— Nu cred că știi că oamenii au început să se sinucidă.

Știrea nu provoacă stupeoare. Era ceva obișnuit în mijlocul ororilor războiului.

— Sunt niște lași! declară Zieger.

Rotensperr se mulțumi să ridice din umeri, aruncând o privire către omul a cărui uniformă neagră se distingea clar de uniforma Feldgrau plină de praf a celorlalți ofițeri.

— Pe vremea retragerii ce a urmat bătăliei de la Kursk, Înaltul Comandament ne-a dat ordin să ducem o luptă de ariergardă. Ne-am retras timp de opt zile și șapte nopți în condiții de neimaginat, continuă Rotensperr, susținând privirea SS-istului. Regimentul 9 care... să spunem că s-a destrămat — și asta e puțin spus — ne-a dat ordin să ne închidem aici, în Moghilev, și să transformăm orașul în *Festung*. Ceea ce am făcut întocmai!

Rotensperr lovi cu pumnul în cutia de lemn care-i servea drept birou.

— Am făcut întocmai și am recuperat mai bine de opt sute de oameni care proveneau din mai multe unități puse pe fugă. În timp ce Ivan se îndârjea să ne bombardeze ca să elibereze cotul Nipruului, Regimentul 9 se punea la adăpost de tirurile inamice.

Tăcu. Știa că ce urma să spună avea să fie repetat mai departe de SS-ist. Și SS-iștii erau atotputernici, căci ierarhia nu conta pentru ei, fapt care-i făcea de temut.

— Am cerut ajutor de multe ori. Dar nimeni n-a ridicat un deget pentru noi. Eu cred că și-au bătut joc de noi, tună și fulgeră Rotensperr pe un ton aspru. Și iată că, acum, este trimis un SS-ist ca să-i evacueze pe unii ofițeri – pe drept sau nu – care sunt considerați mai valoroși decât alții. Celorlalți le revine misiunea de a se lăsa uciși pentru gloria Reich-ului care, după cum merg lucrurile, nu va supraviețui nici cinci ani.

Rotensperr tăcu și-l privi în ochi pe Zieger, dar acesta nu reacționează. Probabil că-și spunea că nu este momentul să facă pe viteazul de unul singur în mijlocul a doisprezece ofițeri care formau statul-major al lui Rotensperr.

— *Herren!* Având în vedere faptul că ne mai rămân nouă mii de oameni care sunt cât de cât în stare să lupte, patruzeci și două de blindate Panzer, tunuri și tancuri, precum și – se uită pe un tabel – treizeci de vehicule cu roți în stare de funcționare, am decis să părăsim Moghilevul.

În tăcerea deplină care se așternuse, se putea auzi și musca.

— Răniții vor fi lăsați pe loc, în voia unităților sovietice, materialul care nu ne este de folos la atac va fi sabotat, cei opt sute de prizonieri ruși vor rămâne închiși, sub paza unei unități de Feldgendarmes care va fi desemnată prin tragere la sorți. Vor fi alese două batalioane ca să rămână pe poziții și să le dea rușilor impresia că încă suntem în oraș.

Rotensperr conchise cu voce voalată:

— Este ultima noastră șansă. Chiar dacă vor scăpa doar zece oameni, și tot va merita efortul nostru pentru că, dacă rămânem aici, vom fi cu TOȚII sortiți pieirii în lagărele siberiene. Toate tancurile noastre în stare de funcționare se vor năpusti în același timp spre un

anumit punct ca să facă o breșă în liniile inamice. Ceilalți îi vor urma la scurt timp. Ne așteaptă după aceea patruzeci de kilometri în sectorul sovietic. Instruirea unităților în secret până la ora douăzeci și trei. Plecarea la douăzeci și trei și treizeci. De aici!

Lovi cu pumnul în hartă și toate privirile se îndreptară spre povârnișul pe care-l cunoșteau atât de bine după ce-l examinaseră de atâtea ori cu binoclul. În dreapta, erau mlaștinile, dar acestea erau înghețate, și linia de atac le permitea să evite traversarea Nipruului.

— Când, *Herr Generalleutnant*? îndrăzni să întrebe un maior de artilerie. Am nevoie de timp ca să minez terenul.

— Noaptea următoare.

Omul rămase fără glas. N-avea mult timp la dispoziție.

— Întrebări?

— Da. La ce oră să arunc în aer camioanele? întrebă același ofițer.

— Nu arunci în aer nimic, tresări Rotensperr. Vei aștepta ora atacului și abia atunci vei declanșa un foc în lanț cu proiectilele din dotare ca să trasezi pentru noi un culoar între Moghilev și Plasnoie și să-l împiedice pe Ivan să trimită într-acolo întăriri. Când va fi tras ultimul obuz, arunci în aer tot ce rămâne pe loc și vii după noi.

Ofițerul se învineți. N-avea prea mari șanse să scape.

— Alte întrebări?

— .....

— Desigur, trebuie să păstrăm secretul absolut. Primele mișcări de trupe în direcția zonei prin care vom înainta vor avea loc în prima parte a nopții, în cea mai mare liniște. Puteți pleca acum, și treceți la treabă fără întârziere ca să puneți la punct ordinele pentru subordonații voștri. Țineți minte că șansa ne va surâde doar o singură dată. Dacă nu reușim să trecem de apărarea sovieticilor, nu vom mai putea să ne întoarcem la adăpostul acestor ruine, pe care Ivan le va fi cucerit de mult, după ce va fi învins unitățile noastre rămase aici.

Ofițerii se ridicară pe rând. Zieger ieși și se duse după Korb care nu fusese admis să ia parte la reuniune și se plictisea în sala de

transmisiuni. SS-istul își aprinse o țigară și constată că mâinile îi tremurau când apropie bricheta de gură.

— Ei? șopti Korb ale cărui buze aproape nici nu se mișcaseră.

— Noaptea următoare..., la douăzeci și trei. Sectorul Plasnoie. Cu tancurile Panzer în frunte.

— *Teuffel!*

Zieger tăcu; Ahnenfeld și Altenmeier ieșeau și ei din sala de operațiuni. Continuă cu glas scăzut:

— Planul B. Îi avertizezi cât mai repede și încerci să-ți aduci aminte de drumul care ți-a fost arătat.

— N-am uitat... Poate așa aflu de ce avionul n-a mai venit să ne ia.

Zieger dădu să se întoarcă, când Korb îl chemă înapoi șoptit:

— Am o veste.

— O veste, cum, o veste? se neliniște Zieger care nu voia să pară că pune ceva la cale cu „garda sa de corp” cu toți oamenii care treceau pe lângă ei.

— Friedenbach a scăpat cu viață.

— Oh, Dumnezeu!

În ciuda stăpânirii de sine, Zieger simți că inima îi stă în loc și apoi pornește din nou cu un spasm. În același timp, i se păru că sângele i se scurge din obraji.

— Hauptsturmführer, dacă te interesează, poți să vii și tu ca să fixăm podul de pe Nipru. Se pare că Ivan a început să fabrice plute.

Glasul lui Altenmeier care ieșea din sala de operațiuni, cu un sul de hărți sub braț, îl aduse pe SS-ist la realitate. Nu era vorba despre un pod peste Nipru, ci de sectorul unde avea să fie făcută breșa de ai lor. Altenmeier făcea parte din Abwehr, știa să-și țină gura.

— Prea bine, *Herr Oberleutnant*, dacă este un loc și pentru mine.

— Automobilul *Stenchenwagen* pleacă peste două minute cu maiorul Ahnenfeld.

— Vin!

Zieger înclină ușor capul spre Korb și murmură:

— La dracu' cu imbecilul ăsta de Friedenbach care n-a știut să se sinucidă, așa cum ar fi trebuit. Rămânem la planul B. și ai grijă să nu fii prins.

— *Hauptsturmführer*, încă nu s-a născut omul care să mă prindă.

— Nu fi atât de sigur, doar sovieticii te-au prins.

— Și pe dumneavoastră!

— În ce-l privește pe Friedenbach, ne vom ocupa de el după aceea. Poți pleca! ordonă Zieger care nu auzise replica mușcătoare a celui alt.

Korb așteaptă o clipă, atent la pocnetele emițătoarelor radio, apoi porni pe culoarul care ducea la „suprafață”. Când ieși în haosul de beton al cartierelor centrale ale orașului martir, clipi de câteva ori. Ninsese toată noaptea și ruinele erau acoperite de o manta imaculată. Cerul era de o albeață orbitoare. Mai mult ca sigur, avea să ningă până la lăsarea serii.

Korb încercă să se orienteze, lucru foarte complicat într-un oraș transformat total de potopul de bombe și obuze de toate calibrele. De altfel, nici Korb, nici ceilalți doi membri ai comandoului nu mai fuseseră la Moghilev. Fuseseră nevoiți să învețe topografia locurilor pe din afară, să deseneze din memorie o grămadă de fotografii, să studieze poze făcute de la diferite altitudini, până când fuseseră în stare să se descurce cu ochii închiși.

Doar că, în fotografii, nu era zăpadă ca acum, afânată și în strat gros, care ascundea privirii toate ruinele, transformând radical decorul.

Korb se dădu în lături, lăsând să treacă un Panzer Horsch pe opt roți care se îndrepta lent spre sud, pe Stalinallee, cu ambele mitraliere îndreptate spre dărâmături. Asta pentru că în Moghilev mai erau câțiva partizani și, din când în când, se găsea cadavrul înjunghiat al unui *Feldgrau* care se aventurase de unul singur în miezul nopții.

Circulau zvonuri conform cărora unele femei se ofereau pentru o cutie de rații K și chiar că unii *Feldgendarmes*, fericiți de o asemenea pomană, le puneau „la treabă”.

Dar nu erau decât zvonuri și Franz Korb o știa foarte bine.

După douăsprezece minute, coti la dreapta, după ce număraseră cinci străduțe perpendiculare. Solul era înclinat, urcând domol către un fel de colină care adăpostise cândva „Casa Poporului”.

De aici, se vedea întreg malul vestic al Nipruului. Mici nori de fum, de o parte și de alta a fluviului, arătau că se trăgea fără încetare. Gheizerele, care se formau din când în când la suprafața apei, semnalau un obuz care fusese direcționat greșit sau explozia micilor încărcături de explozibil pe care Panzergrenadieren le aruncau în aer ca să împiedice formarea gheții și oprirea cursului apei când temperatura cobora prea mult.

Moghilevul rămânea german doar în măsura în care Niprul care-l înconjură din trei părți rămânea un obstacol de netrecut pentru tancurile T-34 al căror număr sporea zi de zi pe celălalt mal al fluviului.

— Ei, *Gefreiter*, unde este strada Zermiakin? întrebă Korb, brusc dezorientat.

Aici, artileria lucrase cu mare artă zile și nopți întregi, pentru că nu mai rămăsese piatră peste piatră.

Caporalul infirmier, care se întorcea nu se știe de unde cu targa rulată sub braț, făcu un gest evaziv la vederea uniformei negre a lui Korb.

— Mai mergi două sute de metri, dincolo de creastă, cred că așa se numește..., explică el fără să se oprească.

Se vedea că nici lui nu-i plăcea Totenkopfverband, lucru care nu-l afectă pe Korb. Din 1942, situația se generalizase în Reich.

În timp ce cobora de cealaltă parte a colinei, se întoarse de mai multe ori. Privi la ceas: era amiază; mergea de peste o oră prin zăpadă. Căderea în apropiere a mai multor obuze de 105 îl obligă să se adăpostească un timp și un *Kampfgruppe* care locuia printre ruine îi oferi cu inima strânsă o cafea aburindă din zaț.

— Nu era o fabrică aici, înainte? îl întrebă el pe subofițer. O fabrică de mașini-unelte.

Omul, care părea că nu se mai bărbierise de opt zile, astfel că barba căruntă îi acoperea întreaga față, râse în tăcere, lăsând să se vadă niște colți negri.

— Te afli chiar deasupra fabricii, *Unterscharführer*.

— Deasupra?

— Drace, inamicul a ras-o de pe fața pământului.

— Deci aici este fabrica „Potemkin”.

— Exact, mă rog, nu știu dacă fabrica „Potemkin”, dar acum vreo cin’șpe zile, aici era o clădire mare.

— Cu tavanul boltit?

— Da... cam așa ceva. O construcție imensă, numai ferestre.

Korb dădu peste cap ultima picătură de cafea proastă din orz prăjit și-i înapoie cana metalică sergentului care o umplu din nou cu zăpadă și-o puse pe foc.

— Pot să te întreb ceva, *Unterscharführer*?

— Spune, răspunse Korb, ridicându-se.

— Atacăm? Știi când?

— Dacă te întreabă cineva, răspunzi că nu știi nimic, bine?

— Bine, *Unterscharführer*, mormăi prudent subofițerul.

SS-istul plecă și silueta lui neagră se pierdu printre ruinele albe. Comandantul patrului scui pă în urma lui.

— Toți sunt la fel! scrâșni el. Când te gândești că i-am dat bunătate de cafea!

— Sepp! strigă un om culcat pe o scândură neagră și care moțăia la doi pași de el. Nu trebuia să-i spui s-o ia pe acolo pentru că va da nas în nas cu trăgătorii inamici.

— Nici gând, exclamă subofițerul. Să crape, mă doare-n c... Pe deasupra, n-am văzut nici urmă de trăgătorii ăștia ai tăi...

— Și totuși, suntem aici ca să-i depistăm!

— Așa e, mai taci și deschide ochii, Helmuth. Porcii ăștia mânuiesc pumnalul și n-am chef să-mi facă un zâmbet permanent!

Numitul Helmuth, care probabil gândea că nici el nu voia asta, începu să privească atent ruinele albe, ducând din când în când binoclul la ochi, atunci când i se părea că vede ceva mișcând.

Franz Korb coborî colina, ferindu-se să nu alunece pe stratul de zăpadă înghețată și lucioasă ca o oglindă. Spectacolul străzilor desfundate era dezolant. Singura mărturie a vieții în aceste locuri rămăseseră corbii care se roteau pe cerul alb.

Ce așteptau oare? Cu ce se hrăneau? Oamenii ajunseseră să împartă între ei și ultimul biscuit. Korb alungă repede din minte aceste gânduri, încercând să găsească drumul.

Coti de două ori la stânga, pe ceea ce trebuie să fi fost o străduță întortocheată și care acum semăna cu un șanț printre două șiruri paralele de dărâmături. Când ajunse într-o mică piață, se opri sub o poartă și cercetă ruinele din jurul lui.

Nici o pisică. Tăcerea era mormântală, cu excepția tirurilor neîncetate care se auzeau dinspre Nipru și, uneori, a șuieratului unui obuz sovietic. (De multă vreme, tunurile de 88 ale nemților nu mai trăgeau decât ca să respingă atacul sovieticilor.)

După ce se convinsese că nu era nimeni prin apropiere care să-l vadă, Franz Korb numără câțiva pași începând cu ceea ce ar fi trebuit să fie colțul unui trotuar și începu să dea la o parte zăpada proaspătă cu vârful cizmelor. Pipăi câteva minute solul și dădu de o placă de fontă circulară pe care, după o ultimă privire de jurîmprejur, începu s-o degajeze de zăpadă cu frenezie.

Franz Korb nu se simțea în largul lui la gândul că uniforma neagră contrasta puternic pe zăpada albă, și că, prin urmare, sărea în ochi de la distanță. Dar instrucțiunile precizau că nu trebuia să vină aici decât noaptea și nu pe zăpadă.

Nici una dintre condiții nu era îndeplinită, dar acum era vorba de viață și de moarte. Zieger intuise prea bine situația.

Dădu, în sfârșit, de orificiul din centrul plăcii, o ridică și o deschise în liniște, strâmbând din nas când simți mirosul infect de gunoi. Își învinse dezgustul și începu să coboare treptele umede, închise trapa deasupra lui și puse piciorul pe o fâșie de beton.

Ascultă o clipă, nemișcat în întunericul beznă al canalului. Undeva, apa clipea, iar picăturile făceau un zgomot asurzitor. Din timp în timp, se auzea zgomotul sonor și neliniștitor pe care-l făcea câte un șobolan sau alt animal căzând în apă.

Simțind cum îl cuprinde teama cauzată probabil de tăcerea neobișnuită din tunel, scoase lanterna și Lügner-ul și începu să meargă pe digul îngust de pe care oamenii de la salubritate puteau grăbi scurgerea gunoaielor cu ajutorul prăjinilor.

Franz Korb părea să se orienteze după o hartă din memorie, căci coti de mai multe ori fără ezitare, ca și cum cunoștea canalul subteran pe dinafară, el, care nu pusese niciodată piciorul în Moghilev. Coborî alte trepte, adâncindu-se tot mai mult în inima straniului oraș care se afla sub Moghilev.

— *Stoi, svoloci*¹!

Nu era un strigăt, ci un șuierat. Din spatele lui. De unde apăruse? Cum venise? Korb simți ceva ascuțit în spate și o mână care-i luă Lüger-ul.

Aici puteai fi ucis fără zgomot. Doar canalul era singurul martor.

— Zorii se apropie. Corbii zboară spre vest, spuse el repede.

Necunoscutul ezită; probabil crezuse că era vorba despre un dezertor care încerca să se sustragă atenției „Zgărzilor-de-câine” ascunzându-se în canale, până la sfârșitul războiului. Nu era zi în care să nu aibă de-a face cu asemenea „plimbăreți”.

— Ce cauți?

— Cine ești?

Lama rece se înfipse și mai mult în spatele lui. Era evident că celui-lalt nu-i plăcea să i se pună întrebări. Uniforma SS nu ajuta la nimic.

— Îi caut pe conducătorii „centralei”.

— Știi cum îi cheamă?

— Bineînțeles... Dacă nu mă înșel, tânărul se numește Vladimir Liubcin, iar bătrânul, Ivan Dobrovski.

— Poți să te întorci.

Korb se conformă și, în lumina torței sale aprinse din nou, dădu doar de fața unui tânăr cu ochii roșii, îngrozitor de slab, care ținea un imens iatagan în mână.

— Tu ești Liubcin.

— Eu sunt Liubcin, admise tânărul care fu cuprins de un acces violent de tuse. Cine te-a trimis? Ești singur?

— Suntem doi, celălalt a rămas la cartierul general al lui Rotensperr... Dogarev ne-a trimis.

¹ Stai, ticălosule! (n. tr.)

— Comisarul Dogarev?

— Chiar el.

Tânărul partizan zâmbi pentru prima dată ceva mai destins, deși continua să se poarte cu răceală. Dădu mâna cu Korb care i-o strânse prudent, temător.

— Vino, tovarășe, aici este locul nostru de întâlnire, dar ai ghicit că nu aici este „centrala”. Urmează-mă și fii atent unde calci, pe alocuri, digul este spart și poți face baie pe neașteptate.

Vorbise de parcă spusese o glumă și-i întoarse spatele lui Korb care-și recuperase pistolul, și-l conduse printr-un labirint de canale și subsoluri.

Ridică de mai multe ori bolovani care ascundeau intrările în tuneluri. Korb îl urmă fără ezitare, convins că nu putea găsi singur drumul spre suprafață.

— Ultima dată când l-am văzut pe colonelul Dogarev, tocmai fusese rănit de șrapnel la brațul stâng, și avea dureri groaznice, dar era un om dintr-o bucată și o suporta cu stoicism. S-a însănătoșit?

Korb trecu peste o grămadă de gunoarie și văzu cu surprindere că partizanul acționa volanul ruginit al unei vane.

— Da, după câte știu, numai că i-au amputat brațul. Și nu pe cel stâng, pe cel drept.

Partizanul, care-și revenea de pe urma unui acces de tuse, izbucni în râs.

— Deci, chiar l-ai văzut, tovarășe, scuză-mă... pentru că eu, imaginează-ți, nu l-am văzut niciodată!

Se auzi un dezgustător zgomot de aspirație și nivelul apei scăzu cu un metru în câteva secunde, lăsând să se vadă latura unui perete.

— Este un sifon, centrala este de cealaltă parte. Uniforma ta o să cam aibă de suferit.

Korb strâmbă din nas; nu voia decât să-și termine misiunea cât mai repede și să plece de aici. Canalul sinistru îi dădea fiori. Fie ce-o fi, numai să iasă odată la aer curat.

Intră prin sifon și ajunse într-o cisternă veche, uriașă, care fusese izolată de sistemul de repartizare a apei. De-a lungul pereților, erau aprinse lumânări de seu. Pe jos, se vedeau mai multe saltele de

paie. Pe una dintre ele, era chircit un bătrân. Avea o barbă lungă, albă, și ochii îi străluceau ca ai unui fachir. Fața lui ascetică te făcea să te întrebi dacă mai era în viață sau era o mumie.

— Ivan Dobrovski?

— Eu sunt, vorbi cu glas tremurat bătrânul. Ai niște votcă?

Korb se întrebă dacă asta era o parolă. Pentru că nu cunoștea răspunsul. Se întoarse uimit spre tânărul partizan care îl ajunsese din urmă, și care răspunse în locul lui.

— Nu are, Ivan. Omul a fost trimis de Dogarev. Ca să ne salveze.

Barba albă se cutremură. La auzul numelui Dogarev, bătrânul părea să fi fost cuprins de entuziasm.

— Dogarev, Dogarev, câinele ăla! Ce-o fi așteptând să ne scoată de aici?! Când au venit naziștii, ne-a dat ordin să stăm aici ca să transmitem informații. Și așa am făcut. Iar acum, toți cei care lucrau în exterior, toți tovarășii noștri din rețeaua Babilon au fost descoperiți și uciși, și nu mai avem cui să transmitem informații. Și murim de foame! Privește!

Bătrânul vru să se ridice de pe grămada de pietriș care-i servea drept culcuș, în timp ce arăta cu degetul spre tânărul partizan care, aplecat din mijloc, tușea și scuipa.

„Tuberculoză, diagnostică Korb. Țsta nu mai are mult.”

— În curând, suferințele voastre se vor sfârși, garnizoana nu mai rezistă.

— Ah, nu, m-am săturat! spuse bătrânul cu o voce care ar fi vrut să fie un strigăt, dar ieși mai mult ca un șuierat. Se fac patruzeci și trei de zile de când „garnizoana nu mai rezistă mult”. Numai că naziștii tot aici sunt (arătă spre bolta de pe care se prelingea gunoaiele cu un deget descărnat), iar noi murim încetul cu încetul.

— Nici ei nu mai au mâncare.

— Dar ei se pot mânca între ei, pe când noi, nu.

Korb se scărpină pe frunte și-și aprinse o țigară ca să alunge duhoarea din fostul rezervor. Zărind luminița care se aprinsese brusc în privirea bătrânului și a lui Liubcin, le întinse pachetul de R-K pe care îl împărțiră între ei, lacomi.

— Puteți transmite un mesaj?

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu, naziștii n-au descoperit antena care iese printr-un fel de coș printre ruine.

— Bine, atunci, ascultați-mă cu atenție.

Cei doi se apropiază neliniștiți.

— Rotensperr a decis să o ia din loc.

Vestea avu efectul unei bombe care explodase tocmai în fundul fostului rezervor. Cei doi partizani rămaseră fără grai. Păreau paralizați. Până și Liubcin uitase să mai tușească.

— Când? întrebă bătrânul cu emoție în glas.

— Noaptea următoare.

— Pe unde? exclamă Liubcin.

— Prin nord-est. Regimentul de Panzer va face o breșă în liniile sovietice.

Liubcin lovește cu o putere uimitoare cu pumnul în palmă. Tresări.

— De aceea am spus că supliciul vostru se apropie de sfârșit, continuă Korb.

— Și dacă nu reușesc?

— Dacă nu reușesc CE?

— Dacă nu reușesc să plece, noi suntem la capătul forțelor și...

Korb retează mucusul țigării, gest care făcu să apară un licurici incandescent în penumbră.

— Naziștii își vor arunca toate efectivele în luptă, n-au de ales. Dacă reușesc, armata sovietică va ocupa orașul fără dificultate, în caz contrar, Rotensperr va avea două opțiuni: să crape în stepă, învârtindu-se în jurul cozii, sau să se întoarcă în Moghilev. Dar Moghilevul va fi fost deja ocupat de forțele rușilor care le vor lua urma. În orice caz, veți fi salvați.

Liubcin privi îndelung uniformă neagră cu fireturi argintii de Unterscharführer și dădu din cap zâmbind:

— Ce neamț mai ești și tu!

— În sufletul meu sunt rus, și asta e de ajuns, îi tăie vorba Korb pentru care acest subiect era tabu, și care nu ținea să discute despre tabăra de reeducare de la Kamaskaia și motivele care-l determinaseră să se parașuteze deasupra Moghilevului.

Și el îi aștepta pe ruși cu tot atâta nerăbdare ca și Liubcin și Dobrovski.

— Măine, veți vedea din nou lumina soarelui, tovarăși!

Cei doi partizani, care, de când fuseseră „exilați” de la suprafață, duceau o viață de pustnic, pândind fiecare picătură de apă, cel mai mic zgomot de pași, explozia fiecărei salve care făcea pământul să se cutremure deasupra lor, simțiră un curent de aer curat alungând izul de excremente și gunoaie care stagna de săptămâni întregi în văgăuna lor.

— Când puteți transmite mesajul?

— Codificarea va lua o oră, dar transmiterea lui, nici două minute, declară bătrânul. Vom putea lua legătura cu centrul la cinci.

Korb zâmbi palid.

Își spuse în gând că și el avea să fie „eliberat” de armata sovietică, pentru că și el își încheiase misiunea.

Korb îndură o adevărată tortură până când mesajul fu codificat și transmis. Emițătorul abia dacă mai era în stare de funcționare, și generatorul portabil pe care Liubcin îl manevra ca pe un obiect de cult transmitea cu întreruperi. Parcă pentru a le pune nervii la încercare, anonimul corespondent din stepă, care se numea RZ-56, le ceru să reia transmisiunea de două ori. Rostiră de tot atâtea ori toate înjurăturile pe care le știau. Korb trebuia să aibă răbdare. Timpul trecea repede, dar trebuia neapărat să obțină răspunsul lui RZ-56 despre care nu auzise niciodată vorbindu-se.

Acesta veni, în sfârșit, clar, concis, și, aplecat peste umărul descărnat al bătrânului, Korb citi cum i se hotăra soarta pe măsură ce punctele și liniile transmise erau decodificate și așternute pe pagina unui carnețel pătat de grăsime.

— ... VIAȚA LUI AHNENFELD TREBUIE APĂRATĂ CU ORICE PREȚ: REPET: CU ORICE PREȚ. ASIGURAȚI PROTECȚIA LUI AHNENFELD ÎN TIMPUL LUPTEI. PUNCT DE ÎNTÂLNIRE SUD-SUD-VEST MLAȘTINA DIN PLASNOIE. REPET SUD-SUD-VEST...

Korb învăță mesajul pe din afară spunându-și că exprimarea „Asigurați protecția lui Ahnenfeld”, conținea o undă de umor macabru.

Își dădea seama cât de mult țineau serviciile de informații ruse să scotocească într-o zi în mintea acestui extraordinar specialist din Abwehr, care, de doi ani, ridicase mai multe probleme decât tot *Sicherheitsdienst* la un loc! Ahnenfeld, omul care făcea cât serviciul secret sovietic, se afla la originea unei adevărate psihoze printre ruși, și când se ivea un mister de neelucidat, când o operațiune de comando nu era încoronată de succes, când un ofițer de rang înalt murea de „criză cardiacă”, nu era decât o altă „lovitură a lui Ahnenfeld”.

— Plasnoie, spuse Korb. Unde este asta?

— Este o regiune mlăștinoasă care, acum, trebuie să fie înghețată, spuse cu glas tremurat bătrânul. Este aproape de un sat cu aceeași denumire, la optsprezece kilometri de Moghilev. Ai noștri au încercat să facă acolo un colhoz, dar sătenii erau atât de leneși încât aprindeau focul cu benzina de la tractoare și dormeau în timpul zilei. Nici politrucii n-au putut face nimic cu boiernașii ăștia!

— Înțeleg, spuse Korb care se gândea cum să plece mai repede.

CAPITOLUL VII

La început, înotase pe întuneric și, dacă n-ar fi știut că era vorba despre un lac din Brandenburgul său natal, i s-ar fi făcut teamă. Încetul cu încetul, pe când urca spre suprafață, lumina prismatică ceda locul unei stranii lumini galbene a cărei intensitate sporea tot mai mult.

Când ajunsese aproape de suprafața apei, dădu pentru ultima oară din mâini și picioare, ca și cum ar fi vrut să alunge cu călcâiele fundul verde-albăstrui al lacului, și deschise ochii.

— Ce... ce...

Un om cu mutră de dihor stătea aplecat deasupra lui. Acesta trăgea dintr-un chiștoc care ardea în colțul buzelor sale vinete.

— Ei, băiete, se pare că ți-ai făcut somnul, ai dormit douăsprezece ore încontinuu! Ivan ne-a bombardat toată dimineața și tu nu ți-ai dat seama de nimic.

Friedenbach își duse temător mâna la capul bandajat, care i se păru enorm. Totuși junghiurile, pe care le simțise mai devreme la umăr, se estompaseră.

— Nu-ți face griji, spuse cu un rânjet Viatskoie, vecinul de pat, doar nu vrei să te întorci acolo!

Și arătă cu degetul o șopârlă care alerga în diagonală pe plafonul fisurat.

— Ești atât de grăbit să te alegi cu o gaură în cap?

— Ajunge... cum te numești?

— Viatskoie. Liber cugetător.

— Se vede.

— Nu se vede nimic. Sunt ucrainean.

— Și? Întrebă cu voce surdă Friedenbach, văzând cum un brancardier ridica fără menajamente un corp inert de sub o cuvertură. Trebuie cumva să te feliciti?

— Mai bine spune-mi imbecil, am fost convins că prestigiosul Wehrmacht va reuși să pună bazele unei republici ucrainene independente și eu m-am înrolat în armata lui Vlasov.

— Ce mă interesează pe mine? scrâșni Friedenbach încă amețit după somniferul administrat fără știrea lui.

— Știu... Țigările pe care le fumez sunt ale tale, ți le-am furat pe când dormeai.

— Bravo!

— Scuză-mă, dar altă plăcere nu mi-a mai rămas. Efectul lor nu durează decât foarte puțin timp, știi de ce.

— Ajută-mă să mă salt, mi s-au pus cărcei.

Viatskoie sări din pat, se înclină servil în fața unui Feldgendarme burtos care trecea de la pat la pat. (Acesta se numea Otto Bühling, dar Viatskoie nu știa.) Găsi o raniță veche pierdută de cineva și o puse sub spatele lui *Friedenbach*, pe care-l ajută să se așeze mai bine.

— E mai bine acum?

— Du-te dracului!

— Mai ai răbdare că vine el singur după noi!

Viatskoie îl agasa pe Friedenbach cu vorbăria lui și cu accentul rusesc, și întoarse capul, prefăcându-se că nu-l ascultă. Dar Friedenbach știa că celălalt turuia fără încetare ca să uite că soarta lui era să fie executat pentru că-și trădase patria, atunci când cei dintâi ruși vor invada spitalul.

Cuprins de amețală, închise o clipă ochii.

— Ei, mă ascuți sau dormi?

— Te aud, nu crezi că este și așa zgomot în subsolul ăsta afurisit?

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, în acel moment se auzi un urlet, un geamăt prelung și sfâșietor la auzul căruia, se înfiorară cu toții. Un tânăr transmisionist care fusese adus după ce fusese împușcat în spate, în timp ce se târa într-o tranșee neacoperită, auzind urletul, deschise larg ochii.

Ceilalți însă erau obișnuiți. În oceanul de mizerie umană care era spitalul de campanie, fiecare se gândea doar la propria sa durere, la supraviețuirea lui, la norocul și țigara sa...

— Și ce făceai în Ucraina, pe care nu trebuia s-o părăsești niciodată?

— Sunt prof de germană.

— Chiar că mă întreb cum de au putut fraterniza ucrainenii cu noi.

— Deșteptule!... Ah, uite-o pe *Frau Wimpfen*.

— Cine? întrebă Friedenbach care nu-și aducea aminte de nimic altceva decât de groaznicul șoc pe care-l suferise când parașuta sa se lovise de pământ.

— Ce mai face acrobatul nostru?

Friedenbach ridică privirea și rămase uimit.

Pe culoarul central, se îndrepta spre el o tânără femeie care nu avea mai mult de treizeci de ani, o tânără cu pomeții acoperiți de pistri și cu părul roșu ca de foc, pe care o bentiță albă nu reușea să-l țină sub „control”.

Uitând de cotul care-l durea, Friedenbach se ridică în șezut. Pe chipul lui se citea probabil stupefacția, pentru că tânăra femeie izbucni în râs.

— Ei, dar văd că te-ai odihnit!

— Cine... cine ești?

— Eu l-am asistat pe doctorul Kraft când ți-a pus la loc umărul. Ce lovitură! Ce idee să sari de la o asemenea înălțime!

— Și să cadă în iad! exclamă Viatskoie

Infirmiera îi aruncă o privire aspră și vru să se îndrepte spre alt pat, dar se răzgândi și se întorse. Se aplecă deasupra lui Friedenbach, care simți pe frunte o șuviță de păr.

— Sper că nu începi din nou cu prostiile, șopti ea cu severitate. Nu admit tentative de sinucidere aici. Nu ești singur.

Zâmbetul de pe fața femeii dispăruse și părea că toată energia din lume se concentrase în adâncul privirii ei.

— Prostii? Ce prostii? M-am sinucis?

Viatskoie râse forțat.

— Nu mai știu, afirmă Friedenbach cu voce slabă, amintindu-și că primise o fiolă cu cianură înainte să se urce în avion.

Însuși colonelul Dogarev i-o strecurase în mână zâmbind.

— Un pașaport spre paradis, spusese el, este lucrul cel mai bun care ți s-ar putea întâmpla, Obergefreiter Friedenbach, dacă naziștii pun mâna pe tine. Și nu uita: nu trebuie să afle de ce ai ajuns în Moghilev.

— Da... da, îmi aduc aminte, dar așa mi se ordonase. Dacă urma să cad în mâinile...

Se întrerupse brusc și strânse din dinți, dându-și seama că vorbise prea mult. Aruncă spre *Frau Wimpfen* o privire patetică și urlă:

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! Sunt rănit, nu eu v-am cerut să mă îngrijești! Nu vreau să fiu îngrijit, ci să mă întorc la ai mei.

Vru să se dea jos din pat, dar Viatskoie se repezi spre el și-l culcă la loc cu atâta brutalitate încât Friedenbach scoase un urlet de durere.

În colțul ochilor îi apărură lacrimi de furie.

— Ești o ticăloasă frumoasă, strigă el spre roșcata, stupefiată, ți-am cerut eu să mă lași în viață? Ți-am cerut eu să mă îngrijești? La ce bun? Toți care suntem în Moghilev vom sfârși într-un lagăr...

Femeia îi astupă gura cu mâna și, fără să-și piardă calmul, se aplecă deasupra lui și-i șopti:

— Știm asta, dar nu ne place să vorbim despre soarta care ne așteaptă. Ești mai laș decât ei?

Și, cu un gest amplu, arătă spre brancardele strâns lipite unele de altele, printre care infirmierilor le era greu să circule.

Friedenbach trase de câteva ori aer în piept, apoi o privi din nou pe infirmieră în ochi.

— Mulțumesc, *Krankschwester*, mulțumesc că mi-ai spus... Nu sunt un model... dar aș vrea să crăp afară.

— De ce ții neapărat să mori? Întrebă ea, uimită. Sovieticii îi respectă pe răniți la fel ca noi.

— Ce spui!

— N-au de ales. Cel puțin o treime dintre răniții din spital sunt ruși, afirmă Viatskoie.

— Nu asta am vrut să spun. Lăsați-mă în pace.

— Bine, bine, dar te avertizez, declară ea aprinsă la față, cu glas tremurător, te avertizez, dacă vrei să te omori, fă-o cel puțin afară. Așa vom avea un pat liber. Sunt mulți alții care vor să trăiască, și n-are rost să ne luptăm cu disperării ca tine.

— Bine, dați-mi un pistol.

— Dă-i arma, lașul ăsta n-a meritat timpul pe care l-am pierdut ca să-i operăm umărul.

Pe fruntea și fața bărboasă a lui Friedenbach, apărură picături de transpirație. Buzele sale, devenite violete, tremurau convulsiv. Când simți arma în palmă, o strecură în ranița care-i servea drept pernă și întrebă:

— Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

Katherina Wimpfen clătină din cap, furioasă:

— De o noapte și-o zi ne dai bătaie de cap!

— Eram în comă când am fost adus aici, dacă eram conștient, crede-mă, nu v-aș mai fi făcut probleme.

— E căzut în cap, râse Viatskoie cu vocea sa neplăcută și ascuțită.

— Ai grijă de el și încearcă să-l faci să stea liniștit până când se hotărăște să iasă, declară infirmiera privindu-l pe Viatskoie.

— Exact, ai grijă de mine și... *Ach mein lieber Gott*, iată-i...

Frau Wimpfen ridică privirea în direcția în care se uitase Friedenbach. Printre paturi, zări mergând un om în uniformă neagră SS care avea grade de Hauptsturmführer. Omul avea o privire de pasăre de pradă, făcându-i pe infirmieri să se ferească din calea lui, impresionați de apariția unui SS-ist într-un spital. În spatele lui, mergea ca o rață un subofițer uriaș din Schwarze Korps. Și acesta privea spre răniții de sub nasul lui, cu mare atenție. De Friedenbach, îi despărteau încă zece paturi. Nu le scăpa nimic și tânăra femeie

văzu că, în ciuda oricărui regulament, uriașul ridicase de câteva ori pătura care acoperea figura vreunui mort care nu fusese încă luat de acolo.

— Sunt camarazii tăi? întrebă ea cu dispreț.

Friedenbach părea neliniștit. Mărul lui Adam urcă și coborî rapid de câteva ori. Nu-și dezlipea nici o clipă privirea de pe chipul de uliu al omului care fusese șeful lui, Klaus Zieger, și al câinelui credincios al acestuia, Franz Korb.

— Nnnnnunu, suflă el, nu sunt „camarazii” mei.

Zieger îl opri pe polițist, a cărui placă din metal strălucea pe gâtul de taur. Îl întreba evident dacă nu văzuse un Obergefreiter pe nume Friedenbach și, la fel de evident, Bühling îi răspundea că, spitalul nu avea un „registru al internărilor” ca o clinică berlineză!

— Cine sunt? întrebă infirmiera. Îi cunoști?

Friedenbach devenise livid și buzele sale strânse nu mai formau pe fața sa murdară decât o linie abia vizibilă.

— Cu ei am sărit din avion...

— Au venit să întrebe de tine.

— ... Dacă așa vor..., se bâlbâi el.

De fapt, deși încercase să se sinucidă, Friedenbach nu accepta ideea să fie otrăvit de Franz Korb sau Zieger pe care-i disprețuia. Încă putea să aleagă el momentul. Dar să se lase dus la tăiere, era peste puterile lui.

Cei doi SS-iști îl lăsară pe Otto Bühling să plece ridicând din umeri, dându-și seama că nu vor mai scoate nimic de la polițistul stacojiu la față care arăta că omul era alcoolic.

Brusc, Zieger, care privea mai departe decât Korb, îl zări pe Friedenbach pe care îl recunoscuse pe dată, în ciuda bărbii nerasă de două zile. Pocni din degete spre uriaș, care îl urmă imediat. Ochii mici, vioi, dar reci ai acestuia se plimbau fără încetare de la Viatskoie la infirmieră, blestemând întunericul din sală.

— Așa deci, *Obergefreiter*, vād că ți-ai revenit, spuse SS-istul, sprijinindu-se cu ambele mâini de marginea tărgii.

Friedenbach îl privea cu ochii mijiți din care răzbătea o ciudată sclipire. Care exprima frica soră cu moartea.

— Am venit să te vizităm, zâmbi Korb cu grația unui elefant. Ne întrebam dacă ai scăpat cu bine.

Dar ochii lor îi puneau o altă întrebare: de ce nu se sinucisese? De ce?

— Văd că ești bine îngrijit, continuă Zieger, privind spre infirmieră cu cruzime.

Friedenbach nu le răspunse nici de această dată. Dar, chiar dacă ar fi vrut, tot nu ar fi putut; își simțea gâtul uscat ca de iască și coardele vocale păreau blocate de un nod uriaș.

Știa că Zieger și Korb veniseră să-l ucidă – numai pentru asta – și teama îi întuneca judecata.

— Nu răspunzi? Tot mai ești în stare de șoc? întrebă Korb cu un zâmbet amabil care îi dezveli dinții de animal de pradă. Ce ghinion!

Friedenbach rămase încremenit. *Frau Wimpfen* observă mâna lui stângă crispată pe saltea.

— *Das ist wurts*, încheie Zieger, care nu venise de complezență. Soră, avem ceva de discutat, așa că te rog să ne lași singuri un moment. Și tu la fel, spuse el arătând spre Viatskoie cu un gest autoritar din bărbie.

Omulețul sări în picioare și se îndepărtă fără să aștepte să i se spună de două ori. Nu voia ca SS-istul să afle că era rus. La urma urmei, nimeni dintre cei de aici n-ar fi putut dovedi că făcuse parte din armata lui Vlasov al cărui unic reprezentant era în întregul Moghilev din întâmplare.

Frau Wimpfen ezită. Era ceva ciudat. Friedenbach, care încercase să se sinucidă, părea îngrozit de cei doi indivizi. Nu scosese un cuvânt de la sosirea lor ca și cum... exact, ca și cum era pradă panicii.

— Soră, lasă-ne singuri, insistă Zieger, tăios.

Katherina Wimpfen știa că ordinele unui SS-ist nu se discută, oricare ar fi fost rangul acestuia. Înclină ușor capul, subjugată de privirea rece a lui Zieger, și se îndepărtă. O clipă, merse fără să se gândească decât la fața cinică a SS-istului. Se simțea prost și nu reușea să scape de senzația că făcuse o greșală enormă. Îi scăpase ceva important, ceva capital.

Se întoarce, și întâlnește privirea terorizată a lui Friedenbach. Îi cerea ajutorul. Tânăra femeie văzu îngrozită cum uriașul Korb îi imobilizează capul cu brațul lui puternic și încearcă să-l facă să deschidă gura.

Atunci, își dădu seama.

Înainte ca SS-istul, sub supravegherea lui Zieger, să fi avut timp să strecoare propria fiolă de cianură în gura lui Friedenbach, ajunsese în fața lui.

— Dați-i pace rănitului! Dați-i pace! N-aveți dreptul să vă atingeți de un rănit. Ce i-ați făcut?

— Doar îi puneam o întrebare, doar o întrebare, rosti Zieger în timp ce Korb se ridica brusc.

— Și de asta îi țineti capul?

Zieger merse spre infirmieră și-o prinse de umăr.

— Omul ăsta a suferit un șoc. Nu putem auzi ce spune, vocea lui este slabă, și cum vreți să auzim cu toate strigătele de aici?

Arată spre sala arhiplină.

— Viatskoie! Viatskoie! strigă *Frau Wimpfen* drept răspuns.

Omulețul sosi țopăind.

— Cheamă-l pe doctorul Kraft, spune-i să vine pe dată...

— Și dacă este în operație?

— Nu este în operație, știu că doarme.

— Gut, Gut, nu vă formalizați, spuse Zieger cu un zâmbet plin de fiere, voiam doar să-l întrebăm ce a făcut cu emițătorul special atunci când a aterizat, asta-i tot. Poate o să-l întrebi tu când se va simți mai bine.

Zieger părea că vrea să aplaneze scandalul. Deși uniforma neagră îi garanta imunitatea.

— Așa voi face, răspunse tânăra femeie pe un ton glacial.

— Atunci, ne-am înțeles, adjunctul meu va veni să afle răspunsul mâine, în zori. Cred că, până atunci, va vorbi.

Cei doi bărbați ridicară din umeri, aproape bucuroși.

— Asta-i bună! izbucni Zieger în hohote. Prizonier, asta-i bună! Auzi! Friedenbach, nu-i așa că e amuzant? Prizonier, ha, ha, ha!

În privirea lui Friedenbach, care rămase tăcut, lucea o sclipire de recunoștință.

CAPITOLUL VIII

— *Achtung, Hauptsturmführer*, fii atent la *Scharschützen*¹, mișună pe celălalt mal.

Sprijinit cu spatele de un parapet, sergentul de geniști arătă cu degetul spre fluviul Nipru ale cărui ape erau negre în lumina argintie a lunii.

— Știu, mormăi Zieger, știu.

Mai făcu câțiva pași, vrând să fie singur cu Korb cele câteva clipe care mai rămăseseră până la declanșarea atacului, dar subofițerul se crezu dator să insiste:

— Spun asta pentru că unul dintre oamenii mei a fost ucis de un glonț în frunte chiar noaptea trecută.

— A avut noroc că a avut o moarte rapidă, mormăi agasat Zieger. Nu același noroc îl vor avea ceilalți.

Scrută prudent malul vestic al fluviului și, în lumina slabă a lunii aflate în ultimul pătrar, nu distinse decât un teren haotic răvășit de proiectilele de toate calibrele, un teren care va purta secole întregi urmele nebuniei oamenilor. Fiecare grohotiș, fiecare construcție în ruine, fiecare trunchi de arbore fără crengi, adăpostea un om aflat la pândă, cu o armă automată sau un mortier.

Nu peste mult timp, avea să se audă sinistrul „*Ura Pobieda*” pe care-l scoteau rușii când porneau la atac.

---

¹ Trăgători de elită (n. tr.).

Zieger găsi un crater vast în care fusese amenajată o tranșee. Aruncă o privire peste crenel, și, apoi, se așază cu spatele la parapetul acoperit cu un strat fin de zăpadă afânată.

— Am obținut răspunsul. Atac peste douăzeci de minute, ora H: două și patruzeci. Dacă totul merge bine, Rotensperr vrea să ajungă la liniile alor lui înainte de zori.

— Numai dacă vor trece de liniile rusești.

Zieger dădu din umeri. Se simțea foarte nervos. Nu era neliniștit așa cum ar fi fost normal înaintea oricărei bătălii în care fiecare știe că nu va mai fi decât un simplu pion, ci simțea o frică soră cu moartea pe care nu și-o putea explica... Decât prin faptul că se temea să moară într-un Panzer, atins de un proiectil rusesc.

Tocmai rusesc.

Știa că, douăzeci de minute, toate tunurile sovieticilor din câmpia Plasnoie vor trage din plin asupra tancului în care se va afla și el.

Scutură din cap, alungând ideile ridicole. Totul va trece foarte repede și, în zori, va fi într-o izbă, cu reputația, în sfârșit, spălată și cu misiunea încheiată. Și ce va face? Zieger constată uimit că nu se gândise la asta până acum; Dogarev nu-i promisese nimic altceva decât viața. Dar și asta însemna foarte mult.

Observă brusc că buzele lui Korb se mișcau încetișor.

— Ce spui?

— Ați obținut autorizația pentru Panzer?

— A fost greu, tancul este parcat sub o grămadă de cărămizi, la două cvartale de aici. Altenmeier a fost cât pe-acți să aibă câștig de cauză.

— Altenmeier?

— Da, aghiotantul lui Ahnenfeld, un intelectual cu mutră de dihor și părul ca o perie. Nu mă are la inimă.

— Credeți că bănuiește ceva?

Zieger ridică din umeri și izbucni într-un râs tăcut.

— Acum, nu mai contează. Atacul va fi declanșat peste cincisprezece minute și cu Dumnezeu înainte!

— Peste o oră, marele și faimosul Ahnenfeld va fi prizonier sau

vom fi morți... Într-un fel sau altul, tot vom câștiga.

Korb își spuse că, decât să piardă totul, prefera să rămână în viață, dar nu spuse nimic. Lui Zieger nu-i plăcea să fie întrerupt din visele sale de mărire. Era rău la mânăie.

— Iar Friedenbach poate să vorbească ce vrea. Este prea târziu.

Un obuz brăzdă cerul întunecat cu un zgomot de orgă și lovi colina Mamai care fu învăluită într-un fulger verzui.

Pe malul vestic, o mitralieră începu să tragă, după care tăcu. Peste câteva clipe, proiectilele biciuірă suprafața apei negre în aval, ridicând gheizere.

— Cum vom proceda? întrebă Korb, asigurându-se că nu putea fi auzit de nimeni.

— Simplu, urcăm în tanc, în spatele lui Ahnenfeld. Prima fază: atacul. Ajungem în linia a doua. Va sosi inevitabil un moment în care se va declanșa bătălia, când fiecare se gândește la sine și nu la vecin. La semnul meu, îi tragi un glonț în ceafă comandantului de tanc. La fel îl ucid și eu pe copilot și îi ameninț cu arma pe Ahnenfeld și Altenmeier. Apoi, pilotul va face ce-i ordon eu.

Korb sorbea cu nesaț cuvintele șefului său. Își imagina cum, ocupat să supravegheze terenul, ca să evite tirurile PAK-urilor sovietice, tancurile în flăcări, să asculte transmisiunile radio și ordinele, echipajul tancului n-avea nici cea mai mică șansă să se apere. Să-i ucidă pe cei doi tanchiști era floare la ureche, nu avea să le ia mai mult de una sau două secunde, și nici Ahnenfeld, nici Altenmeier nu vor avea timp să reacționeze.

— Și după aceea? întrebă Korb cu gura uscată.

Zăpada îi biciui dintr-o dată figura lui Zieger, a cărui uniformă neagră fu acoperită de bucăți de pământ înghețat și de gheață. Aproape simultan, ce doi auziră șuieratul prelung al izbirii proiectilului de sol. Abia atunci înțelese Zieger despre ce era vorba și se aruncă la pământ.

— *Donnerwetter*, puțin a lipsit să nu ne nimerească.

Korb se ghemui, uimit de precizia trăgătorului de elită sovietic.

— Imposibil, cred că țintesc prin lunetă, celălalt mal al Nipruului este la o distanță de peste două sute de metri...

— Dar... după ce vom uide echipajul, tancul se va învârti în cerc.

— *Schweinkopf!* N-am spus că-l voi uide pe pilot. Îi vom ordona să pornească spre est. Parcurgem un kilometru ca să ieșim de pe câmpul de bătaie. Apoi, părăsim tancul și vom aștepta să fim găsiți și identificați de primul soldat sovietic.

— Da, dar dacă...

— Gata! De cealaltă parte, ne așteaptă Dogarev. Care știe că totul se va întâmpla în noaptea asta. Dogarev care-i va lăsa pe naziști să înainteze în stepă, după care va deschide focul, și asta numai ca să ne lase DRUM LIBER.

Korb oftă adânc, în același tip încordat și ușurat că se apropia sfârșitul infernului în care trăia de când aterizase deasupra Moghilevului.

În acea clipă, ar fi dat zece ani ca să se vadă odată peste două ore.

Cei doi tăcură. Nu mai aveau ce să-și spună. Ciuliră urechile, pândind cele mai mici zgomote. Frontul nu fusese niciodată atât de calm. Nici o lovitură de mortier, nici o rafală, nici cea mai mică rachetă Verlichtung. Nimic. Părea că războiul își ținea respirația.

Era calmul dinaintea furtunii.

După câteva minute, vrând să se dezmoștească, Korb se ridică.

— *Hauptsturmführer*, ar trebui...

În acea clipă, noaptea păru că explodează în mii de țândări. Cerul se deschise ca o gură uriașă. Norii fură colorați în roșu. Un zgomot asurzitor ce venea din măruntaiele pământului se năpusti cu ecouri înfiorătoare asupra oamenilor înfricoșați din tranșee, ca un apocaliptic concert de orgă.

Artileria germană deschisese focul.

— La naiba, artileriștii noștri își cunosc meseria, monologă Korb, dar, în tumultul infernal care urmase calmului așteptării, Zieger nu-l auzise.

Îl atinse pe umăr și-i arătă succesiv intrarea în canal și ceasul lui.

Aplecați din mijloc, ca să nu le ofere o țintă trăgătorilor de pe celălalt mal al Niprului, cei doi o luară la fugă. Oamenii din tranșee

se rugau să trăiască măcar până când aveau să traverseze liniile dușmane. Știau cu toții că răniții aveau să fie abandonați în locul unde vor cădea, și nici unul dintre cei care participau la „marea fugă” nu se va opri măcar ca să le arunce un pansament.

Zieger se ciocnea de oamenii care ieșeau din adăposturi cu armele în mâini. În câteva secunde, își ocupară poziția pe linia de atac sute de tanchiști, geniști, brancardieri, transmisioniști, infanteriști, care apăruseră din senin și care n-aveau decât un singur gând: să se țină cât mai aproape de tancurile care urmau să-și facă apariția și să alerge fără oprire în mijlocul luptelor ca să ajungă la mlaștini la ivirea zorilor.

Plasnoie! Un singur gând îi însuflețea pe toți: să ajungă la Plasnoie!

O coloană impunătoare de umbre aștepta, lângă pereți, ora la care trebuia să pornească spre stepă. Oamenii nu scoteau o vorbă, strângând armele în mâini, împărțiți între teama că vor muri și cea că nu vor ajunge niciodată la Plasnoie.

Zieger nici nu se uită la ei. Dădu colțul după un fost hangar. Pe fațadă, se căsca o gaură imensă în care se zărea vag botul oblic al unui autovehicul cu șenile.

Văzduhul se colorase acum într-un roșu sângerieu și zgomotul salvelor nu mai contenea. Mirosea a praf de pușcă, iar apele fluviului deveniseră stacojii.

— Ce tot faceți, vă așteptam!

Era Ahnenfeld care, ascuns în pragul unei uși, fuma cu un calm supraomenesc.

— Ne-am rătăcit, miști Zieger. Unde este Panzer-ul nostru?

Ofițerul Abwehr-ului arătă spre un autovehicol cu șenile și-și ridică gulerul de la manta.

— Să mergem, cel puțin, înăuntru, nu vom mai auzi zgomotul și, în plus, ordinul de „îmbarcare” trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. N-aș vrea să fim în întârziere.

Vorbise pe un ton amuzat, dar nici Zieger, nici Korb nu-și dădură seama de ce spusele lui le păreau de un umor macabru. Să întârzie? Să cadă în ghearele G.P.U.? Sau să fie nimeriți de un obuz?

Apăru și Altenmeier în ținută de camuflaj, cu o hartă într-o mână și un Schmeisser în cealaltă, îl recunoscă pe Zieger și-i aruncă o privire amenințătoare.

— Ah, iată-vă...

Tonul lui exprima regretul că ajunseseră la timp.

— Artileria rusească n-a avut încă timp să trimită vreun obuz! spuse rânjind Zieger ca să destindă atmosfera.

Altenmeier puse harta mototolită în buzunarul de la piept și zâmbi forțat.

— I-am luat prin surprindere. Am început cu dreptul. Numai să avem noroc și în continuare.

Era nevoit să strige ca să se facă auzit, dar, în ciuda eforturilor, Korb și Zieger trebuiau să citească pe buzele lui ceea ce spunea.

Se apropiară de un Panzerspähwagen, un autovehicol blindat uriaș, al cărui armament consta doar într-o turelă din partea din față, unde comandantul de tanc avea la dispoziție un tun Flack de douăzeci de milimetri. În partea din spate, pereții oblici sporeau gradul de protecție a blindajului. Panzerspähwagen fusese conceput în vederea transportării trupelor împreună cu armele și bagajele acestora cât mai aproape de tancuri.

„Un cal troian”, spusese Feldgeneral Guderian.

— Cât va lua pregătirea artileriei? urlă Zieger, așezându-se pe bancheta inconfortabilă, lângă maiorul Ahnenfeld.

— Șapte minute, nici un minut în plus. Apoi, *Trommelfeuer*¹. Altfel spus, mai sunt...

Își ajustă monoclul, deși nu-i servea la nimic, cu excepția faptului că-i ascundea ochiul de sticlă, și privi la ceas. Exact în acest moment, asurzitorul vacarm al exploziilor în lanț încetă. Instantaneu, toate tancurile din grupul de atac trecură prin pereții care le adăposteau. Conducătorii de tancuri și trăgătorii ieșiră în imensa stepă pe care trebuiau s-o traverseze.

Tancurile care se stricau sau rămâneau acum în pană n-ar fi avut nici o șansă...

Fără să acorde atenție zdrăngănitului neîntrerupt al greoaiei

¹ Foc susținut (n. tr.).

Tiger, scăldat deja în sudoare, pilotul își punea centura de siguranță. Copilotul verifica ceva în cutia cu unelte. Korb stătea în spatele acestuia, astfel încât îl putea ucide doar ridicând brațul. Deasupra lor, în picioare, în mijlocul a ceea ce putea fi numit carlingă, „comandantul tancului” vorbea prin stația radio și, uneori, rotea țeava Flack ca să-și dezmoștească genunchii.

Zieger își spuse că nu era greu să-l ucidă.

Panzerspähwagen se clătină pe loc. Din cauza zgomotului tancurilor care defilau pe lângă ei, le luă mult timp să înțeleagă că pilotul pornise motorul.

Zieger îi surprinse privirea lui Altenmeier și întoarse imediat capul. Altenmeier avea un Schmeisser, lucru care-l îngrijora. Lui Zieger nu-i rămânea decât să-l urmărească din priviri, ceea ce și făcea. Se întrebă dacă nu cumva, vrând să dea lovitura, nu vor rata totul. În cele din urmă, optă pentru soluția cea mai rezonabilă: avea să-l ucidă pe Altenmeier înainte ca acesta să-și poată da seama ce se întâmpla, apoi pe comandantul de mers, și îl va amenința cu arma pe Ahrenfeld.

Cel dintâi obuz sovietic șuieră prin aerul rece. Era doar o lovitură de reglare a tirului; un imobil deja în ruine se prăbuși într-un nor de zăpadă, praf și pietre.

Zieger observă că Altenmeier îl supraveghea cu coada ochiului.

— Și artileriști? întrebă el ca să alunge stânjeneala care se așterne întotdeauna între asasin și viitoarea lui victimă.

— Au primit ordin să arunce în aer tancul la șapte minute după plecarea noastră. Rotensperr îi va transmite ordinul dacă „simte” că tancurile din față au făcut breșa în liniile inamice.

— *Achtung!* strigă comandantul de mers, ghemuindu-se ca să poată privi în interior. E rândul nostru!

Panzerspähwagen demară cu o zdruncinătură care aproape că-l aruncă pe Zieger la podea. Ținându-se cu ambele mâini de asperitățile din carlinga blindată, Altenmeier fu aruncat spre ușa de oțel pe care o închise.

Zieger strânse din dinți și-l privi pe Korb întrebător: acum,

totul era pe sfârșite. Peste zece minute, misiunea lor avea să ia sfârșit – poate într-o baie de sânge – dar își vor fi răscumpărat viața.

Gata cu câmpul de bătaie. Gata cu Gulagul!

Pe flancurile blindate, se deschideau fante verticale pe unde se putea ținti cu arma. Neținând seamă de bruștele zdruncinături și schimbări de direcție ale autovehiculului blindat, Zieger își lipi ochii de acestea.

Lăsau deja în urmă ultimele ruine. Era surprinzător că un vehicul de asemenea dimensiuni și mai ales cu o asemenea greutate putea avea o viteză atât de mare – mai ales pe câmp liber... Niciodată expresia „ca din pușcă” nu i se păruse mai potrivită.

Blindatul escaladă o grămadă de dărâmături, coborî și trecu peste o tranșee îngustă, derapând ușor cu partea din spate.

Ahnenfeld fuma impasibil și detașat de ceea ce se întâmpla în jurul lui, părând că trăiește un vis care-l pune la adăpost de frica fizică.

Zieger își spuse cu malițiozitate că avea să se trezească curând brutal din vis.

Nu îndrăzni să-l privească pe Altenmeier, temându-se că-i va întâlni privirea pătrunzătoare, ca și cum ar fi avut capacitatea să-i citească planurile.

Panzerspähwagen traversă ruinele unei case și ajunsese într-o câmpie. O câmpie fără sfârșit, plană, de o albeață orbitoare. Pe ici, pe colo, mușcând din zăpadă cu șenilele lor late, în fața lor, alergau cu toată viteza vreo douăzeci de monștri. Din când în când, unul dintre tancuri scotea o flacăra albăstruie, iar altele, își schimba direcția fără un motiv aparent.

Din timp în timp, gheizere de zăpadă se înălțau spre cer. Izolate sau grupate. Zăpada cădea înapoi într-o ploaie fină. Lui Zieger i se părea că mergeau printr-o pădure.

Când un obuz rusesc cădea prea aproape, schijeze ricoșau din pereții de oțel pe care nu-i puteau străpunge.

— Au început să tragă și ei, conchise Altenmeier. Peste puțin timp, o să fie un iad. N-am înaintat nici măcar cinci sute de metri.

Ahnenfeld privea cu detașare printr-una dintre fante, apoi strivi țigara cu călcâiul. Monoculul îi dădea o înfățișare indiferentă.

Panzerspähwagen pivotă cu brutalitate și Korb fu proiectat înainte, la picioarele comandantului de mers. În turelă, izbucni un strigăt, dar nimeni nu se îndoii că un obuz căzuse chiar înaintea senilelor.

Doar Zieger remarcă faptul că pilotul era roșu ca racul și că picături de sudoare se scurgeau de sub căști.

SS-istul privi și el printr-o fantă. Acum, ajunseseră departe de oraș. Câmpia părea fără sfârșit. Tirul de baraj al rușilor devenise mai intens acolo unde se afla „vârful de lance” al naziștilor.

Zieger înțelese că sosise momentul. Prin fantă, mai zări o coloană de infanteriști abia vizibili în uniforme albe care alergau prin zăpada afânată, la capătul puterilor, răzlețiți, și se întoarse încet.

Korb îl privea, așteptând semnalul.

Trase adânc aer în piept; trebuia ca totul să se deruleze rapid. Dar de ce afurisitul de Altenmeier nu-și desprindea privirea de la el? SS-istul decise să mai aștepte până când nazistul avea să privească și el prin fantă.

Cu zgomotul unui tren expres care trece peste un pod metalic, o salvă de calibru mare ateriză chiar în locul în care se aflase Panzer-ul cu o clipă înainte. Infanteriștii care nu mai erau în stare să alerge găsiră forțe nebănuite ca să mai străbată câteva sute de metri prin zăpada afânată.

Alții, mai înțelepți, se îndreptară spre primele urme ale senilelor tancurilor pe care se angajară ca să alerge mai ușor.

Zieger duse mâna la tocul în care se afla pistolul, profitând de faptul că Altenmeier striga ceva în urechea șefului său. Când acesta făcu semn că „da” din cap, Korb își scosese deja arma.

În acea clipă, pilotul și copilotul, cu ochii lipiți de periscop, nici nu bănuiau că dușmanul era de fapt în spatele lor.

Atins din plin, un Panzer începu să ardă ca o torță. Echipajul ieși prin trapa de evacuare și se împrăștie. Cu uniforme lor negre care se distingeau clar pe zăpadă, n-aveau nici o șansă să ajungă până la Plasnoie.

— *Hauptsturmführer*, cred că...

La auzul strigăturii lui Altenmeier, Zieger rămase nemișcat, cu mâna pe patul pistolului.

Oricât de ciudat părea, acesta râdea cu toată gura.

— Ce spui?

— Cred că am început bine!

— Și eu... Dar suntem de abia la început! strigă Zieger ca să spună și el ceva.

Privi spre arma pe care subofiterul o pusese pe genunchi. O făcuse din întâmplare sau intenționat? Țeava era îndreptată exact spre stomacul lui. Și de ce ținea Altenmeier degetul pe trăgaci?

Zieger simți cum inima bătea să-i spargă pieptul. Era posibil ca celălalt să fie la curent. Le aflase secretul? Aștepta cel mai mic gest suspect ca să-i ucidă cu o rafală?

— Cred că am parcurs deja o treime din distanță, evaluează Zieger cu o voce întretăiată.

— Surpriza! *Hauptsturmführer*, fără surpriză, n-ar mai avea haz! zâmbi Ahnenfeld fără vreun motiv aparent, ieșind pentru prima oară din indiferență.

— E ca în spionaj, replică Zieger cu gura uscată.

Korb se întreba ce se întâmplă. De ce nu-i dădea șeful lui semnalul? Se îndepărtaseră deja destul de mult spre vest. Dacă mai continuau mult, aveau să fie nimeriți de un obuz.

Mai multe tancuei Panzers ardeau deja în stepă atinse de un S.K.Z., jalonând drumul pe care-l parcursese coloana germană cu epave funebre. Ce mai aștepta Zieger?

ACUM! În mintea sa, nu mai răsuna decât un cuvânt: „acum! Acum! Acum! Decide-te odată! Va fi prea târziu!”

Altenmeier își privi ceasul.

— Șapte minute, exultă el, dacă Rotensperr a dat ordinul, artileriștii vor porni și ei.

„Decide-te odată! Va fi prea târziu! Prea târziu! PEA TÂRZIU!...”

Mâna lui Korb apucă pistolul pe care-l scoase din toc. Ahnenfeld tocmai își lipise ochiul de o fantă, întorcându-se cu spatele la el.

În acel moment, comandantul de tanc dădu un ordin și Panzer-ul pivotă brusc, cu șenila dreaptă blocată. Zieger, care se ridica de pe banchetă, fu aruncat cu spatele în peretele de oțel.

— Am fost loviți? strigă Altenmeier comandantului tancului.

— Nu, facem cale-ntoarsă.

— Ce?

— Cale-ntoarsă.

— Dar de ce? E absurd.

Omul dădu din umeri. Nici el nu înțelegea ordinul, dar trebuia să se conformeze.

— Am primit ordin să facem cale-ntoarsă și să ne întoarcem în Moghilev cât putem de repede. Ni s-a interzis să-i recuperăm pe infanteriști, urlă el ca să se facă înțeles în mijlocul vacarmului.

— E o prostie, strigă Ahnenfeld, pierzându-și pentru prima dată calmul olimpien. Ai captat probabil un ordin de-al rușilor.

— Dar priviți...

Priviră prin fante; toate tancurile, toate șeniletele, toate autovehiculele pentru transport se îndreptau acum spre Moghilevul în flăcări.

Incredibil!

Infanteriștii care n-aveau stație radio priveau uluiți cum tancurile pe care, cu o clipă în urmă, le urmaseră, fac cale-ntoarsă simultan și se năpustesc spre ruinele pe care tocmai le părăsiseră.

— E o crimă! urlă Zieger. Este o crimă!

— *Generalleutnant* știe ce face... și, dacă e o capcană? întrebă gâfâind Ahnenfeld care tot nu-și pierduse controlul. Și dacă este o capcană?

— *Schnell! Schnell!* spuse scrâșnind din dinți comandantul tancului în microfon.

Korb ridică privirea spre șeful lui. Acesta clătină imperceptibil din cap.

„Nu, spunea el pe tăcute. Nu... nu acum. Nu în condițiile astea.”

— Mai repede! striga comandantul tancului. Se pare că ne urmăresc tancurile rușilor.

— Ce v-am spus? spuse cu fălcile încleștate Ahnenfeld. E o capcană.

Palid la față, Zieger nu îndrăzni să-și pună la loc pistolul, pentru că i-ar fi atras atenția lui Altenmeier, îi dădu drumul la picioare și-l aruncă cu călcâiul sub banchetă.

— Incredibil, continua să spună livid Altenmeier. Este... unmöglich!

Stupefiat, Korb își pusese la loc arma.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

Sub potopul de fier și foc, care se abătea acum deasupra orașului, toți se așteptau să vadă ivindu-se avangarda rușilor. Un uriaș vid se formase la intrarea în spitalul de campanie. Cum vor reacționa rușii văzând că pasărea își luase zborul? Îi vor ucide pe toți? Și primul soldat rus care va ajunge aici ce va face? Va arunca o grenadă și abia apoi va intra în galeria subterană, așa cum aveau obiceiul?

În spital, unde nu se auzea acum decât zumzetul grupurilor electrogene și gemetele răniților, doctorul Kraft continua să opereze. De aproape o oră, opera un rănit la abdomen care fusese atins din plin la începutul atacului, când porniseră spre câmpia acoperită de zăpadă, pentru că îndrăznise să creadă că va străbate patruzeci de kilometri pe sub tirul rușilor.

Și nu era singurul care făcuse această greșală.

Spre ora trei dimineața, *Frau* Katherina scăpase din mâini tava cu instrumente chirurgicale sterilizate. Un infirmier o prinsese la

timp pe când se prăbușea. Katherina nu era genul de femeie care să plângă, dar hohotise mult timp în brațele bărbatului, până când chirurgul se întorsese spre ea:

— Du-te la culcare, *Krankschwester*, peste câteva minute, locul tău aici va fi luat de Ivan.

— Să nu ne pierdem speranța, mormăi asistentul său, un chirurg chel cu o barbă lungă pe care o lăsase să crească și care-i dădea înfățișarea unui bătrân, deși n-avea decât patruzeci și cinci de ani.

Da, asta era principala întrebare: ce vor face rușii văzându-se stăpânii acestor ruine care-i costaseră atât de mult?

Dacă trupele lor erau formate din acei barbari pe care-i recrutau în masă din Kazahstan, toți știau care era soarta spitalului de companie.

Avea să fie scena unui măcel oribil, care nu avea să fie primul. Din păcate, nici ultimul.

Frau Wimpfen merse clătînându-se de oboseală, printre tărgi, spre un colțișor mascat de o prelată care-i dădea impresia că se putea izola de răniți, când, brusc, se așternu o tăcere mormântală. Tensiunea atinsese punctul culminant.

Frau Katherina privi spre intrarea în galerie. Pe treptele sparte pe care atâția brancardieri alunecaseră, apăruseră două cizme. Două cizme negre, strălucitoare, care se distingeau clar pe zăpadă. Deasupra cizmelor, o uniformă albă, aceeași pe care o purtau combatanții din ambele tabere. Omul mai coborî câteva trepte și se ivi și arma.

Ciudat, era un *Schmeisser* nemțesc.

Încă două trepte, și apăru mâna dreaptă a omului acoperită de un pansament gros, alb ca zăpada.

Atunci, din piepturile tuturor, se auzi un singur strigăt: „*Bühling*”! *Bühling* se întorsese.

Dar nu mai era același, era un *Buhling* cu privirea halucinantă, cu figura lividă care tremura din toate încheieturile. Acesta mai coborî câteva trepte, părând să nu vadă nimic, să nu audă nimic.

Un infirmier merse spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Dar Bühling nu răspunse, privind drept înainte. Fu înconjurat de câțiva brancardieri, care-i puneau întrebări peste întrebări.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors?

După un moment care li se păru interminabil, când *Frau Wimpfen* îi alungă pe oamenii dimprejurul lui, berlinezul păru că revine la viață și întinse mâna tremurând spre ea, în timp ce ochii săi, care nu cunoscuseră suferința sau mila, deveniră rugători.

Bühling era celebru pentru patima sa pentru alcool, astfel că un infirmier îi puse în mână o ploscă umplută nu se știe cum cu un amestec de Schnaps și eter. O băutură care, adeseori, făcea miracole. (Miracolul era că trezea un mort și ucidea un om doar din trei înghițituri.)

Bühling bău lacom și culorile îi reveniră în obraji. Atunci, începu să vorbească cu un glas neutru, inegal, ca și cum recita o poezie.

— N-am reușit să străpungem linia inamicilor... Rotensperr a dat greș...

Știrea nu-i uimi pe răniți și personalul medical care oricum nu fuseseră implicați în acțiune și se știau condamnați la lagărul siberian, în cel mai bun caz. Nu la fel gândea Bühling care-și pusese toate speranțele în tentativa nebunească.

— N-am făcut nici cinci kilometri, spuse el...

— Din cauza rușilor?

Omul clătină din capul care strălucea din cauza transpirației.

— Nu știu... N-am înțeles de ce. Eram agățat de turela unui tanc, se trăgea peste tot și... a făcut cale întoarsă împreună cu celelalte. Din senin... Nimeni nu știe de ce.

— Și?

— Cum și? vociferă el cu o asemenea violență, încât cei din jurul lui se dădură înapoi. Și ceilalți care au mai avut puteri s-au întors printre ruine... oameni, tancuri, camioane... Toți care au mai putut. Ceilalți...

Frau Wimpfen nu mai acordă atenție omului care tocmai le anunțase că asediul reîncepea.

Nu simțea nici o emoție, știuse mereu care avea să fie soarta spitalului. Atacul, cuvântul magic pentru toți, n-avusese nici cea mai mică semnificație pentru ea. Știa dinainte că era condamnată, ea împreună cu întreg personalul medical care stătea la căpătâiul bolnavilor.

Când trase perdeaua care izola patul ei de restul sălii, deveni conștientă că bombardamentul sovieticilor slăbea în intensitate.

Bătălia „de la suprafață” lua sfârșit.

Se întinse pe pat, știind că era prea obosită ca să adoarmă.

Ajunsese într-un moment în care nu mai simțea frica; privea fără să vadă bucățile de tencuială care se desprindeau din tavan și cădeau peste ea.

Ce-or să-mi facă... ce-or să-mi facă?

Întrebarea nu-i dădea pace de patruzeci și trei de zile și tot atâtea nopți fără sfârșit. Mai exact, de când trenul sanitar fusese blocat la Moghilev în urma distrugerii unui tronson de cale ferată, lângă Plasnoie, de un grup de partizani. După aceea, totul se derulase prea repede ca să se poată întoarce pentru a găsi un alt mijloc de transport, pentru că orașul fusese deja încercuit.

Acum, totul era pierdut și întrebarea devenise și mai neliniștitoare: ce-i vor face?

Katherina nu mai purta de mult haine care să arate că era femeie, iar larga Feldbluse îi ascundea formele bogate ale pieptului. Părul era tuns scurt – pentru o femeie – și, cum părul soldaților crescuse, nu se deosebea de aceștia. Poate doar ovalul prea alb al feței, senzualitatea buzelor sau sprâncenele frumos arcuite o mai trădau. Dar în spital erau și tineri soldați cu care putea fi ușor confundată.

„E important să supraviețuim atacului trupelor de șoc, își spuse ea. Toți sunt niște ucigași. Iar apoi... apoi, dacă mai suntem în viață, ne vor interoga cadrele lor politice...”

În acea clipă, perdeaua fu dată în lături. Se încruntă; nimeni până acum nu îndrăznise să facă asta. Pentru toți din spital, locul unde dormea ea era sacru și infirmierii, când veneau s-o trezească pentru urgențe, obișnuiau să bată din palme ca să-i atragă atenția.

— Ce este, ce vrei? întrebă ea, recunoscându-l pe caporalul șef Friedenbach după barba blondă.

— Pot... pot intra?

— Văd că ai intrat deja, nu?

Tânăra femeie se supăraseră pentru că fusese surprinsă într-un moment de slăbiciune. Mai ales aici, în singurul loc care mai rămăsese doar al ei.

Cum omul ezita, pe jumătate acoperit de perdea, îi spuse iritată:

— Tot nu te-ai sinucis?

În loc să se tulbure, cum urmărise infirmiera, bărbatul îi zâmbi și intră, urmărit fără să știe de privirea reprobatoare a infirmierilor și a răniților lucizi.

— Nu. Nu vreau să mă mai sinucid. Am venit ca să-ți mulțumesc pentru...

Dar ea îl opri cu un gest:

— Inutil, aș fi făcut-o pentru oricine altcineva.

— Da, știu. Bănuiesc că un soldat care are intenții sinucigașe este un ratat pentru că nu mai servește la nimic, nu?

— Asta voiai să-mi spui?

Bărbatul ezită, cufundându-și ochii albaștri în cei ai tinerei femei. Stătură astfel o clipă, față în față, privind-se cu ostilitate.

— Da..., asta voiam să-ți spun. Mulțumesc că m-ai ascultat până la capăt.

— După cum poți remarca, sunt destul de răbdătoare.

Pe trăsăturile femeii, se așternu umbra unui zâmbet și perdeaua căzu la loc. Tânăra femeie rămase singură, supărată că gestul bărbatului n-o înfuriase și uimită de vizita lui. Era convinsă că bărbatul nu venise să-i mulțumească. Nu se potrivea cu momentul. Să-i mulțumească pentru ce? Că-i salvase viața, el, care dorea atât de mult să se sinucidă? Își aminti de ciudata apariție a SS-iștilor în uniforme negre pe care se vedeau urme de noroi și de tencuială. Aproape imediat, infirmiera avu convingerea că cei doi nu veniseră decât ca să-l ucidă pe el. De ce? De ce păruse atât de îngrozit la vederea lor? Ca și cum s-ar fi așteptat la asta?

Reflectă îndelung asupra întrebării, fără să reușească să găsească un răspuns. Deși era epuizată, somnul o ocolea cu încăpățănare.

După un moment, se ridică din pat, luă două cașete de benzedrină și puse la încălzit cafeaua pe un reșou cu alcool solidificat.

Se întreabă dacă era un lucru bun sau rău faptul că atacul eșuase. Dacă garnizoana ar fi putut scăpa, rușii ar fi pus stăpânire pe oraș. Și, într-un fel sau altul, apariția lor în galeriile astea subterane pline de miasme ar fi pus capăt întrebărilor care nu le dădeau pace.

Nimeni nu mai aștepta nimic dinspre vest, Wehrmacht-ul ajunsese la capătul puterilor, la fel ca Luftwaffe, așa că atacul nu putea fi decât fatal soldaților. Prin întoarcerea garnizoanei în *Festung*, agonia Moghilevului n-avea decât să fie prelungită și mai mult.

Nu avea decât să asculte strigătele răniților ca să se convingă că așa era.

După o clipă, *Frau Wimpfen* își astupă urechile ca să nu mai audă nimic. Și, brusc, izbucni în hohote, fără motiv, din nou în pragul colapsului. Avu impresia că îmbătrânise cu zece ani și că nimeni n-avea să pună odată capăt coșmarului din care i se părea că nu se va mai trezi niciodată.

— Poftim cafeaua, *Krankschwester*.

Se întoarse, roșie de mânie, și dădu cu ochii de Viatskoie care o privea insolent. Acesta stinsese reșoul fără zgomot și amesteca cu coada unei furculițe zațul de orz prăjit care era numit cafea.

— Cine ți-a permis să intri în camera mea? strigă ea, uluită și furioasă că fusese surprinsă în timp ce plângea.

Dar celălalt nu zâmbi și-i întinse gamela din care ieșeau aburi.

— Am pus în cafea ultimele mele două comprimate de zaharină, așa, cred că va avea un gust mai bun.

Se uită la el șezând turcește pe pat și clătină din cap, dându-și seama că nu servea la nimic să protesteze. Nu era momentul nici pentru amabilități, nici pentru proteste indignate. Luă gamela din mâinile omulețului cu ochii ieșiți în afară și-și înmuie

buzele cu atenție în ea. Ca de obicei, deși cafeaua era călduță, gamela frigea.

— L-ați alungat pe parașutist?

Ea făcu semn că nu, cu gândurile în altă parte, suflând în cafeaua de orz.

— Mi-a cerut să-i înapoiez pistolul și a plecat. Mă tem că, în starea în care se află, nu va ajunge prea departe... Cei de deasupra trag continuu.

Cei de deasupra erau sovieticii care trăgeau continuu cu katiușele spre ruine.

— Am crezut că tu i-ai spus să plece, pentru că l-am văzut ieșind de aici...

Îl privi pe Viatskoie. Cât de curios ar fi putut părea, în ochii mari ai micului transfug se citea dezaprobarea. Ca și cum faptul că-l lăsase pe Friedenbach să plece din spital, era o crimă.

— Știi, insistă el, nu cred că prezența lui pe front ar putea schimba ceva acum!

— Atunci, du-te și spune-i! se răsti la el. Spui că l-am trimis la moarte? Crezi că soarta lui mă interesează câtuși de puțin? În spital sunt o mulțime de băieți care nu vor decât să trăiască, nu să facă pe eroii! Eroii! Blestemat fie cel care a inventat acest cuvânt! Am eu dreptul să-l împiedic tocmai pe el, care vrea cu orice preț să fie ucis?

Viatskoie înclină capul, încet. Foarte încet. Și nu spuse nimic.

Frau Wimpfen mai luă o înghițitură. Își aminti privirea ciudată pe care Friedenbach o avusese când ridicase perdeaua, o privire în același timp patetică și plină de resemnare. Omul îi ceruse în tăcere ajutorul, deși știa prea bine că nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Asta venise să-i spună... Să-i spună că era convins că nici ea n-avea să facă nimic.

Nimic altceva decât să bea o cafea fierbinte la adăpostul aflat sub zece metri de suprafață.

Lăsă brusc gamela, se ridică și ieși din mica ei cameră. Străbătu repede sala, dădu ocol tunelului și ajunse la intrarea în galerie. Îi întrebă pe răniți dacă văzuseră un om cu barbă blondă, capul bandajat și cu brațul în ghips.

Omul tocmai ieșise.

Tânăra femeie urcă rampa care servea drept intrare și ajunsese în mijlocul universului răvășit.

Dinspre cartierul Mamai, se vedea un incendiu, iar cerul, de obicei cenușiu, devenise negru. În aer, plutea un nor de praf. Uneori, se auzea explozia unui proiectil care răspândea împrejur o lumină orbitoare, iar alteori, se auzea șuieratul unei salve de orgă a lui Stalin.

Înspăimântată de ce vedea, *Frau Wimpfen* fu cât pe-acți să se întoarcă în adăpost. Dusesese viața de cârtiță de săptămâni întregi, astfel că uitase cât de îngrozitor era spectacolul bombardării orașului.

În dreapta ei, se prăbuși ceva cu un pocnet sec. Era probabil fațada unei clădiri care mai rămăsese în picioare pe colina 613. Vru să strige numele omului care fugea dar, observă deodată, cu stupoare, că nu știa cum îl cheamă.

O siluetă umană stătea culcată la pământ, ca să lase un obuz să treacă, se ridică brusc la nici cincizeci de metri de ea și, doar din întâmplare, o zări. Poate că-l zărise datorită turbanului alb pe care-l purta și care-i dădea o înfățișare de indian. Tânăra femeie începu să alerge ca să-l ajungă din urmă. Din când în când, silueta dispărea învăluită în fum. La un moment dat, un proiectil de 77 păru să-l țintuiască pe loc, și omul rămase nemișcat în timp ce ploua împrejurul lui cu bucăți de zidărie și de pământ înghețat. Scăpat teafăr ca printr-o minune, bărbatul porni din nou la drum...

„Vrea să se lase ucis”, se gândi tânăra femeie fără suflare, escaladând grămezile de dărâmături care se rostogoleau sub picioarele ei.

O salvă de tun o proiectă într-un perete, înspăimântată și plină de zăpadă. Omul dispăruse. Dezorientată, femeia îl căută și nu-l zări decât după ce ocoli ceea ce mai rămăsese dintr-o poartă.

Zăcea acolo, cu spatele rezemat de piatră, nemișcat, privind-o apropiindu-se, cu ochii goi.

Când o recunosc, lăasă arma în jos și o privi stupefiat, după care se năpusti asupra ei, obligând-o să se culce la pământ.

— Ce naiba faci aici? De ce ai ieșit? strigă el furios.

O obligă să se târască pe fundul unui șanț plin cu zăpadă și se oprirea la adăpostul unor pereți unde, cel puțin, erau apărați împotriva șrapnelor din două părți. El, căruia nu-i păsa de viața lui, părea brusc îngrozit la ideea că tânăra femeie și-o pune pe a ei în pericol.

— Te întorci acum la spital! urlă el ca să acopere zgomotul detunăturilor.

— Numai cu tine! Nu ești în stare să părăsești spitalul!

— Te întorci la spital, îți ordon!

Șuieratul oribil al unui Nebelwerfer îi aruncă unul în brațele celuiilalt. Friedenbach se aplecă peste tânăra femeie când auzi periculoasele fragmente de oțel sfâșiind aerul împrejurul lor, făcând să sară scânteii la contactul cu pietrele.

Când se ridică, văzu că infirmiera era îngrozită de spectacolul macabru și tremura din toate încheieturile. Înțelese că nu putea gândi coerent. În asemenea clipe, spaima era prea puternică, și nici măcar instinctul de supraviețuire nu mai era prezent. Dacă ar fi abandonat-o, infirmiera ar fi rătăcit peste câmpuri, printre ruine, până când un proiectil ar fi culcat-o la pământ ca pe ceilalți soldați, în zăpada maculată.

— Să ne întoarcem la adăpost, urlă el în urechea femeii.

Femeia păru să nu înțeleagă ce-i spusese; o simți tremurând în brațele lui.

— Arată-mi, cel puțin, drumul, nu mă pot orienta printre ruine, o rugă el, privind zidurile învăluite de fumul negru.

Infirmiera întinse brațul și arată vag în direcția unui fost castel de apă din care nu mai rămăsese în picioare decât baza. O împinse în fața lui, convins că va fi pulverizat la următorul pas, atins de unul din mulțimea de proiectile rusești care zburau prin aer.

CAPITOLUL II

— Au crezut că ne vor veni de hac, dar „ciungul” le-a jucat o festă, izbucni în râs Altenmeier.

Ahnenfeld, care conducea el însuși automobilul Kübelwagen, trase brusc de volan ca să evite un crater pe care-l văzuse doar în ultima clipă. Încetini, totuși, și spuse:

— Te-am luat pe lângă mine, ca să te apăr de manifestările de entuziasm tineresc, Altenmeier, dar vreau să-ți spun că, deși ești un tânăr cu o minte sclipitoare, păcătuiești printr-un exces de încredere în sine.

Ahnenfeld își întoarse o clipă fața prelungă și subțire spre aghiotantul lui și-și potrivi din nou monoclul care masca ochiul de sticlă.

— Altfel spus, ești un optimist incorigibil.

Celălalt se încruntă, în timp ce fu nevoit să se agațe de colțurile lăzii ca să nu fie aruncat din mașină.

— Aveți dreptate, *Herr Major*.

— „Aveți dreptate, *Herr Major*”, îl imită Ahnenfeld care părea extrem de vesel. Țțț! Țțț! Țțț! Să-ți spun eu cum s-a întâmplat... O să-ți spun eu exact ce s-a întâmplat...

— Știați?

— *Ja. Generalleutnant* nu mi-a ascuns nimic; poate să fie mândru de ce a făcut; a fost o adevărată lovitură de maestru, pot s-o spun fără teamă că mă înșel... și *ach*, nu este...

Frânele scrâșniră și automobilul se opri lângă Klaus Zieger și Franz Korb.

— Patrula de noapte? glumi Ahnenfeld. Unde mergeți?

Zieger păru contrariat, și zâmbi rece ca să-și ascundă nedumerirea.

— Încep să mă simt ca o cârțiță... Așa că am pornit în căutarea unei idei. A unei idei.

— Cum să faci să mă scoți de aici? întrebă mirat Ahnenfeld, sprijinindu-se de volan.

— *Natürlich, Herr Major*. Un SS-ist nu-și abandonează niciodată misiunea.

Cerul fu brăzdat de ceva învăluit într-o lumină purpurie care se stinse lăsând o dâră de fum în diagonală.

— *Das ist prima!* glumi din nou Ahnenfeld pentru care limbajul uzual al SS-iștilor nu era o noutate. Vreți să mergeți pe jos sau urcați în mașină? Ne îndreptăm spre fluviu, unde trebuie să interoghez pe cineva.

Zieger ezită o fracțiune de secundă. Urmărea să le transmită un mesaj partizanilor refugiați printre ruine ca să ceară ajutor și să-i spună lui Dogarev cum nemții se întorseseră în Moghilev fără să le spună de ce. Desigur, nici nu se punea problema să refuze invitația ofițerului de informații. Nici să facă pe conspiratorii.

— Cu plăcere! se hotărî Zieger, dând un cot în coaste lui Korb care era pe punctul să refuze.

Se cățără în mașina descoperită, unde Altenmeier le făcu loc morocănos celor doi SS-iști. Mașina lăsa să treacă o patrulă de infanteriști care străbăteau străzile pustii și înghețate, moțâind din picioare, și porni din loc în trombă. Dar, în loc să se îndrepte spre Nipru, mașina coti într-o piață în formă de stea și porni spre Mamai.

— Mă întreb cum vom reuși să scăpăm de aici, spuse Altenmeier pe un ton semeț, într-atât îl enervase apariția celor doi SS-iști după musturarea șefului lui.

— Ca să spun sincer, nici eu nu știu, râse Ahnenfeld.

— Și totuși, retragerea din plin atac este inexplicabilă, spuse imediat Zieger pe care-l chinuiau întrebările de când cu anularea

atacului. Doar erați și voi acolo, în Stechenwagen împreună cu mine, și ați văzut...

Ahnenfeld izbucni în râs și aruncă o privire zeflemitoare către SS-ist.

— Ce să vedem, doar totul era numai explozii!

— Atacul avea sorți de izbândă, spuse Korb. Începusem cu dreptul!

— Ei, începutul nu înseamnă nimic. Ne îndreptam spre iad. Nici unul dintre noi n-ar fi ieșit din blestemata de stepă!

Ahnenfeld mușcase, în sfârșit, din momeală. Zieger se apropie pe nesimțite de el ca să nu piardă nici un cuvânt.

Ofițerul cel mai căutat de sovietici opri brusc mașina în mijlocul unei piețe pustii. Bucățile unei statui sfărâmate de explozii erau împrăștiate pe caldarâm, în centrul acesteia. Fără să țină seama de semnalul de stingere care se dădea la lăsarea întunericului, și probabil ca să se încălzească, își aprinse o țigară și-i dădu cu familiaritate pachetul lui Altenmeier.

Mâna lui Zieger se strecură pe furiș spre patul pistolului. Îi aruncă o privire lui Korb care înțelese că această oprire într-o piață pustie era ciudată, și, pe întuneric, puse și el mâna pe armă.

— Este foarte simplu, începu Ahnenfeld, lustruindu-și monoculul cu măneca. Înaintea noastră, se afla o puzderie de T-34. Doar așa, „din întâmplare”. Și, împreună cu tancurile sovietice, o grămadă de P.A.K.-uri¹ ascunse printre brazi. Tancurile Panzer din frunte au fost incendiate unul după altul. Rusnacii le lăsaseră să se apropie cât mai mult, ca să fie siguri că nu vor scăpa.

Ahnenfeld se opri și trase din țigară. Brusc, se întoarse spre Zieger, atât de rapid, că acesta fu pe punctul să scoată arma.

— Ce crezi tu, care ești omul din Schulz-Stoffeln?

Întrebarea fusese pusă cu o asemenea brutalitate și pe un ton atât de aspru, încât crezu că fuseseră aduși aici ca să fie uciși fără drept de apel

Abia atunci zări umbrele care dădeau târcoale mașinii cu care veniseră, dintre care unele mergeau pe lângă pereții ale căror

¹ *Panzer Abwehr Kanonen* Artilerie antitancuri (n. tr.).

ferestre fuseseră de mult sparte. Simți fiori pe șira spinării, și îl trecură apele în ciuda frigului.

— N-am idee, zise el cu o voce metalică.

— Ei bine, era doar o capcană.

— O capcană? întrebă Korb.

— Cum nu se putea mai bine pusă la cale.

— Credeți că Ivan...

Ahnenfeld care, de un timp, cerceta cerul cu privirea sa de vultur, ridică mâna:

— *Ach, nein*, te comporți ca aghiotantul meu, mereu ai un răspuns pregătit. Nu, nimeni nu poate spune momentan că Ivan cunoștea ora atacului, dar putem afirma că știa locul pe unde urma să trecem. Primele noastre tancuri au dat peste un adevărat zid de oțel.

— Iată-i, *Herr Major*.

Dinspre est, se auzi tirul susținut ale tunurilor lui Ivan și, încetul cu încetul, tot ce putea fi considerat drept proiectoare se aprinse iluminând orașul ca pe timp de zi. În întunericul sfâșiat de reflectarea fasciculelor de lumină asupra norilor, Korb și Zieger se văzură brusc înconjurați de *Panzergrenadieren*. Korb abia se abținu să nu fugă înspăimântat:

— Dar e mai mult decât atât, *Herr Major*.

Ahnenfeld aruncă o privire întunecată aghiotantului său care lăasă privirea în jos.

— Mai mult? repetă Zieger, alarmat.

— Da, continuă Altenmeier. Stațiile noastre de interceptare au recepționat în câteva rânduri semnale suspecte emise din cartierele vestice ale orașului. Semnale pe care nu le-am putut decodifica, dar știm un lucru: nu era un emițător german.

— Comandouri, spuse Zieger, ridicând glasul ca să acopere zgomotul tirului tunurilor care se amplifică cu fiecare minut care trecea.

— Cine știe? Mă îndoiesc însă că aceste comandouri puteau fi la curent cu tentativa de atac, despre care știa doar statul-major al lui Rotensperr.

— Atunci, să fi fost scurgeri?

— Evident... Ah, iată-i și pe cei din Luftwaffe. Am apucat să mai vedem și noi un avion de-al nostru în stare să zboare...

Ridicărilor toți privirile și zăriră câteva Junker 88 trimotoare zburând unele lângă altele, aproape atingându-se. Zieger realiză brusc că temerile sale nu erau întemeiate și că nu fusese descoperit și atras în cursă.

Avioanele făceau un zgomot infernal și urmau o direcție fixă, în ciuda Flack-urilor sovietice care le ieșeau în întâmpinare cu focuri de artificii și nimic nu părea capabil să le devieze de la cursul de zbor dinainte stabilit.

— Și rușii se pricep în materie de informații, știți? spuse ironic Ahnenfeld, fixându-l cu privirea pe Zieger.

Într-un incendiu apocaliptic, un Junker, atins din plin, explodă ca o cometă purpurie. Avioanele care-l însoțeau se depărtară, grăbite ca să nu aibă aceeași soartă. Oricât de incredibil ar fi putut să pară, două parașute se deschiseră printre bucățile din avion care cădeau. Curios, parașutele rămaseră plutind pe cerul negru, reflectând uneori lumina puternică a proiectoarelor rusești.

— Dacă înțeleg bine și dacă bănuielele dumneavoastră sunt întemeiate, *Herr Major*, deduse Zieger, *Generalleutnant* Rotensperr și-a salvat garnizoana *in extremis*.

— Exact, *Hauptsturmführer*, în ultima clipă: gândiți-vă că totul n-a durat decât șapte minute. Dacă ar fi întârziat să ia decizia respectivă, artileriștii și-ar fi aruncat în aer echipamentul și s-ar fi năpustit la rândul lor în stepă. În acest caz, n-ar mai fi putut fi vorba să ne întoarcem printre ruine...

Se întrerupse pentru o clipă ca să privească cum un al doilea Junker ieșea din formație cu un viraj amplu și făcea cale întoarsă încercând să ajungă la liniile germane. În urma lui, se vedea o dâră de fum de mai mulți kilometri.

— ... Pe scurt, a fost ceea ce se numește o victorie defensivă. Genul de victorie care, în cele din urmă, te poate costa victoria finală, spuse el cu amărăciune.

— Pierderile au fost mari, *Herr Major*? întrebă Zieger.

— Teuffel, da. Întotdeauna, pierderile sunt prea mari. Am pierdut, practic, escadronul de avangardă, mai multe vehicule care au făcut până, echivalentul unei companii de *Panzergranadiere*. Asta reprezintă o sută douăzeci de oameni din cei zece mii câți numără garnizoana, dar a fost...

— „Vârful de lance”, completă Korb ca să spună și el ceva.

— Exact, „vârful de lance”. Nu cu artileriști, infirmieri sau bucătari se face un război, ci cu *Panzergranadiere*!

Aproape strigase ultimul cuvânt. Probabil pentru că aceștia reprezentau simbolul unei ultime șanse pierdute.

— *Ach, Himmelgott*, iată ce înseamnă parașutism! exclamă Ahnenfeld, văzând sutele de parașute care se deschideau în urma avioanelor.

Sub fiecare corolă de mătase, se vedeau lăzi cu obuze, provizii și benzină.

— *Donnerwetter*, bătrâna Luftwaffe încă mai are resurse, după cât se pare, exclamă Ahnenfeld care nu-și putu reține entuziasmul. *Mein Gott*, ce bine-mi pare că văd avioanele alor noștri!

Pentru că fuseseră aruncate de la mică altitudine, parașutele pluteau acum în derivă, spre centrul orașului. În piața pustie mai devreme, umbrele se puseseră în mișcare, și Zieger înțelese că fantomele care-l înspăimântaseră nu erau decât oamenii din echipele de recuperare a căror misiune consta în salvarea parașutelor și a încărcăturii acestora de rușii care le urmăreau fără îndoială.

— Știi, *Hauptsturmführer*, că am terminat în timpul atacului muniția care ne mai rămăsese și că nu mai aveam cu ce trage decât pentru zece minute? Dacă Ivan ar fi vrut, ar fi putut cuceri Moghilevul fluierând. A greșit că a așteptat, întâririle care ne cad acum din cer ne vor ajuta să ne refacem forțele irosite în timpul atacului eșuat.

Ahnenfeld apăsă pe ambreiaj.

— Să plecăm, pentru că, atunci când își dă seama că a fost păcălit, Ivan este foarte susceptibil și cred că, imediat ce vor ghici unde vor cădea parașutele, colina va fi asediată.

Într-adevăr, primele corole de mătase atinseră pământul și se dezumflară sau rămaseră să plutească în vântul nopții ca niște uriașe meduze. Acum, avioanele dispăruseră în întuneric. Probabil că piloții priveau cum orașul-martir ardea sub ei, mulțumind cerului că nu erau la sol.

Zieger și Korb ieșiră din mașină în clipa în care Ahnenfeld se decise să înainteze spre Nipru ca să ia legătura cu „informatorul” lui.

Rămași singuri, cei doi trădători, decât să se întoarcă în canalul subteran care servea drept dormitor colectiv și cartier general locotenent-generalului Rotensperr, rămaseră o clipă în vârful unei clopotnițe distruse ca să privească gheizerele de foc ce țâșneau pe colina Mamai unde căzuseră trei sferturi dintre pachetele parașutate.

Convinși că nimeni nu-i vedea, se așezară pe ultima treaptă a clopotniței fără acoperiș, unul lângă altul, ca să se încălzească, pentru că noaptea era extrem de friguroasă.

— Ce părere ai, Korb?

— Nici una, replică uriașul posomorât, decât că este ciudat, pentru că au evaluat situația incredibil de repede și corect.

— Tu ai spus-o: este incredibil.

Korb îl privi surprins pe șeful lui care trăgea dintr-un chiștoc stins.

— Credeți cumva că...

— Ești un imbecil, Korb. Să-ți spun ceva: acum știu de unde vine curajul tău; dintr-o lipsă cronică de imaginație. Nu ți-e frică de nimic pentru că nu vezi ce este în jurul tău. Nu ești decât o mașinărie.

— Ei, mai ușor, *Hauptsturmführer*, mai ușor..., mormăi Korb care, în particular, nu părea să se poarte cu același respect ca în public.

— Nu-ți dai seama că, dacă Rotensperr a înțeles imediat că își trimitea garnizoana la abator, este pentru că avea bănuieli? Și nu ți se pare curios că au interceptat transmisiunea imbecililor ăloră de partizani? Tuberculosul de care mi-ai vorbit te cunoaște. În

uniformă de SS-ist și cu galoane de *Unterscharführer*. Câți *Unterscharführer* sunt în Moghilev?

Urișul ridică din umeri. În Moghilev, nu erau decât doi SS-iști, lucru bine știut.

— În ce privește transmisiunile, Ahnenfeld nu s-a lăsat până nu a descoperit sursa lor. El, împreună cu devotatul lui Altenmeier.

— Mai este și Friedenbach, aminti Korb pe un ton dulceag.

Ceva explodează brutal cu forța unei aurore boreale pe colina care, o clipă, se contură deasupra apelor fluviului Nipru.

— *Ach...* Uitasem. El și infirmiera aia afurisită.

Mâna lui Zieger se încheștă brusc pe genunchiul lui Korb.

— A doua noastră tentativă să scăpăm de aici a eșuat, scrâșni el. Încă de la început, n-am avut parte de noroc, dar, acum când Rotensperr știe că este trădat de cineva din statul lui major, nu mai putem avea decât slabe speranțe. Și nu le putem lăsa să fie spulberate de Friedenbach.

— Așa este, aprobă Korb. Îl fac eu să înghită fiola cu cianură. Poți conta pe mine!

Tăcură, reflectând la ce-i aștepta. Friedenbach nu avea decât să spună un cuvânt și ajungeau amândoi în fața plutonului de execuție. Fără apel.

Iar ei voiau să trăiască. Nu le promisese colonelul Dogarev viața în schimbul lui Ahnenfeld?

— Acum, ordonă Zieger. Acum!

Korb rămase o clipă nemișcat, apoi se ridică încet. Zieger ascultă cum ecoul pașilor lui se pierdea în noapte.

Korb înaintă repede printre ruine. Mai întâi, pentru că nu se trăgea în această parte a orașului, și apoi pentru că începuse să-și facă o idee în legătură cu topografia locurilor. Pe drum, se întâlneau cu câțiva *Abteilungen* care plecau sau se întorceau de pe front și, în nici o oră, ajunse la intrarea în spitalul de campanie.

Un *Feldgendarme* corpulent cu „zgardă” mergea de colo-colo prin fața intrării în tunel, încercând să nu cadă pradă somnului.

Nu exista nici un mijloc să treacă fără să fie observat. Ascuns în umbra zidului de susținere, Korb înjură cu glas scăzut.

Bineînțeles, putea face act de autoritatea sa și să intre cu un pretext inventat pe loc. Dar ticălosul care făcea de gardă în fața spitalului îl ținea minte de la ultima „vizită”, și nu voia să fie identificat.

Artileria sovietică tăcu în cele din urmă și, peste oraș, se lăsă o tăcere mormântală. Începuse să ningă și fulgii se roteau în văzduh, stingând încetul cu încetul ultimele incendii.

Era ora unu; Korb începuse să înghețe. Nu-și mai simțea picioarele în cizmele îmblănite, iar mâinile din buzunare îl dureau îngrozitor. Ar fi dat orice ca să poată face rost de o manta de infanterist, o manta cu molton care nu lăsa frigul să pătrundă prin ea.

La unu treizeci, fu pe punctul să-și asume orice risc și să intre, când apără un infirmier. Otto Bühling, care părea să devină tot mai nervos, pe măsură ce treceau orele, îl întâmpină zâmbind larg. Omul îi întinse o ploscă cu spirt medicinal, și Bühling scoase de sub lada care îi servea drept scaun șase țigări. Cei doi nu-și spuseră nimic. Ascunzând prețul schimbului sub bluză, infirmierul dispăru în tunel. Bühling mai așteptă câteva minute, după care destupă plosca și-o dădu peste cap. Bău câteva înghițituri din alcoolul tare și râgâi fericit.

Korb își încleștă pumnii. Ar fi dat orice ca să-l poată doborî pe bețivanul care își datora funcția lipsei sale de importanță în cadrul armatei.

După un moment, Bühling se ridică de pe scaun ca să urineze și Korb fu nevoit să se retragă repede și să se ascundă printre ruine. Celălalt privi ninsoarea, mai bău câteva înghițituri de alcool și se întoarse, în sfârșit, în tunel.

Probabil că astea era singurele primejdii pe care le avea de înfruntat bețivanul.

Când acesta dispăru, Korb își ocupă din nou postul și zări cu bucurie că grăsanul se culcase pe jos, cu capul pe ladă și că sforăia cu un zâmbet fericit în colțul buzelor sângerii.

Având grijă să nu facă zgomot, Korb trecu prin fața lui și se afundă în întuneric. Nu dădu atenție izului de murdărie și transpirație care-l sufocase în timpul primei vizite, dar remarcă blânda adiere a aerului calduț pe fața degerată.

... Asta este galeria principală... Friedenbach se află la stânga, în a doua galerie... „Trebuie să fii foarte atent la vecinul lui și... atenție, un om pe jos... să trec ușor peste el... Achtung! Un infirmier!”

Korb se lăsă pe vine. Urmări cu privirea, peste marginea unei tărgi, un om într-o bluză albă, pătată de sânge, cu o lanternă în mână, care părea să caute pe cineva prin mulțimea de răniți care zăceau pe paturi cufundați într-un somn febril, populat de coșmaruri.

După ce omul se îndepărtă într-una dintre galeriile alăturate, Korb își reluă cercetările. O luă pe un coridor unde îl văzuse pe Friedenbach și-i reperă patul. Rămase nemișcat, cu toate simțurile la pândă.

În dreapta, se vedea o prelată de cort, în spatele căreia ardea o lumânare pentru că, în ciuda aerului închis, lumina pâlâia continuu. Korb nu știa cine dormea acolo. Probabil cineva din rândul personalului medical.

Un lucru era sigur: persoana respectivă nu dormea.

Trebuia să fie și mai atent, pentru că, până acum, totul decursese bine și nu putea risca să spulbere ultima șansă – vitală pentru el și Zieger – să treacă neobservat.

Mai tăcut decât o fantomă, în ciuda masivității lui, Korb mai merse câțiva metri și încremeni lângă targa lui Friedenbach. Acesta dormea pe partea dreaptă și capul bandajat, deși pansamentul era mai mic acum, se odihnea pe un fel de butuc de lemn.

În apropiere, omulețul cu ochii ieșiți din orbite sforăia regulat.

Korb își umezi buzele uscate din cauza încordării. Nu pentru că crima pe care urma s-o comită l-ar fi impresionat foarte mult – comisese multe altele – dar teama că un om trezit pe neașteptate poate fi lucid la această oră nu-i dădea pace.

Infirmierul cu lanterna se întorcea, făcând slalom printre paturi. Se îndrepta spre perdeaua în spatele căreia ardea lumânarea și, aplecându-se mai mult ca să-și ascundă statura impunătoare, Korb își spuse că omul avea să treacă la mai puțin de patru metri de el. Își reținu respirația ca și cum, în concertul de sforăituri și de trosnete ale tărgilor de lemn, ar fi avut importanță.

Omul trecu repede prin fața lui și bătu de două ori în dreptul perdelei.

— Ce este? întrebă o voce somnoroasă.

Korb recunoscuse vocea infirmierei care-l împiedicase să strecoare fiola cu cianură în gura lui Friedenbach.

— Un rănit la abdomen a făcut hemoragie și doctorul Kraft te roagă să vii urgent.

— Bine... sosesc. Spune-i că vin imediat.

Omul făcu cale întoarsă. Korb, care auzise cele spuse de infirmier, preferă să aștepte până când *Frau* Wimpfen ieșea și apoi să comită crima.

Perdeaua se dădu, în sfârșit, în lături și Korb zări peste marginea unei târgi cum infirmiera cea roșcată se îndepărtează în direcția în care plecase bărbatul.

Așteptă până când femeia ajunsese destul de departe; nu voia să-și asume nici cel mai mic risc. Din trei pași, ajunsese la capătul patului lui Friedenbach. Mâinile sale uriașe se închiseră ca un clește în jurul gâtului acestuia. Omul tresări, deschise ochii îngrozit, și întâlni privirea lui Korb care stătea aplecat deasupra lui. Din cauza lipsei aerului, omul începu să se zbată.

— Ticălosule, mormăi Korb, voiai să treci la dușman, nu? *Schweinerei!*

Simți cum rănitul se lăsa moale în mâinile lui. Când corpul lipsit de viață căzu pe pat, Korb continuă să-l mai strângă de gât un moment.

— Așa cel puțin nu vei mai face prostii, spuse el cu un scrâșnet.

Fără să arunce o privire celui pe care-l asasinase, uriașul se îndepărtă imediat. Străbătu în sens invers drumul pe care venise și trecu fără să încetinească pasul prin fața lui Otto Bühling care sforăia sub o grămadă de paltoane cu însemnele infanteriștilor.

CAPITOLUL III

Stând în fundul tranșeei, maiorul Ahnenfeld părea că doarme. În realitate, era treaz și se cufundase în profunde reflecții, fără să acorde atenție oamenilor care se duceau și veneau, ale căror umbre fantomatice descriau un straniu dans pe zidurile umede. Lângă el, sub lumina indirectă a unei lumânări, stătea Altenmeier cu expresia unei adânci îngrijorări pe chip. Nu scosese nici o vorbă de ore întregi.

El nu se gândea la omul care urma să plece, ci la misteriosul Zieger. Korb nu prezenta nici un interes pentru el; el nu era decât un simplu soldat. Dar Zieger, cu cât îl studia mai mult, cu atât îi părea mai ciudat, o senzație vagă nu-i dădea pace și, la drept vorbind, senzația se datora mai mult intuiției decât unui argument logic.

Logica intervenise mai târziu, când dăduse un mesaj la codificat. Un mesaj al cărui răspuns încă îl aștepta. Nimeni de la *Oberkommando des Herres* nu părea să fie la curent cu această misiune.

Atunci, pentru ce venise Zieger aici? Era într-adevăr SS-ist? Și dacă da, care era adevărata lui misiune în *Festung*? Cum putea să-i pună aceste întrebări fără să-i trezească suspiciunea?

În ce-l privea pe Korb, acesta nu se dezlipea o clipă de el și nu deschidea gura decât ca să mănânce.

Un om intră pe neașteptate, dând la o parte prelata de la intrare, care înghețase și care ascundea intrarea în adăpost din cauza luminii lumânărilor. Omul era îmbrăcat în uniforma albă *Panzergrenadieren*, și, pe șold, purta un Schmeisser. Puse arma pe o cutie după ce-i scoase încărcătorul, își aprinse o țigară, după care i se adresează lui Ahnenfeld:

— *Herr Major*, omul a sosit. E gata.

— *Gut*. Spune-i să intre.

Ahnenfeld se ridică în același timp în care își făcu apariția soldatul. După ce prelata de la intrare se lăsă în urma lui, maiorul începu să-l scruteze cu privirea.

Deși singurul său ochi nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea, ofițerul Abwehr-ului se întreba cu un fel de neliniște amestecată cu furie ce-l putea determina pe un om să accepte o misiune din care n-avea șanse să scape. De-a lungul carierei sale, întorsese problema pe toate părțile, dar tot nu reușise să găsească motivația care-i împingea pe soldați să se întreacă pe ei înșiși atunci când nu mai credeau în război. Să fi fost patriotismul? Observase că toți cei cu care vorbise în acel an începeau să regrete că nu rămăseseră în Germania; să fi fost, așadar, dorința să scape cu orice preț din capcana Moghilevului? Omul știa prea bine că n-avea nici o șansă. Voia oare să termine odată cu războiul? În acest caz, nu era decât un imbecil, pentru că nu de ocazii ducea lipsă.

Atunci de ce? Avea naivitatea să creadă că, totuși, va scăpa?

Nu, omul din fața lui era prea experimentat și prea inteligent ca să creadă fie și numai o clipă că va scăpa.

— *Feldwebel Brautsweiler*, știi că mă pot bizui pe tine, murmură Ahnenfeld, amintindu-și cuvintele pe care le rostise de atâtea ori în fața celor pe care-i trimitea în misiune – și adeseori la moarte – mă pot bizui pe tine pentru că știi mai bine ca oricine altcineva ce înseamnă să rămâi la Moghilev...

Omul era scund și avea un cap colțuros care părea înșurubat direct pe umeri. Avea păr blond, care ieșea de sub casca de *Jagd Kommando*.

După figura lui cu trăsături hotărâte, părea să aibă patruzeci de

ani, dar, fără îndoială, avea mult mai puțin. În ultimul, timp, în Rusia, oamenii îmbătrâneau repede. Era adevărat că și mureau repede.

— ... știi care este misiunea ta: trebuie să găsești o trecere spre vest peste Nipru. Vreau să știu cu exactitate care sunt unitățile staționate de-a lungul acestui traseu, fortificațiile, bateriile de artilerie, în sfârșit, tot ce poți afla. Iată care este planul meu: acest ax mi se pare extrem de dificil și, dacă trecem pe aici, vom fi obligați să abandonăm tancurile și toate autovehiculele. Ivan știe. De aceea mă întreb dacă nu ne așteaptă de cealaltă parte. Așa că înțelege cât de importantă este misiunea ta.

Omul dădu din cap, fără un cuvânt. De douăzeci și patru de ore, nu făcuse nimic altceva decât să cerceteze cu binoclul terenul de pe celălalt mal al fluviului. Astfel că, și pe timp de noapte, cea mai mică ridicătură, cea mai mică groapă de obuz i se vor părea familiare.

Ahnenfeld îl trase pe Breitsweiler deoparte, într-un colț, și spuse șoptit:

— ...Ești poate ultima noastră șansă, *Feldwebel*, ultima șansă de supraviețuire a zece mii de oameni. Înțelegei asta?

— Sunt conștient pe deplin de asta, *Herr Major*. Sper însă că nu-și va da seama și Ivan.

Și de ce erau cu toții atât de ironici chiar înainte să se arunce în necunoscut? Era o altă întrebare la care Ahnenfeld nu reușise să găsească răspuns.

Îl bătu cu familiaritate pe umăr pe subofițer.

— O să te însoțim până la râu...

— Mulțumesc, *Herr Major*... Dar despre întoarcere ce puteți să-mi spuneți?

Cu o franchețe care îi era o a doua natură uneori – dar foarte rar –, Ahnenfeld răspunse:

— Nu e ușor să te infiltrezi în liniile inamice. Încearcă să ajungi cât de departe poți, dar nu te întoarce pe același drum; ascunde-te ziua și mergi noaptea, spre liniile noastre de la Plasnoie. Nu contează dacă informațiile pe care le vei culege înii vor fi transmise prin radio.

Omul zâmbi slab.

— Mulțumesc, *Herr Major*...

Își luă arma, îi puse încărcătorul și o înveli cu cârpe pline de grăsime, apoi verifică busola, plăcuțele de identificare, pumnalul al cărui mâner ieșea din cizmă și declară că era gata să plece în misiune.

Ahnenfeld și Altenmeier ieșiră după el. Noaptea era ciudat de calmă. Nici un foc de armă, nici un șuierat de obuz. Luna era ascunsă de ninsoare, fapt pentru care nu se vedea nimic nici la un pas în față.

După ce merseră un timp în tăcere de-a lungul unui tunel îngust care șerpuia spre râu, auziră apa clipocind sub pașii lor. După ce depășiră un post de ascultare, ieșiră pe țarm. Aici, doi oameni ridicaseră un gard de sârmă ghimpată.

Altenmeier încercă să zărească prin întuneric țarmul celălalt. Zadarnic. Îl văzu pe *Feldwebel* întorcându-se ca să dea mâna pentru ultima dată cu Ahnenfeld, după care-și puse pe cap o căciulă de lână. Se îndreptă fără un zgomot spre locul în care clipocia apa, găsi o plută făcută din crengi învelite cu o prelată de cort și se întinse pe ea. Pluta și omul de pe ea luară apă, dar, astfel, era ascuns privirilor. Își pusese arma în bandulieră ca să aibă mâinile libere și începu să vâslească asemenea unei rațe.

Peste câteva clipe, fără cel mai mic zgomot, omul fu înghițit în întuneric.

Acum, nu mai avea să se teamă decât de rachetele de semnalizare. Caz în care, toți rușii vor începe să tragă în soldatul german care traversa fluviul pe o plută.

Ahnenfeld și Altenmeier rămaseră mult timp pe țarm, în întuneric. Cei doi simțeau la unison uriașa încordare care-l stăpânea pe subofițer, care trebuia să înainteze cât mai încet ca să nu stârneasă nici cel mai mic val, deși, cu fiecare secundă care trecea, sporeau șansele să fie prins în lumina unei rachete de semnalizare sau a unui reflector.

— Era un soldat curajos, spuse Ahnenfeld, întorcându-se spre gura tunelului.

— Încă mai este, *Herr Major*.

— Da, spuse el iritat, se înțelege de la sine.

Soldatul închise ușa de sârmă ghimpată după ei și cei doi ofițeri îl urmăriră cu privirea în timp ce dispărea la primul cot al tranșeei umede.

— Acum trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului, vorbi ca pentru sine Altenmeier în urma șefului său. Sper să-și ducă la capăt misiunea.

— Eu nu.

— Poftim? Nu înțeleg.

Ajunși în spatele unui cvartal de case pe care o salvă a katiușelor le transformase de mult în peisaj lunar, Ahnenfeld se întoarse spre aghiotantul lui.

— Subofițerul n-are nici o șansă să treacă pe celălalt mal. Am urmărit doar ca rușii să găsească la el harta.

— Harta?

— Atunci, îl vor face să vorbească – într-un fel sau altul – și ce concluzie vor trage, *Oberleutnant*?

Altenmeier, îngrozit de planul machiavelic al șefului său, rămăsese încremenit.

— Ei bine, că ne gândim să ieșim din încercuire prin sud-vest. O ieșire pe care o credem posibilă tocmai pentru că este impracticabilă. Haide, să ne întoarcem la mașină, este frig al dracului.

Cei doi bărbați ajunseră la casa demolată în care Altenmeier parcase autovehiculul.

— Herr Major, am ceva să vă spun...

Altenmeier ezită pentru că observase că superiorul lui aprecia foarte mult SS-ul și nu rata nici o ocazie ca să-și manifeste simpatia. Chiar și cu o seară în urmă, când îi dusesese pe cei doi să asiste la parașutarea proviziilor de arme și hrană. Și în acea dimineață, când își împărțise rația de provizii cu el.

Ahnenfeld se așează la volan și începu să urce panta. Vântul bătea prin parbrizul și le șfichiuia fețele.

— ... *Herr Major*?

— Da, te ascult, ce ai să-mi spui?

— Am motive să cred că SS-istul care a venit în Moghilev pe calea aerului nu este ce lasă să se creadă.

— Cum nu este ce lasă să se creadă?

— Da, mă rog, e greu de spus, dar cred că nu are misiunea pe care spune că o are. Nimeni nu ne-a anunțat că veți fi evacuat din *Festung*. În plus, avionul nu și-a făcut apariția.

Ahnenfeld nu spuse nimic, ascultând cu atenție zumzetul motorului care se accentua pe măsură ce escaladau grămezile de dărâmături care formau adevărate baricade pe fostele străzi ale orașului.

— Avionul nu și-a făcut apariția, așa este, admise Ahnenfeld. Și ce-i cu asta?

— Am motive întemeiate să cred că așa-zisul membru al Schutz-Staffel nu este trimis de O.K.H.

După ce rămase tăcut un timp, concentrându-se să facă slalom printre grămezile de dărâmături, gropi și grinzi care barau drumul, încetini pe neașteptate.

— Este o afirmație gravă, Altenmeier, foarte gravă... Și... care sunt motivele alea întemeiate?

Ajungând la loc liber, Altenmeier își scoase casca și-și aranjă căciula care-i alunecase pe ochi.

— Am examinat parașutele cu care au sărit cei trei, *Herr Major*.

— Și eu. Sunt fabricate în Germania.

— *Ich bin auch Fallschirmspringer, Herr Major*¹.

— Și ce-i cu asta?

— Știu că aceste parașute, deși au fost cusute la Fessenheim, sunt un model care a fost fabricat în 1936, dar a fost modificat după debarcarea aeropurtată în Olanda și atacul asupra orașului Fort Ebenmael din Belgia. Asta pentru că *Falschirmjäger* se plânseseră că, atunci când bătea vântul cu putere, suprafața portantă era prea mare și, deci, aproape imposibil de manevrat, fără să mai pun la socoteală că cea mai mică mișcare în plus determină un balans sporit care

¹ Și eu sunt parașutist (n. tr.).

costă multe vertebre rupte. Când eram la școala trupelor aeropurtate din Zossen, ne temeam cu toții să sărim cu acest model vechi.

Ahnenfeld trecu pe lângă o patrulă care mergea în sens invers. Își spuse gradul și numele și întrebă unde se afla cartierul general de campanie. Demară imediat, luând-o pe o străduță, conform instrucțiunilor unui *Oberschütze*.

— Te ascult, spuse el pe un ton neutru. Asta-i tot?

— Mai este și avionul care n-a mai apărut. De ce? Și, apoi, mesajul pe care l-am trimis: nimeni nu mi-a răspuns... De ce? Pentru că, la O.K.H., fiecare departament se întreabă cine a ordonat misiunea asta specială.

Ahnenfeld își aranjă monoclul care îi căzuse pe genunchi la o zdruncinătură a mașinii, și pe care-l prinsese în ultima clipă, înainte ca acesta să se piardă în întuneric.

— Deci?

— Deci, declar că cei doi nu sunt SS-ști și că au fost trimiși aici de sovietici. Misiunea lor nu este să vă scoată de aici, ci să vă răpească, și asta, înainte de atacul final. Vor să pună mâna pe dumneavoastră viu.

Ahnenfeld coti brusc în curtea anterioară a unui grup de clădiri. Se apropie o santinelă, recunoscu gradul superiorului și-l salută, cu mâna pe țeava Schmeisser-ului.

— Cine comandă compania asta.

— *Der Hauptmann Kleist, Herr Major*.

Săriră din mașină și-și croiră drum printre pietre până la ușa unui imobil. Înainte să se afunde în culoarul demolat, Ahnenfeld se întoarse spre adjunctul său. Vocea lui devenise brusc răgușită.

— *Oberleutnant*, reprezinți un adevărat pericol. Imaginația ta o să-ți facă mari probleme. De fapt, părerea mea este că ești un imbecil, te luasem pe lângă mine pentru că am crezut că dinamismul tău îmi va fi de ajutor, dar n-ai putut analiza niciodată o situație cu calm, n-ai dat niciodată dovadă de capacitatea de sinteză necesare unui ofițer de informații. Vorbești fără să gândești.

— Dar, *Herr Major*, încercă Altenmeier să protesteze, convins de adevărul spuselor sale, sunt sigur că...

— Și eu sunt sigur că nu știi ce vorbești!

Auzind zgomotul discuției dintre cei doi, un om deschise ușa unei camere încă intacte.

— *Hauptmann Kleist.*

— *Ach, das ist prima*, spuse Ahnenfeld fără să răspundă la salut. *Hauptmann Kleist*, cine este adjunctul tău?

— *Oberfeldwebel Machsen*, comandantul celei de-a patra *Abteilung*, de când *Oberleutnant Zimmermann* a fost ucis în timpul încercării de atac.

În glasul ofițerului, se putea citi o urmă de *supărare*.

— *Gut*, acum ai un ofițer secund: *Oberleutnant Altenmeier Karl*, din cadrul *Abwehr*-ului.

Cei doi oameni se priveră stupefiați. *Altenmeier*, care nu mai înțelegea nimic, în afara faptului că avea să ajungă într-o tranșee, cu un aruncător de grenade în mână, devenise livid. Nu-și dădea seama de unde neașteptata cădere în dizgrație.

— *Herr Major...*

— Așadar, *Hauptmann*, de acum încolo ai un adjunct. Care arde de nerăbdare să se avânte în luptă, mai spuse Ahnenfeld, îndepărtându-se fără să asculte măcar strigătul disperat al tânărului său aghiotant.

Peste câteva clipe, cei doi oameni auziră zgomotul motorului mașinii.

— Cam dur, șeful tău! exclamă *Kleist*.

Clătinându-se pe loc, *Altenmeier* nu putu scoate un cuvânt.

CAPITOLUL IV

— Pulsul va reveni curând la normal, *Herr Doktor*.

Medicul răspunse cu glas înăbușit de masca chirurgicală.

— Termin imediat.

Fără să arunce o privire Katherinei Wimpfen, care-i punea la dispoziție firele de cusut, medicul continua să coasă rana de pe spatele unui sergent de transmisiuni.

Acesta fusese atins de un șrapnel pe când repara o linie telefonică ce fusese tăiată de un obuz, după cum le povestise când fusese adus cu targa.

Acum, dormea și Katherinea supraveghea în același timp perfuzia și gesturile medicului, ca să-i dea ustensilele de care avea nevoie.

Încă un fir de ață ajunsese pe tava cu ustensilele pentru operație, șiroind de antisepticul în care fusese păstrat. Brusc, rana începu să sângereze și medicul scoase o înjurătură. Probabil că se rupsesse un vas capilar sub sutură.

— Scalpel, începem din nou.

De la amiază, era a douăsprezecea operație și nu mai aveau ustensile sterile. *Frau Wimpfen* îi dădu tava cu instrumente anestezistului și se duse în fugă la chiuvetă unde se afla un mic aragaz Pupinel, dar preferă sterilizarea la rece cu antiseptic, ca să câștige timp.

O mică hemoragie anunță întotdeauna complicațiile, la fel cum un pârâu se varsă întotdeauna într-un fluviu, obișnuia să spună *Doktor Kraft*.

Pește o oră, adică la amiază, medicul își aruncă mânușile cu mânie reținută pe masa de operație, acum goală, și ordonă să stingă becul care-i ardea retina. Părea descompus la față și nu mai avu putere nici să zâmbească când Katherina îi aduse ca întotdeauna o gamelă cu cafea îndoită cu Schnaps.

— Mă duc la culcare, murmură el abia auzit: *Doktor Ackermann* va avea grijă el de urgențe.

Privi pe neașteptate spre infirmieră, cu o atenție sporită:

— Și tu ai face bine să te odihnești. Cine știe ce ne va mai aduce noaptea asta! Știi bine că tu ești singura persoană calificată de aici, în afară de anestezist. Acum, când toată lumea s-a întors în tranșee, Dumnezeu știe cât timp se va mai juca Rotensperr de-a eroii!... Nu băga în seamă ce-am spus, *Frau Wimpfen*!

— Așa am să fac, *Herr Doktor*, spuse ea cu un zâmbet slab, așa am să fac. Să știți că rezerva de eter s-a diminuat și mai mult.

— Asta din cauza multitudinii de răni ușoare de ieri, provocate de mortiere.

Katherina clătină din cap și câteva șuvițe roșcate care scăpară de sub banda albă se agitară împrejurul feței ei.

— Nu cred. Am impresia că cineva fură.

Grăbit să se arunce pe targa care-i servea drept culcuș, medicul nu-i acordă atenție.

— Vorbește cu *Feldgendarm-ul* despre asta, altceva n-are de făcut și ocupă un pat degeaba.

— Tocmai... de aceea cred că el este de vină.

Medicul făcu un gest nerăbdător; nu mai rezista și ultima operație, lungă și anostă, ce se adăuga nopților albe, malnutriției și benzedrinei cu care se dopa și pe care organismul lui începea să n-o mai suporte, îl golise total de energie.

— *Ach*, atunci pune-l sub cheie... Un hoț! Numai asta ne mai lipsea!

Plecă, bombănind. *Frau Katherina* vru să-l cheme înapoi, dar

omul părea atât de încovoiat de slab și de sleit de puteri, încât renunță. Nu, nu-i va vorbi despre povestea asta, nu acum.

Pentru că, în acea noapte, avusese loc o crimă în tunelul patru. Un om fusese sugrumat. Cu sălbăticie, de cineva care nu fusese văzut de nimeni. Nici măcar de Viatskoie, care, pentru prima dată, nu mai suferea de insomnie.

Tânăra femeie ieși din sala de operație mânată de dorința să se întindă pe pat și să se cufunde într-un somn adânc, odihnitor, înainte ca cineva să se gândească s-o cheme iar la datorie. Cu toate acestea, când ajunse în galeria centrală, în fundul căreia se vedea lumina zilei, coti și porni în direcția opusă celei în care se afla camera ei. Se angajă într-un fel de subteran care cobora în pantă, nu se știe unde, pentru că fusese astupat de o surpare de pietre.

Tunelul era luminat slab de un bec.

Aici, nu erau paturi, ci saltele de paie. Pe ele, erau întinși răniții a căror stare nu justifica luxul unei țărzi.

Frau Katherina scrută fețele neliniștite sau cenușii de oboseală, febră și resemnare, în căutarea unui anume chip.

Omul moțâia cu genunchii la gură pe o manta veche, cu însemnele piloților Luftwaffe pe care o găsisese Dumnezeu știe unde, și, din când în când, sforăia răsunător.

— Trezește-te! Trezește-te imediat, trebuie să-ți spun ceva!

Omul care purta galoanele triple de caporal scoase un mormăit și deschise ochii umflați de somn. Stupefiat să vadă figura pistriată a infirmierei aplecate deasupra lui, se ridică în șezut.

— *Frau Wimpfen*, spuse el adormit, eu...

Ea îl privi cu ostilitate:

— Cine ești? întrebă ea sec.

— Cum? Dar ți-am spus deja, sunt *Obergefreiter* Friedenbach. Tânăra femeie ridică din umeri.

— Nu asta te-am întrebat, ci cine ești cu adevărat?

Bărbatul se frecă la ochi, treaz și cu resemnare, pentru că era de așteptat că acest moment va veni odată și odată. Fuseseră parașutați deasupra Moghilevului și apoi abandonați. Altfel spus, era de trei ori prizonier: al sovieticilor care încercuiseră orașul într-un clește, al

germanilor, compatrioții lui, care descoperiseră că era un trădător, și al celor doi tovarăși ai săi care încercaseră să-l ucidă și care n-aveau să se lase până când nu vor reuși.

— Numele meu este cu adevărat Friedenbach.

— Nu-mi pasă de numele tău, spuse ea fără să ridice tonul, eu vreau să știu de ce ai venit aici. De ce rănitul care-ți luase locul pe targă a fost găsit sugrumat în dimineața asta. De ce? De ce! De ce?!

Bărbatul aruncă o privire îngrozită împrejur. Majoritatea oamenilor de acolo dormeau, iar ceilalți, abrutizați de durerea lor, nu acordau atenție dialogului șoptit dintre infirmieră și necunoscut.

— Cum sugrumat? întrebă el dintr-o suflare.

— Da, replică ea pe un ton glacial. Și cred că știi cine este autorul.

— Bănuiesc...

— Capsula de cianură pe care ai încercat s-o înghiți m-a făcut la început să cred că ai făcut-o ca să nu cazi în mâinile rușilor, dar acum încep să cred că ai vrut să nu cazi în mâinile alor noștri, adăugă ea cu vehemență, iar acum, pentru că reprezinți un pericol pentru tovarășii tăi, au încercat să te suprimă de două ori și știai foarte bine că vor încerca, de aceea păraai atât de îngrozit când te-au vizitat acum două zile.

Bărbatul lăsă capul în piept. Era adevărat. Cum nu se poate mai adevărat. Tânăra femeie, informată probabil de Viatskoie căruia nu-i scăpa nimic, ghicise adevărul.

— Un spion! Ești un spion nemernic. Mă duc să te denunț.

El ridică din umeri, resemnat:

— Cum dorești, doar grăbește-te.

Privirile lor se intersectară asemenea unor spade. Una exprima hotărârea, în timp ce cealaltă, resemnarea.

— Era mai bine dacă te lăsam să te sinucizi când ai fost adus aici, strigă ea furioasă pentru că, până în ultima clipă, sperase că se înșela și tăcerea bărbatului o durea.

— Asta era tot ce mi-am dorit atunci, spuse el cu disperare.

Se priviră un timp. În ochii tinerei femei, se citea consternarea și stupoarea. Sperase până în ultima clipă că se înșela, că omul din

fața ei nu putea fi ceea ce credea că era. Dar, după crima ce avusese loc cu o noapte în urmă, totul se schimbase...

Se redresă după un moment de tăcere ce părea să nu se mai termine, ca și cum așteptase un semn al negării, un refuz, o scuză, un regret. Dar nimic; Friedenbach o privea ținută cu ochii săi albaștri, care păreau și mai mari, mai inocenți, părând să spună: „Am riscat și am pierdut, acum să terminăm odată, nu vreau să mă mai apăr.”

Katherina clătină din cap. Tulburarea care o cuprinsese mai devreme lăsa acum loc încetul cu încetul mâniei.

„Ce proastă am fost că am ieșit printre bombe în căutarea ticălosului ăstuia! De ce am făcut asta?!” își spuse ea, furioasă pe ea însăși.

— Nu încerca să mă judeci, nu poți înțelege niciodată cum acționează un bărbat.

— Care este spion al rușilor, *nicht war*?

— Cred că mi se poate spune și așa. „Un agent al rușilor”.

Când femeia vru să plece, el o apucă de bluza albă și o obligă să se întoarcă.

— Numai că este un aspect la care nu te-ai gândit; În războiul ăsta în care nimic nu mai contează, milioane de oameni sunt obligați chiar în clipa asta să facă lucruri pe care le dezaprobă sub amenințarea armei.

— Asta mai lipsea, un martir!

Bărbatul ridică din umeri și răspunse cu sfârșeală în glas:

— Dar nu trebuie să mă și crezi. Recunosc, sunt agent rus. Atunci, fă-ți datoria. Care acum constă în a mă denunța celor din *Feldpolizei*. Așa că grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea își smuci bluza din mâna lui și se îndepărtă. Friedenbach o urmări o clipă cu privirea până dispăru învăluită în fumul de țigară și praful care stagna în subteran. Resemnăt, se întoarse la somnul său.

Acum, nimic nu mai conta decât somnul. Nimic nu mai avea importanță. În curând, vor veni și-l vor lua ca să-l ducă lângă un zid. Mai mult ca sigur, va veni după el burduhănosul tolănit pe lăzile de la intrarea în galeria principală.

Important era să nu se mai gândească la nimic, la absolut nimic, să uite strigătele, insultele și frica. Să uite că era încă în viață.

Friedenbach închise ochii. Acum se simțea obosit, ca și cum toate amintirile lui apăsau pe umerii lui, ca și cum obosise dintr-odată să mai trăiască.

Să trăiască o viață de sclav...

Și, cu toate acestea, nu-și putu reține un strigăt când simți o mână pe umăr. Deschise larg ochii și, după un moment, o recunoscu pe infirmiera cu păr roșcat.

— Te-ai întors, bâlbâi el, cu sufletul la gură.

— M-am întors... Exact. Nu te voi denunța, dar... (Femeia își căuta cuvintele încurcată.) Voiam să știu de ce. Ești neamț, din Brandenburg, așa că nu înțeleg. De ce?

— Știu că ți se pare monstruos ce am făcut. Cum poate să treacă un neamț de partea dușmanului, mai mult chiar, cum poate să lupte împotriva alor lui?! Dar mai groaznic este felul în care am ajuns aici.

— Nu încerca să-mi stârnești mila, pentru mine, nu ești decât o fiară periculoasă și nu am de gând să mă las emoționată de poveștile tale.

Bărbatul ridică din umeri și un zâmbet slab îi destinase fața nebărbierită. Ea se ghemui lângă el, cu un dezgust evident și privindu-l chiorâș, ca și cum se aștepta să-i spună pe neașteptate vreo obscenitate.

— Deci?

— Să-ți explic cum se trece la inamic. Înainte să mă denunți, vreau să afli ceva foarte important: cu nici un an în urmă, serveam într-unul dintre cele mai prestigioase *Panzerregiment* din Wehrmacht, în Regimentul 5, care era și cel mai curajos din *Kavalleriedivision Hohenstauffen*, probabil că ai auzit de această unitate de elită...

Femeia clătină din cap în semn că nu, nu auzise despre formația pe care *Soldatensendung* o descrisese totuși pe larg, pentru că, pe 22 iunie 1941, fusese prima care ajunsese la Bug în cadrul

operațiunii „Barbarossa”. Altfel spus, fusese prima care invadase Rusia.

— ... nu eram caporal șef, ci *Oberleutnant*, și comandam un pluton de Tiger, nici nu știi ce înseamnă asta...

— Oh, ba da, cred că era senzațional, dar, dacă tu și ceilalți soldați n-ați fi fost atât de entuziaști, poate că nu s-ar fi ajuns aici, spuse ea, arătând cu un gest acuzator spre răniții din jurul lor.

El continuă cu o voce ca și cum abia se trezise din somn:

— ...Aveam o specializare ieșită din comun: ghidarea aer-sol. Nu știi ce înseamnă să controlezi și să ghidezi aparate de zbor Stuka și Henschel spre obiective pe care nu le pot vedea pentru că zboară prea sus și prea repede. Mie îmi revenea sarcina să îndrum de la sol întregul escadron. Era... cum să spun, în același timp fantastic și obositor, o responsabilitate uriașă. Ajunsesem să-i cunosc pe toți piloții după nume, indicative, înjurături. Și ei mă cunoșteau și mă porecliseră Doppli, n-am știu niciodată de ce. Ciudată poreclă, Doppli, nu?

Ea nu răspunse, subjugată de vocea lui tânguitoare, de regretele sale sau de maniera în care își retrăia trecutul, privind în gol.

— Și apoi, într-o zi, a început să ningă. Au avut loc alte și alte lupte. Am fost la Kiev, la Kursk, la Bielgorod. Eu, tancurile mele, stația mea radio, ajunsesem ochii și urechile aviației. Nimeni nu s-ar fi descurcat fără noi, *Fräulein*...

Bărbatul îi luase mâna dintr-un gest inconștient, dar ea și-o retrăsese îngrozită că îndrăznise s-o atingă tocmai el, spionul. Dar el, cufundat în visul lui, nu băgă de seamă:

— ... Pot chiar să afirm că am salvat niște băieți de-ai noștri care, fără parametrii și coordonatele pe care le transmiteam aviației, ar fi fost doborâți de hoardele ruse în timpul ofensivei din primăvară... Apoi, într-o zi, am început să dăm înapoi, fără să ne întrebăm de ce și cum. N-aveam timp. Și am primit o sarcină neplăcută. La treizeci de kilometri în urma Smidorjevului, se afla un post al unui *Sonderkommando* SS. Era un mic castel. Castelul era înconjurat de mlaștini în care mișunau partizanii. Iar eu aveam misiunea să apăr castelul cu cele trei tancuri ale mele. Acolo am văzut...

Se opri brusc ca și cum o imagine violentă, mai atroce decât celelalte, apăruse pe neașteptate în fața ochilor săi.

— Ticăloșii, mă auzi? Ticăloșii ăia nu duceau același război ca noi, ceilalți combatanți, ci jefuiau, spânzurau și, mai ales, violau. Printre partizani, se aflau și femei, și, când invadau un sat, răpeau fetele și organizau dezmățuri la castel. Eu și oamenii mei auzeam din tancuri râsetele lor și strigătele fetelor violate. Dura toată noaptea și, cu cât erau mai beți, cu atât fetele strigau mai tare. Iar în zori, se așternea tăcerea, dar când se făcea ziuă, atunci vedeam... Când te gândești că ne era milă de colegii noștri care-și lăsaseră pielea în timpul luptei pentru eliberarea Ucrainei! Ferice de ei că n-au apucat să vadă asemenea grozăvii!

Friedenbach începuse să tremure.

— Mă ascuți?

Tânăra femeie dădu din cap, cu privirea severă.

— Atunci, sătui de câte văzuseră și auziseră, oamenii mei... Ce mai, erau de-a dreptul scârbiți! Nu cred că poți înțelege cât de tulburat poți fi de strigătele fetelor care strigau cerând milă printre râsetele lor toată noaptea.

Tânăra femeie păru speriată de această perspectivă și aruncă o privire temătoare spre formele învăluite în mantale și pături dimprejurul ei și-i făcu semn lui Friedenbach să se calmeze.

— Vorbește mai încet, or să te audă...

— Atunci, unul dintre echipajele mele s-a revoltat. În mijlocul unei orgii, a tras o salvă de tun în părculeț. Când SS-iștii, care crezuseră că fusese o alertă, au vrut să-l aresteze, m-am revoltat și eu, n-am mai rezistat. Eram sigur că aveam dreptate, înțelegi, nu m-aș mai fi putut uita în oglindă dacă nu l-aș fi apărat pe Klaus. Atunci, ne-au transferat din unitate, el nu știu ce-a devenit, iar eu am fost retrogradat. La gradul de grenadier într-o unitate disciplinară, ajungând astfel un soldat de rang inferior.

Frau Wimpfen auzise de batalioanele disciplinare, ai căror ofițeri erau recidiviști, și unde se adunau toate scursorile din Wehrmacht. În aceste batalioane, oamenii erau mânați cu biciul, nu erau înarmați decât cu baionete, și erau trimiși în misiuni pentru care nu existau voluntari.

— Iubeam o fată pe nume Ileana. Plănuisem să ne căsătorim peste un an. Când a aflat că fusesem retrogradat, a încetat să-mi scrie, continuă el cu supărare în glas. Știi, era genul de fată care se gândea la ce va spune lumea despre mine. Acum văd cum era cu adevărat. Când iubești, ești rupt de realitate, nu? Îmi plăcuse la ea părul blond, de parcă asta are mare importanță la o persoană, de-a dreptul stupid, nu?

Infirmiera îi evită privirea.

— Nu te plictisesc? întrebă el.

— Încă sunt aici, nu-i așa?

Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Așa că am cântărit argumentele pro și contra; pe de o parte, nu tu logodnică, nu tu familie, pe de altă parte, perspectiva să încasez un glonț în ceafă dacă nu mergeam mai departe și un glonț inamic dacă înaintam prea mult, așa că am clacat. Și n-am mai avut puterea să mă bat pentru ca alții, în adăposturile din spatele nostru, să se distreze cu fete. Într-o zi, trebuia să plecăm în patrulă de noapte să minăm terenul. Când am terminat, ceilalți s-au întors, dar eu m-am acoperit cu zăpadă. Când am văzut primul rus, m-am ridicat. Asta este ceea ce numiți voi „să treci în est”. Trecusem, într-adevăr, în est. Dar dezertor înseamnă oare cineva care nu mai are nici un motiv pentru care să lupte?

Tăcu, dar tânăra femeie nu reacționează.

— Credeam că voi fi interogat, dar n-aveam ce să le spun decât că eram dezgustat de măcelul ăla fără rost și că nu mai credeam în nimic și că nu mai voiam decât să trăiesc. Nu eram un trădător cum probabil gândești, dar, de fiecare dată când vedeam că unul de-ai noștri era ucis, nu mă puteam împiedica să nu-mi spun că, în acel timp, mii de SS-iști se distrau, violau femei peste tot în Europa și că jefuiau doar ca să se amuze. Mi-am spus că, așa, nu vor face decât să stârnească ura celorlalți față de ei, și că, dacă băieții din Wehrmacht care-și puneau viața în joc ar fi aflat ce se întâmpla în spatele frontului, ar fi lăsat imediat armele și s-ar fi întors la ei acasă. De aceea am și fost retrogradat și trimis într-un batalion disciplinar.

Tăcu, ca pentru a-și trage răsuflarea. Infiriera privea spre intrarea tunelului, unde doi brancardieri căutau un loc liber ca să pună o targă. Fața ei nu exprima nici o emoție. Nimic decât un vid total, dar fruntea încruntată arăta că femeia știa că Friedenbach putea spune orice pentru că, acum, era în joc viața lui.

— Bineînțeles, continuă el, asta nu explică de ce am ajuns aici. Am fost interogat, bătut la sânge în încercarea de a mi se smulge informații pe care nu le dețineam, tocmai eu, cel care fusesem retrogradat. Apoi, m-au închis într-un lagăr, nici nu-ți imaginezi ce înseamnă lagăr. Acolo oamenii nu sunt deloc uciși, așa cum spune propaganda nazistă, ci sunt puși la muncă, o muncă fără sfârșit, pe ninsoare, în noroi, sau pe ploaie, în schimbul unei rații infime de mâncare. Oh, nu, acolo, oamenii nu sunt împușcați, sunt lăsați să crape pe marginea drumului ca niște câini vagabonzi.

Friedenbach se însuflețise brusc și ochii lui aruncau fulgere la amintirea vieții din lagărul Vorkuta, din Siberia orientală.

— Dar ce este mai rău este că toată lumea știe că, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, va crăpa, de foame sau de epuizare sau de tifos. Știi ce înseamnă să trăiești fără să mai speri că vei scăpa? Asta ne mânca pe toți de vii. Faptul că știam – indiferent de vârstă – că ajunsesem la capătul drumului, că înaintea noastră nu mai existau uși care să se deschidă... Atunci, ne resemnam, clipă în care ne abandonam deja în brațele morții. Și pe voi toți vă așteaptă aceeași soartă, atunci când *Generalleutnant* va depune armele. Toți fără excepție. Sunt mii de lagăre în Vorkuta, în spatele liniilor rușilor, tot astfel cum există mii de SS-iști în spatele nostru, generația noastră este o generație de sacrificați ai războiului, *Fräulein!* Întreaga noastră generație!

— Taci! Taci! Nu mai știi ce vorbești. Dar, și așa, tot nu cred minciunile pe care le înșiri. Pentru mine, ești și rămâi un trădător, și nimic nu explică de ce te-ai parașutat aici. Ei, cum explici asta?

Bărbatul închise o clipă ochii, retrăind în gând ziua în care un Zil negru se oprise în fața turnurilor de observație ale lagărului din Vorkuta. Un politruc coborâse din mașină; își amintea, de parcă fusese ieri, cum lunga sa manta cu însemnele N.K.V.D. flutura

deasupra cizmelor negre. Peste o oră, fusese chemat la baraca de comandament, unde deținuții se adunau fie noapte, fie zi.

— Vrei să ieși de aici? Știm că te-ai predat nouă pentru că nu mai voiai să lupți. Mai știm și că ești un specialist recunoscut în ghidarea sol-aer. Avem o misiune pentru tine. Accepi? rostise greoi, căci vorbea destul de prost germana, un comisar sovietic cu ochi oblici.

În baraca din scânduri, se lăsase tăcerea. O tăcere apăsătoare în care Friedenbach auzise zgomotul infernal de săpat care nu înceta niciodată și pe care-l auzise fără întrerupere în ultimele șase luni. Era și zgomotul groparilor, pentru că fiecare lopată săpa un mormânt uriaș.

— Și să fiu un trădător?

— Un trădător în acord deplin cu conștiința lui este net superior unui soldat care luptă împotriva alor săi, îi răspunsese politrucul căruia nu-i lipsea logica.

Dar Friedenbach de mult nu mai gândea logic; acum, nu mai conta decât să iasă de aici și nu cu picioarele înainte.

Și, la urma urmei, vorbele politrucului nu erau chiar lipsite de adevăr în ce privea conștiința lui...

— Accept.

— Fără condiții?

Friedenbach auzise pasul greoi al unui gardian de pe acoperiș, dintr-un turn, care încerca să se încălzească în ciuda crivășului.

— Fără condiții.

Politrucul pocnise din degete:

— Votcă! E timpul să bem aldămașul, tovarășe Friedenbach!

Și paharul de votcă fusese cei treizeci de dinari ai lui Iuda.

Și el, Friedenbach, îl băuse până la fund.

Lăsă dintr-o dată privirea în jos, nemaiputând să-i susțină privirea Katherinei Wimpfen. În cele din urmă, aceasta dădu din cap, spunând:

— Ai o imaginație teribilă, *Herr* Friedenbach. Atât de teribilă, că nu te cred! replică ea cu glas aspru.

— *Krankschwester! Krankschwester! Krankschwester!*

Un infirmier cu o constituție athletică alergă spre galeria principală. Katherina Wimpfen se ridică și omul se năpusti spre ea:

— *Krankschwester*, a fost adus un rănit la cap. Doctorul Kraft vă cheamă de urgență.

— Vin.

Îl lăasă pe Friedenbach pierdut în amintiri, dar, în clipa în care femeia vru să intre pe culoarul central, se întoarse spre celălalt:

— Nu te cred, Friedenbach, spuse ea cu voce tăioasă, nu cred nimic din aceste minciuni și te voi denunța!

El nu se clinti, acceptându-și soarta așa cum acceptase să se lase capturat de ruși, și, mai târziu, să devină un trădător.

CAPITOLUL V

— Priviți, *Herr Generalleutnant*, încă un obiectiv aruncat în aer!

Ahnenfeld, omul Abwehr-ului, era în culmea extazului și arăta cu degetul spre ciuperca neagră de pe fundalul ninsorii, care atesta că încă o lovitură avusese succes.

— *Wunderbar, Herr Major*, replică generalul în timp ce privea prin binoclu spre câmpul de bătaie care era acoperit de fum și de explozii tot mai intense.

Acțiunea pusă la cale cu răbdare de agentul Abwehr-ului se declanșase în zori. Printr-un mesaj radio, Ahnenfeld adusese ultimul retuș incredibilului puzzle ale cărui piese le adunase zi de zi, noapte de noapte.

Era ceea ce se putea numi o formidabilă – și genială – operațiune de falsă informare. Iar Ivan mușcase momeala.

Acum, la limita dintre stepă și cerul pe care zburau cele două escadrile de Focke-Wulf, tancurile rusești se târau ca niște broaște țestoase rătăcite, încercând să scape de rachetele pe care avioanele Luftwaffe le lansau din înaltul cerului. În ciuda tancului reperfat, fuga nu le era de folos în tundră, unde șenilele lăsau urme interminabile. Cât despre unitățile de infanteriști, acestea rămâneau ascunse în tranșeele săpate chiar în acea noapte ca să ia prin surprindere garnizoana din Moghilev.

Din nefericire, nu ultimele tancuri nemțești fără carburant dăduseră peste cele două divizii ale gărzii din Kubianko care fuseseră aliniate aici ca să taie drumul celor care fugeau din Moghilev, ci un stol de avioane care se năpustiseră asupra tancurilor rusești ca niște păsări de pradă.

Generalleutnant Rotensperr îi dădu binoclul aghiotantului său să-i șteargă lentilele care se aburiseră, lucru pe care nu-l putea face cu un singur braț.

Din înaltul clopotniței parțial distruse, dar care domina totuși ruinele orașului, vederea era excelentă. În plus, deși cerul era alb, nu mai ninge, astfel că se putea vedea până la o distanță de cincisprezece kilometri.

La o asemenea depărtare, tancurile T-34 erau invizibile, dar se putea zări fumul pe care-l scoteau avioanele în picaj, exploziile și dărele pe care le trasau în zăpadă rachetele trase.

— *Wunderbar; wunderbar; das ist prima!* exultă Rotensperr, punând binoclul pe pervaz. Ahnenfeld, este extraordinar planul tău.

Impasibil, ofițerul din Abwehr privea țință cu singurul ochi spre câmpul de bătaie. Urmări rachetele care-și intersectau cozile multicolore în înaltul cerului, avioanele care se lăsau în picaj spre sol, urcând apoi într-un vârtej, și, uneori, strălucirea provocată de explozia unui tanc. Dar nu spunea nimic, conștient că era ultima sa victorie.

— Nu ești de aceeași părere, *Herr Major*? întrebă neliniștit Rotensperr.

— Ba da, *Herr Generalleutnant*, este ceea ce se cheamă o „victorie defensivă”.

— *Jawohl, warum?*

— Să spunem că regret că nu este decât defensivă.

Generalul își scoase casca și-și trecu mâna prin părul alb, după care spuse cu un surâs slab:

— Cunosce pe cineva care gândea la fel, dar trebuie să recunosc că a fost, cum să spun... o operațiune necesară, pe care tu ai pus-o la cale magistral. Toate tancurile rușilor care acum sunt aruncate în aer nu vor mai ajunge niciodată să străpungă frontul Regimentului 9.

— *Ach*, da, regimentul...

Ahnenfeld se opri în ultima clipă. Părerea lui era că Regimentul 9 ar fi făcut mai bine să le sară lor în ajutor în loc să stea la patruzeci de kilometri de Moghilev, pe care-l lăsau să fie asfixiat de inamic de patruzeci și trei de zile ce păreau interminabile, în ciuda apelurilor disperate pe care le lansau prin radio în fiecare zi.

Orizontul fu brăzdat de erupția unui fel de vulcan, care căzu ca o ploaie fină deasupra solului. Un tun împreună cu toată muniția tocmai fusese șters de pe lista dotărilor armatei sovietice.

— Da, se prea poate să fie o victorie defensivă, dar este totuși o victorie, continuă Rotensperr. N-am pierdut nici un om, ba aş spune chiar că n-am tras nici un glonț, dar ia privește acolo!

Ca pentru a-i justifica exclamația, ceva tocmai se aprinsese și arsesse scurt cu flacără lângă un crâng de brazi. Imediat, un fum roșu se ridică într-un vârtej gros spre cer.

— Victoria inteligenței asupra forței brute, Ahnenfeld, *der geistiger Krieg*¹.

Ahnenfeld strânse din dinți și nu răspunse. Bătălia din fața lor era opera lui. El avusese primul idea să le servească informații false pe care le smulgeau de la oameni de-ai lor care voiau să ajungă singuri la liniile germane. Cei mai mulți dintre aceștia fuseseră capturați după primii kilometri parcurși pe teritoriul inamic. Așa „aflase” Ivan în ce noapte aveau să încerce să străpungă liniile rușilor și pe unde „garnizoana redusă la ultimele sale efective” va încerca, cu ultimele forțe, să facă o breșă în care nimeni nu mai credea.

Apoi, nu avuseseră decât să aștepte desfășurarea forțelor sovietice care urmăreau să bareze înaintarea germanilor, la mijlocul distanței de patruzeci de kilometri dintre Moghilev și avanposturile Regimentului 9. Bineînțeles, nimeni dintre ruine nu observase nimic, și rușii erau destul de inteligenți ca să mascheze zgomotul șenilelor printr-un bombardament neînterupt. Dar în zori, Regimentul 2 își preluase poziția ascuns sub brazi și zăpadă, pregătit să dea lovitura de grație supraviețuitorilor. În plus,

¹ Războiul minților. (n. tr.).

Ahnenfeld, cu o adevărată măiestrie, lăsase „să scape” informații. De la un ofițer de companie la un transmisionist și, mai departe, la popotă, zvonurile începuseră să se răspândească cu iuțeala fulgerului.

„De data asta, atacăm prin sud-vest.”

În ziua precedentă, ultimele tancuri Panzer făcuseră manevre cu mare tevatură; unități întregi se deplasaseră, fusese distribuită o rație dublă de Schnaps, ceea ce dusesse la epuizarea stocului de alcool. Chiar și personalul sanitar de la spitalul de campanie fusese anunțat „cu subînțeles” că era la alegerea lor dacă vor rămâne la căpătâiul bolnavilor sau se vor aventura împreună cu ceilalți.

Și toate astea cu atâta „discreție”, încât, în ajunul de dinaintea atacului, transmisiunile radio clandestine ale partizanilor fuseseră interceptate în patru rânduri.

Începând din acel moment, Ahnenfeld știa că rușii primiseră confirmarea „informațiilor” aflate în urma interogării ultimilor prizonieri și, ca specialist în informații, știa că, dacă o informație este confirmată prin două surse diferite, echivalează – în spionaj – cu o cvasi-certitudine.

Așadar, nu fusese surprins când Escadrila 506 care-și avea baza la Karvoloci reperase primul tanc T-34 camuflat.

Acum, prea puține dintre efectivele trimise aici ca să bareze drumul fugarilor din Moghilev vor avea șansa să scape.

Și toate astea doar cu prețul câtorva pioni sacrificați și a câtorva minciuni. Asta însemna pentru el războiul.

Zărind o jerbă de lumină pe cerul alb, Ahnenfeld își imaginează cum o salvă de rachete se năpusteau asupra unui T-34 care încerca să fugă, întoarse capul și scoase o ploscă din buzunar.

— *Herr General*, se cuvine să sărbătorim orice victorie, mai ales dacă este ultima!

Rotensperr se întoarse și el, zări plosca și spuse, zâmbind cu tristețe:

— Votcă?

— A, nu, *Herr Generalleutnant*, cel puțin nu încă, spuse ironic pe un ton amar Ahnenfeld, este Schnaps – din rezerva proprie – pe

care o păstram pentru o ocazie ca asta. Nu mă despart de ploscă nicăieri... de când cu „Barbarossa”.

Rotensperr luă plosca, mirosi conținutul și luă o înghițitură mică, după care o înapoie proprietarului cu un surâs:

— Pentru o ocazie ca asta? Merită să sărbătorim. (Întinse brațul, arătând spre orizont, unde fumul devenea tot mai dens cu fiecare minut.) Da, merită să sărbătorim. Tu faci cât o armată întreagă, pentru că doar ciocnirea între două armate ar fi putut avea un asemenea bilanț... Ultima noastră victorie, Ahnenfeld!

Omul Abwehr-ului bău cu poftă și simți alcoolul răspândindu-se în el ca lava unui vulcan. Tuși când îi văzu pe Zieger și Korb care urcau cu atenție treptele clopotniței distruse.

— *Ach*, avem musafiri, *Herr Generalleutnant*: SS-iștii!

— Eu am trimis după ei, trebuie să vadă cu ochii lor că mai avem încă putere, la naiba, ce explozii! Este un adevărat butoi cu pulbere!

Cerul păru să cadă peste ei în clipa în care răsună un bubuit asurzitor, și cei doi ridicară capetele, la timp ca să vadă cum o patrulă de Yak alerga în ajutorul compatrioților lor. Zăpada părea să fiarbă. Din timp în timp, tumultul bătăliei ajungea până la urechile celor din clopotniță.

Zieger, a cărui uniformă neagră contrasta puternic cu pietrele acoperite de zăpadă, ajunse în clopotniță.

— Privește, *Hauptsturmführer*, privește acolo! exclamă Rotensperr. Privește cu mare atenție, pentru că nu cred că-ți va mai fi dat să vezi un asemenea spectacol.

Zieger se încruntă și privirea sa cenușie scrută cerul. Gura i se subțiasă și mai mult, iar figura lui ascuțită se înăsprise.

— Ce înseamnă asta? A venit Wehrmacht-ul să ne elibereze?

— Oh, nu. Din nefericire, mă tem că nu mai este în stare de așa ceva. Nu, asta înseamnă că am câștigat trei luni de iarnă rusească. Abia după trei luni, vor mai putea strânge destule forțe ca să încerce să ne cucerească.

Rotensperr le explică vesel SS-istului și lui Korb, care venise între timp lângă șeful lui, cum reușiseră să-l păcălească pe Ivan.

Zieger se schimbă la față, dar reuși rapid să se controleze și se apropie de maiorul Ahnenfeld cu mâna întinsă:

— Trebuie să vă felicit, *Herr Major*, neapărat! Doar o minte ariană pură putea concepe o asemenea manevră și... și... cum se spune în informații?

— „S-o pun pe muzică”, zâmbi Ahnenfeld, strângând cu prietenie mâna înmănușată a SS-istului. Am avut însă și noroc, *Hauptsturmführer*, nu uita asta!

SS-istul făcu un gest care arăta că norocul n-avea nici o importanță. În sfârșit, reușise să-și stăpânească emoțiile și să pară chiar vesel.

O detunătură lumină cerul roșu. Alte avioane de vânătoare patrulau deasupra locului măcelului. Toate aveau vopsită steaua roșie între aripi.

— Iată și pompierii, glumi Zieger, și, ca toți pompierii din lumea asta, vin atunci când nu mai e nimic de făcut.

— Tu ai spus-o, izbucni în râs Ahnenfeld, ajustându-și monoculul. Văd că noi doi ne înțelegem foarte bine.

— Așa este, *Herr Major*, replică Zieger, așa este. Din păcate... Rotensperr, care urmărea distrat conversația, se întoarce.

— Din păcate?

— Prin inteligența lui, *Herr Major* a obținut astăzi cea mai mare victorie pentru Luftwaffe, dar eu am eșuat în misiunea mea.

Aflat lângă trapa care ducea spre scara din lemn, Korb se legăna stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— Haide, haide, Zieger, acum sunt al vostru, îl liniști Ahnenfeld cu voce neutră.

Zieger miji ochii, vizibil încordat.

— Cum așa?

Ahnenfeld își aprinse o țigară. Probabil că-i plăcea să-l vadă pe SS-ist încordat.

— Vezi tu, până să ajungem la victoria asta, și în cel mai mare secret, pentru că singurii care erau la curent eram eu și domnul general, nu puteam părăsi Moghilevul. Nu știu de ce n-a venit avionul Fieseler Storch, dar să știi că, dacă ar fi venit, n-aș fi plecat

de aici, nu înainte să văd „spectacolul”.

Și arată spre avioanele Messerschmidt și Yak care se roteau nebunește pe cer.

— Acum, puteți chema din nou Luftwaffe, emițătoarele noastre vă stau la dispoziție.

— *Herr Major*, vă mulțumesc, acum înțeleg răceala dumneavoastră prima dată când am pus piciorul în acest oraș, înțeleg...

— În ce privește pista, nici o problemă. S-au mai prăbușit câteva clădiri, dar într-o noapte pista poate fi degajată. Voi pune de pază oameni cu torțe aprinse, dacă vrei. Ai mână liberă să faci uz de orice mijloc dorești ca să asiguri... ăăă, răpirea mea.

— E un adevărat dezastru, diagnostică Rotensperr care privea neîncetat prin binoclu. Piloții noștri îi vor alunga sub brazi. Ce-o mai încasează!

Ahnenfeld se adânci din nou în contemplarea luptei care devenea tot mai acerbă. Acum, avioanele rusești Iliușin, ușor de recunoscut după botul plat, se alăturaseră avioanelor Yak, încercând să oprească aparatele germanilor să coboare prea jos ca să tragă.

Cele două tabere se luptau într-un balet halucinant și, uneori, câte un aparat atins se răsucea pe spate și brăzda cerul alb cu o linie neagră care se încheia cu explozia finală.

După un moment, Zieger plecă și coborî apăsând treptele vechii clopotnițe. Sări în mașina Kübelwagen pe care Ahnenfeld i-o dăduse ca să-i „faciliteze deplasările”. Era livid când îl privi pe Korb îngrămădindu-se în mașină.

— Korb, șopti el, sigur l-ai sugrumat pe Friedenbach?

Colosul, al cărui intelect nu era nici pe departe pe măsura fizicului, dădu cu elan din cap în timp ce trânti portiera.

— Sigur, l-am văzut cum te văd și cum mă vezi cu capul bandajat, și, în plus, am așteptat o clipă ca să văd dacă mai mișcă. De ce?

— Așa... Eu... *Ach, Himmelgott...*

Zieger demară în trombă și se îndepărtă de ruinele bisericii. Abia după ce conduse un timp fără să spună nimic, își reveni în fire.

El îl trimisese pe Korb să-i avertizeze pe partizani despre iminența atacului și despre direcția de atac. Fapt pe care N.K.V.D.-ul nu i-l va ierta niciodată. Pentru fiecare dintre echipajele distruse în acea clipă, avea să fie supus unor torturi atroce. Asta dacă nu... dacă nu reușeau să-l răpească pe Ahnenfeld care, oricât de inteligent era, tot nu mirosise adevăratul motiv al prezenței lor la Moghilev.

— Omul ăsta este diabolic, Korb. Trebuie să ne mișcăm repede, este singura noastră șansă. Trebuie să acționăm chiar în noaptea asta.

— Să acționăm?

— Da, să acționăm, strigă iritat Zieger, să acționăm înainte ca Ahnenfeld să bănuiască ceva. O să încercăm din nou să plecăm cu avionul, m-am gândit bine la asta, n-avem alt mijloc să ieșim de aici.

— Îi anunț pe partizani?

— Nu, Ahnenfeld ne împrumută emițătoarele lui Rotensperr, și-o să transmit fraza convențională într-un mesaj pe care doar Dogarev va putea s-o înțeleagă...

Zieger trebui să oprească în fața stâlpului pe care scria: „Achtung, de aici, inamicul vă poate vedea”. Porni în marșarier și coti pe o străduță adiacentă.

— ... voi insista asupra faptului că este ultima noastră șansă...

Lovi cu palma în volan.

— Chiar este ultima noastră șansă, ofițerul ăsta din Abwehr îmi dă fiori. Este un adevărat șarpe.

Un *Feldgrenadier* apăru pe neașteptate de după o grămadă de dărâmături cu un Sturgeschütz la șold.

— *Halt!* Ați intrat în sectorul IV!

Frânele scrâșniră și Zieger se aplecă spre el, neliniștit:

— Ce mai e și sectorul ăsta IV?

Omul, a cărui barbă blondă îi dădea o înfățișare de viking, zâmbi larg.

— Nimic, este doar un teren minat, *Herr... Herr...*

Omul nu părea să cunoască ierarhia SS.

CAPITOLUL VI

Un obuz greoi de mortier căzuse printr-o coincidență în gurile de aerisire ale parării subterane a N.K.V.D.-ului, întrerupând circulația aerului.

De aceea domnea o căldură sufocantă în uriașa cavernă din beton transformată în post de comandament, dar mai rău decât orice era fumul miilor de țigări care stagna în aerul umed.

Întreg personalul care asigura funcționarea centrului de transmisiuni trăia într-un fel de ceață densă și punctau mesajele pe care le transmiteau cu accese de tuse.

La capătul uriașei bolți, se afla colțișorul lui Rotensperr, de unde acesta insufla elan garnizoanei epuizate.

Un elan care-și avea originea în groaza stârnită de lagărele de muncă sovietice și în represaliile care aveau să fie exercitate fără îndoială asupra tuturor ocupanților Moghilevului, dată fiind rezistența înverșunată pe care o opuneau aceștia diviziilor gărzii roșii.

Oamenii rezistau în virtutea inerției, din frică, dar și din lașitate. Ca să se predea era nevoie de un curaj pe care nu-l aveau: în primul rând, ca să recunoască faptul că erau lași, față de toți cei din jurul lor, și apoi, ca să se avânte în necunoscut. Care avea să fie oare prețul trădării? Lagărul de muncă forțată sau un glonț în ceafă. Sau ambele.

Atunci, *Panzergrenadieren* și soldații care proveneau din unitățile fărâmițate în urma retragerii de la Cermipetsk și cei care se refugiaseră în ruinele Moghilevului rămâneau la postul lor, zi după zi, noapte de noapte, așteptând mereu producerea unui miracol și înjurându-i, nu pe ruși, ci pe confrății lor din Regimentul 9 care, deși se aflau doar la patruzeci de kilometri în spatele lor, îi lăsau să crape fără să ridice un deget.

Asta numeau *Soldatsendung* „curajul eroilor din Moghilev”.

Dincolo de prelata de cort care servea drept perdea, cineva bătu de două ori din palme; Rotensperr, care trasa un viaduct imaginar între Moghilev și Plansoie, acoperi harta cu un dosar.

— *Herein!*

Perdeaua se dădu la o parte. Se auzi un triplu pocnet din călcâie. Rând pe rând, își făcură apariția Zieger, Korb și Ahnenfeld. Ahnenfeld spuse:

— *Herr Generalleutnant*, eu, *Hauptsturmführer* Klaus Zieger și *Unterscharführer* Hans Korb am venit să ne luăm rămas bun.

Rotensperr dădu afirmativ din cap, privind spre cei doi SS-iști cu mânie abia reținută.

— Ei bine, sper că, de data asta, nu veți fi dezamăgiți de Luftwaffe care se va hotărî, totuși, să trimită un avion... Și că aparatul va scăpa de Flack-urile sovietice.

— La urma urmei, nu este decât o răsplată, afirmă Zieger cu infatuare. Doar datorită dumneavoastră a obținut Luftwaffe victoria de acum două zile. Vă datorează asta cu vârf și îndesat.

Rotensperr se întrebă din nou de ce SS-istul avea mania îngrozitoare să strige când vorbea, ca pentru un discurs al N.S.D.A.P.

— *Herr Generalleutnant*, știu că, pentru dumneavoastră, zborul cu avionul este de neconceput, dar, dați-mi voie să vă spun că apreciez munca pe care o faceți aici și... (Păru încurcat)... Că a fost o onoare că m-am aflat sub ordinele dumneavoastră directe.

Zieger salută cu brațul întins și Rotensperr îi răspunse cu o simplă înclinare a capului, privindu-l țintă pe SS-ist.

— Vă doresc mult noroc și drum bun. Vă rog, de asemenea, să

le spuneți tuturor, după ce veți ajunge la ai noștri, că am fost întotdeauna niște viteji și că oamenii noștri au fost și vor rămâne cea mai bună infanterie din lume.

— Așa este, *Herr Generalleutnant*, strigă Zieger.

— Și că, dacă, așa cum mi s-a promis, *Luftwaffe* ne-ar fi parașutat patru mii de tone de armament, am fi putut străpunge liniile inamice.

— Nu voi uita.

— Atunci, *gruss Gott*.

SS-istul salută din nou ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră trase pe neașteptate:

— *Heil Hitler!* urlă el în același timp cu Korb.

— Dumnezeu să aibă în pază Germania, răspunse cu simplitate Rotensperr. Adio.

Cei trei ieșiră. Nu-și strânseseră mâinile, fapt care nu-i mira pe Zieger și pe Korb, ambii știind că SS-ul și ierarhia paralelă a Totenkopfverband era mai mult temută decât iubită – de altfel, nu fără motiv alesese colonelul Dogarev tocmai această uniformă și nu degeaba petrecuseră trei luni ca să învețe pe de rost caracteristicile „Ordinului Negru” pentru a fi niște SS-iști adevărați. Amândoi ar fi putut descrie fiecare culoar, fiecare sală de conferințe din infernala *Junkerschule* din Bald-Tolz, ca și cum ar fi îndurat aici șase luni interminabile, ei, care nu puseseră piciorul prin acele locuri.

Cei trei străbătură sala de transmisiuni în care domnea vacarmul și porniră pe culoarul unde era parcată mașina. Demarară imediat ce se urcară, și șoferul porni pe panta care ducea la „suprafață”.

— Magnific, exclamă Ahnenfeld, scoțându-și monoculul, dacă avionul ajunge la timp, peste nici o oră voi fi de cealaltă parte. Nu-mi vine să cred.

Zieger zâmbi rece.

— Așa va fi, *Herr Major*, avionul va ajunge la timp. Iar Flackurile nu-l vor mai doborî și de data asta.

Mașina porni hurducăindu-se printre dărâmăturile de pe străzi și bulevardele prost curățate, până când trecu de colina Mamai. De data asta, fusese ales bulevardul Kalinin.

Cerul era limpede și stelele sclipeau cu atât mai mult, cu cât luna, aflată în ultimul pătrar, era abia vizibilă. Dar încă era ger de crăpau pietrele și sărmanii soldați din tranșee sau dintre ruine aveau să sufere încă o noapte.

Nu-și mai spuseră nici un cuvânt tot timpul cât dură traversarea orașului. Fură nevoiți să prezinte actele la control la diverse posturi de pază care apăreau pe neașteptate, în general, sub forma unui Spandau în baterie instalat în spatele unei adunături de ruine.

Zieger îi trase pe ascuns un cot lui Korb atunci când mașina ajunsese, în sfârșit, pe bulevardul Kalinin. Jubila. Acum, mai rămăneau două necunoscute: avionul și Dogarev. La drept vorbind, forțele sovietice nu duceau lipsă de aparate de zbor germane capturate în timpul atacului fulgerător din octombrie, când cuceriseră datorită elementului surpriză mai multe zone. A doua necunoscută era Dogarev. Ce avea de gând cu ei colonelul N.K.V.D.? Le promisese că li se va acorda naționalitatea rusă, dar într-adevăr aveau să-și petreacă zilele într-o garnizoană din Odessa stabilită pe țărmul Mării Negre, așa cum le promisese?

— *Ach*, iată-ne ajunși, infanteriștii au făcut treabă bună, aprecie Ahnenfeld, zărind gropile de pe bulevard acoperite recent și dărâmăturile aruncate de o parte și alta a bulevardului cât cuprindea cu ochii.

Zări un grup de oameni care înconjura emițătorul și porunci șoferului să oprească lângă ei.

— Cei trei ofițeri se înfiorară simțind vântul care bătea printre ruine.

— Maior Ahnenfeld, se prezentă el, pentru că obișnuia să nu poarte trese pe mantaua de simplu grenadier. Ceva nou?

— *Jawohl, Herr Major*, am prins o transmisiune acum trei minute.

— Era avionul?

— Da, indicativul lui este „Kormoran”. Și-a semnalat prezența la cincisprezece kilometri la vest de Jitomnik.

— Balizele au fost puse pe marginea pistei?

Un caporal arătă cu mâna înmănușată spre un alt grup de

oameni, mai mare, care discutau cu glas scăzut sub o streășină încă intactă, într-o fostă cantină care fusese distrusă în centru.

— Trebuie să acționăm repede: aprindeți, vă ocupați pozițiile și stingeți. Ivan va reacționa rapid.

— Avionul va rămâne mult aici? Întrebă neliniștit caporalul.

— Doar cât aterizează, face cale întoarsă și decolează din nou, după care trebuie să vă dispersați cu toții.

— *Jawohl, Herr Major*, o să se lase cu luptă.

— Unde sunt cele două târgi?

— Mai încolo, tot pe bulevard, *Herr Major*, acolo unde avionul va ateriza. Uitați, le puteți zări, sunt aproape de statuia sfărâmată.

Ahnenfeld deschise larg ochii și distinse vag ceva întins pe jos, lângă care făcea de pază un soldat.

Când să se îndrepte spre Zieger și Korb, fu reținut de un strigăt.

— ... Afirmativ, „Kormoran”, ajungi deasupra noastră peste patru minute...

— Transmiteți-i axa de aterizare, le aminti Ahnenfeld.

— „Kormoran”? „Kormoran”? *Hier ist Adler*, axa pistei 040-320 în direcția 040-320.

— 040-320. Recepționat. Balizaj?

— Terminat. (Transmisionistul se întoarse spre un *Obersfeldwebel* care stătea aplecat deasupra lui. Întreabă de balizaj, *Obersfeldwebel*.)

Acesta, un subofițer foarte tânăr care participase la multe lupte, scoase un fluier din haina albă. Șuieratul păru să anime bulevardul pustiu. De-a lungul ruinelor, începură să alerge umbre fantomatice, ale căror contururi erau estompate de întuneric. Cineva aprinse o țigară și, la lumina flăcării, se ivi, pentru o clipă, o față nerasă, din întuneric.

— Cred că, de data asta, totul merge bine, declară Zieger, apropiindu-se.

— *Das ist perfekt!* Cel puțin, acum nu te-au lăsat baltă colegii tăi. Știi tu, Zieger, la ce mă gândesc acum?

— *Nein, Herr Major*.

— Mă gândesc că mi-e rușine de ce sunt pe cale să fac.

În clipa în care Zieger deschise gura să-i răspundă, se auzi un zumzăit caracteristic. Și, aproape imediat, Flack-urile sovietice începură să brăzdeze cerul negru cu fulgere roșiatice. Cei trei bărbați se întoarseră simultan și văzură reflectoarele aprinzându-se unul după altul și palpând cerul cu fasciculul lor de lumină. După cât se părea, nici unul nu reperase încă aparatul care zbura la mică altitudine, iar exploziile care sclipeau la diverse altitudini arătau că sovieticii nu-și făcuseră încă idee despre poziția exactă a acestuia, auzindu-i doar zgomotul motorului.

— Hotărât lucru, nu sunt în formă în noaptea asta. N-au descoperit avionul, trag în toate direcțiile, remarcă Ahnenfeld. Ce haos!

— E bine că nu sunt în formă, de-ar fi la fel de neîndemânatici și când vom pleca noi.

— În privința asta, nici un pericol! râse Ahnenfeld, grăbindu-se spre capătul bulevardului. Nici un pericol.

Oamenii cu lanterne își ocupaseră acum poziția. Mișcările lor fuseseră atât de bruște pe întuneric, încât cei trei bărbați clipiră uimiți atunci când, la un ordin, chiar în fața lor, se aprinseră mii de licurici. Văzută de sus, grămada de sclipiri trebuia să aibă forma unui dreptunghi perfect.

Fiecare om de pe marginea pistei număra în gând minutele, cu capul plecat în piept, în așteptarea inevitabilului: un potop de mortiere și, poate, de „orgi” ale lui Stalin.

Cât îi va lua lui Ivan să transmită bateriilor sale coordonatele bulevardului Kalinin? Asta era întrebarea.

Și fiecare om blestema în gând flacăra care sfârâia la câțiva centimetri de fața lui și care-l desemna astfel drept țintă pentru sovieticii aflați la pândă.

Și toate astea, ca să permită câtorva mahări să-și scape pielea din viesparul pe care ei îl stârniseră!

Așa gândeau majoritatea grenadierilor atunci când Ahnenfeld se apropie de locul unde zăceau cele două țărzi. Nici Korb, nici Zieger, ambii invizibili în uniforme negre, nu le acordaseră atenție.

— Da, continuă Ahnenfeld, încetinind pasul, știi ce simt în clipa asta, *Hauptsturmführer*?

— Da, *Herr Major*, o mare ușurare.

— Greșești. Mi-e rușine. Rușine că-mi abandonez oamenii aici, printre ruine, unde vor fi vânați ca niște iepuri de soldații siberieni.

— Dar, după victoria reputată, n-aveți de ce să vă fie rușine, gândiți-vă că în curând veți fi liber să vă puneți mintea și puterea în slujba Reich-ului.

— Și totuși, mi-e rușine, *Hauptsturmführer*, și de aceea, N-AM SĂ VĂ ÎNSOȚESC.

Zieger și Korb se întoarseră în același timp. Zieger deschise ochii larg, înspăimântat, când văzu că Ahnenfeld era înconjurat de doi *Panzergranadieren*. Fiecare dintre ei avea arma îndreptată spre cei doi SS-iști.

— Ce... v-a apucat? urlă Zieger ca să acopere zgomotul avionului care se apropia de pistă.

— M-ați luat drept imbecil, Zieger, și de aceea ai pierdut. Eu și încă cineva înțeleseserăm că nu sunteți decât niște trădători. Eu și Altenmeier. Cei de la O.K.H. încă îl mai caută pe cel care a ordonat această misiune.

— *Das ist unmöglich!* Este imposibil...

— *Maul zu!* Nu știai că aghiotantul meu a fost parașutist. El a văzut de îndată că parașutele pe care le-ați folosit erau nemțești, dar una dintre ele era un model T-45 care nu mai era folosit încă după *Anschluss*. De ce? Nu erau deloc practice. Și această parașută era exact cea a complicelui vostru, căruia îi spuneți Friedenbach, cel care a avut accidentul tocmai din cauza asta. *Verstanden?*

Aparatul își făcu apariția ca o uriașă umbră ce se desprindea din stele. Văzut din față, semăna cu o pasăre uriașă de pradă căzând din cer, iar trenul de aterizare semăna izbitor cu niște gheare întinse spre pradă. Avionul se lăsă pe pistă și toți auziră scrâșnetul frânelor. Pilotul stătea acum probabil în picioare din cauza inerției.

— Zieger, voiai să mă răpiți, nu-i așa? Știi ce soartă au trădătorii?

Korb se întoarse brusc spre ruine. O scurtă sclipire la capătul

unui dispozitiv de ascuns flăcările unui Schmeisser și uriașul se prăbuși la pământ și nu mai mișcă.

Împietrit de groază, Zieger înțelese că fusese tras pe sfoară și manipulat încă de la început de diabolicul agent al Abwehr-ului. El pusese să fie anunțate prin stația radio clandestină data și direcția de desfășurare a falsului „atac”.

— Ia privește în dreapta ta, Zieger.

Privirea acestuia căzu pe cele două țargi. Pe ele, învelite într-o prelată, zăceau două forme umane care erau păzite de o santinelă.

— Sunt complicii tăi, ce doi partizani; un bătrân, Ivan Dobrovski, și un tânăr, Vladimir Liubcin. Le-am descoperit ascunzătoarea urmărindu-l pe Korb. Trebuie să recunosc că ne-au dat mare bătaie de cap, chiar mai mult decât tine, Zieger.

— Herr Major, am fost obligat s-o fac...

— Feuer!

Ahnenfeld se întoarse și străbătu din câțiva pași strada, îndreptându-se spre un Volkswagen amfibiu care abia se oprise și din care nu coborâse nimeni. Când se auzi rafala în spatele lui, nu se întoarse.

La capătul pistei, avionul se oprise, în sfârșit, și frânele solicitate la maximum scoteau aburi. Era un aparat vechi JU-52 care trepida și pe care rușii îl luaseră probabil de pe un aerodrom pentru transport. Avionul pivotă pe loc.

În lumina albăstrie emanată de instrumentele de la cele două tablouri de bord, se puteau distinge vag trăsăturile celor doi piloți. Probabil că acum discutau cu mâna pe maneta de alimentare, cu nervii întinși la maximum.

La naiba, cei doi știau ce făceau...

— S-a terminat, *Herr Generalleutnant*...

Rotensperr deschise ușa micului Volkswagen. Părul său alb părea roșu în lumina torțelor aprinse. Îi priviră pe brancardieri în timp ce transportau cele patru cadavre în interiorul carlingei care trepida.

— Tare mi-ar plăcea să le văd mutra când vor deschide ușa, glumi Rotensperr. Când te gândești că n-am vrut să te cred, Ahnenfeld!

— În realitate, aghiotantul meu, Altenmeier, a mirosit primul

capcana. A trebuit să scap de el, pentru că mă temeam că nu-și va putea ascunde emoțiile și că le va trezi bănuielile celor doi trădători.

— Știu. Sărmanul n-a înțeles ce se întâmplă cu el.

— Altenmeier este tânăr – tânăr și entuziast –, din cauza lui, totul s-ar fi dus de râpă. Dar acum mă voi răscumpăra față de el. Ah, atenție...

Cu un urllet, aparatul JU-52, cu supapa de admisiune deschisă la maximum, trepida atât de puternic, încât părea că se va disloca. Când pilotul trase frâna, aparatul se năpusti înainte, rulând un timp care părea infinit, și reuși să se ridice de la pământ abia la capătul pistei. Îl priviră îndepărtându-se și dispărând treptat în întuneric.

— Împrăștierea! Împrăștierea! Aruncați torțele și împrăștiati-vă, urlau ofițerii.

Din întuneric, își făcu apariția un *Feldpolizei*:

— Ar trebui să plecați, *Herr Generalleutnant*, Ivan turbează de furie.

Rotensperr râse sec:

— Urcă, Ahnenfeld! Ce furie! Aș vrea să-i văd figura când va ateriza avionul... Șofer, la cartierul general... Atunci să vezi, va cădea cerul pe noi!

Parcă venind în sprijinul afirmației sale, prin aer începeau să se audă din ce în ce mai des șuierături care anunțau prima salvă. Care avea să fie urmată rapid de multe altele. Mașina se avântă în viteză pe bulevardul central din cartierul Mamai și coti spre Nipru.

— De fapt, asta este ultima noastră victorie, *Herr Generalleutnant*!

— Mai bine spus, este ultima ta victorie! Acum e rândul meu.

— *Entschuldigen?*

— Acum, că am tăiat răul din rădăcină, ar trebui să ne gândim să atacăm cu adevărat. Și asta mă privește pe mine. *Verstanden?*

— Mă puteți lăsa lângă spital, *Herr Generalleutnant*?

— Vrei să faci o vizită?

— Trebuie să execut pe cineva. Un trădător numit Friedenbach.

CAPITOLUL VII

Rotensperr coborî din mașină la cartierul său general, după care mașina porni spre spitalul de campanie.

Colina Mamai era acum învăluită într-o aureolă de foc. Ivan își folosea katiușele și salvele se abăteau la intervale exacte asupra cartierului răvășit. Primele lovituri izbucniseră imediat după ce aparatul JU-52 își luase zborul, semnalul fiind dat chiar de avion, de îndată ce trecuse dincolo de liniile sovietice.

În timp ce privea cartierul cuprins de flăcări, Ahnenfeld își repetă cu încăpățănare că soldații care asiguraseră balizarea pistei de aterizare avuseseră timp să se pună la adăpost.

Șoferul opri brusc, fără un motiv aparent. Ahnenfeld se trezi din gândurile în care se cufundase și se aplecă spre celălalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu unde suntem, *Herr Major*. Acum trei zile, când am trecut pe aici, locurile arătau cu totul altfel...

— Asta pentru că sovieticii nu s-au oprit din bombardament.

Pentru că nu-și mai simțea mâinile și picioarele din cauza frigului și nu se putea opri din tremurat, maiorul se gândi că afară erau între minus opt și minus șapte grade.

— Grăbește-te, Klagenhorst, altfel crăpăm aici de ger.

Șoferul, deși se vedea că era dezorientat, se conformă ordinului maiorului și nu se liniști decât când zări pancarta maro pe care scria: Spitalul XIII – 300 metri.

Ahnenfeld își scoase Lüger-ul și acționă chiulasa armei.

— Oprește aici, Klagenhorst. Așteaptă-mă.

— *Zum Befehl, Herr Major.*

*

* *

Friedenbach, care reușise în cele din urmă să se cufunde în somnul binefăcător, tresări îngrozit când cineva îl scutură fără menajamente. Înainte să deschidă ochii, își spuse că veniseră după el, că, de data asta, existența lui mizerabilă avea să ia sfârșit. Atunci, frica, groaza că va muri, pe care reușise s-o controleze la căderea nopții, se trezi dintr-odată mult mai intensă.

— Bine, bine, spuse el, clănțănind din dinți.

Se ridică în șezut și se frecă la ochi.

— Mai repede, camarade, mai repede, ridică-te odată! În picioare!

Friedenbach tresări surprins văzând chipul congestionat al lui Viatskoie.

— La naiba... Ce cauți aici?

— A venit un maior din Abwehr care te caută peste tot. L-a întrebat pe Bühling unde ești, spuse Viatskoie pe nerăsuflăte. Acum te caută în galeria principală.

Friedenbach rămase încremenit, înțelegând că era de prisos orice efort să încerce să scape. Să fugă, dar unde? Până unde? Fie încasa un glonț nemțesc când ajungea în galeria principală, fie unul rusesc, afară. Acum, în zori, sau mâine?

— Haide, vino după mine.

Viatskoie îl apucă de braț și-l trase după el printre târgile care, în colțul „postoperator”, erau dispuse haotic. Străbătura cu pași repezi galeria centrală unde Friedenbach îi văzu pe Bühling și Ahnenfeld care mergeau încet, privind cu atenție fiecare rănit.

— Pe aici, pe aici.

Viatskoie îi ordonă să se grăbească. Friedenbach făcu un pas înapoi când celălalt îi dădu o bluză albă de infirmier.

— Îmbracă-te cu asta.

O targă îi ateriză în brațe. În ciuda durerii care-i străbătu umărul rănit, apucă din zbor targa.

Viatskoie o luă înainte și se îndreptă cu pași hotărâți spre capătul tunelului, unde se aflau Böhling și Ahnenfeld.

Când dădu cu ochii de bărbatul cu monoclu pe care venise să-l răpească, urmat de sinistrul Otto Böhling, renumit pentru cruzimea dar și prostia sa, și a cărui „zgardă” de oțel scotea un clinchet la fiecare mișcare pe care o făcea, Friedenbach nu se putu împiedica să nu facă un pas înapoi.

Viatskoie, care probabil se așteptase la reacția lui, trase de brancardă, obligându-l să-l urmeze.

Lui Friedenbach i se părea că nu mai ieșeau odată din spital. Simțea cum sângele îi pulsează în tâmpile și mergea ca prin vis, mai bine spus ca într-un coșmar. Ajunse în dreptul lui Ahnenfeld, care-i aruncă o privire glacială. În acel moment, Friedenbach simți că-i îngheață sângele în vene și că se învârteste totul împrejurul lui.

Când își veni în fire, își dădu seama că nu fusese recunoscut și că mergea în spatele lui Viatskoie spre ieșire. Ahnenfeld și sinistrul Böhling dispăruseră din câmpul său vizual. Probabil își continuau căutarea.

Friedenbach nu îndrăzni să privească înapoi. Curios, nu simțea nici o bucurie la gândul că scăpase. Știa bine că tot nu avea să ajungă nicăieri.

Ciudată eliberare îi oferiseră rușii scoțându-l din lagărul în care se murea lent – Vorkuta – și trimițându-l la o moarte violentă în Moghilev! Așa, Dogarev nu se expunea riscului ca prizonierul lui să scape cu viață.

De capătul tunelului care dădea în exterior nu-l mai despărțeau acum decât douăzeci de pași. Se aștepta să audă dintr-o clipă în cealaltă: *Halt!* Opriți-l!

Douăzeci de metri, zece. Grăbi pasul fără să-și dea seama. Să iasă odată din iad. Să se afunde în întunericul vechii galerii subterane, să arunce targa și s-o șteargă printre ruine.

Nu conta dacă, astfel, câștiga cel puțin douăzeci și patru de ore. Întreaga lui ființă refuza să moară.

Ca hipnotizat de cerul negru, Friedenbach se transformă subit. La vederea nopții, înțelese că avea o șansă, una cât de mică, să trăiască. Trebuia să nu piardă șansa ce i se oferea în mod cu totul neașteptat, s-o țină strâns ca pe o ființă mult iubită.

Trebuia să lupte cu imboldul de a o lua la fugă, pentru că așa ar fi dat alarma. Și, deodată, se produse catastrofa: înaintea lui, lângă o targă care tocmai fusese adusă în încăpere, Frau Wimpfen stătea în picioare și puneă o perfuzie rănitului. Cele două flacoane cu glucoză se legănau încet în stativ.

Când Friedenbach o recunoscă pe tânăra femeie, își dădu seama că se înșelase crezând că mai avea o șansă. Infiriera se afla chiar în drumul lor spre ieșire. N-avea cum să nu-l vadă.

Împietrit de frică, Friedenbach încetini pasul și simți instantaneu cum Viatskoie trage de targă, obligându-l să-l urmeze.

Cu mințile rătăcite de spaimă, văzu cum infiriera înfinge un ac în brațul rănitului și cum se ridică pentru a verifica perfuzia. Când trecu pe lângă ea, privirile li se întâlniră.

Expresia de pe chipul femeii arăta că aceasta îl recunoscuse. Infiriera îi privi când pe unul, când pe celălalt. Deși purtau bluze de infirieri, nu-și făcuse iluzii nici o clipă. Frau Wimpfen se încruntă. O clipă, o fracțiune de secundă, avu impresia că femeia vrea să dea alarma, după care, pe neașteptate, desprinsă două fâșii de leucoplast de pe reverul bluzei, cu care fixă acul pe brațul rănitului.

Simțind că se sufocă, Friedenbach o depăși.

De îndată ce ieșiră la „suprafață”, vântul glacial le șfichiui fețele. Privi dintr-o parte în cealaltă. Pretutindenii, doar ruine, stâlpi contorsionați și pereți demolați. Un spectacol deprimant.

— *Himmelgott*, am crezut că nu vom reuși, spuse bâlbâindu-se Friedenbach care se cutremură ieșind din căldura încărcată de umiditate din spital la cele minus zece grade de afară.

Viatskoie dădu drumul tărgii.

— I-am păcălit, *nicht war?*

— Da, așa este. De ce m-ai ajutat?

— Știi, camarade, am ajuns să nu mai cred decât în Dumnezeu.

Așa că mi-am spus că încăpățânarea cu care camarazii tăi voiau să te vadă mort, iar ceilalți să te împuște, însemna că erai cineva, glumi el fără reținere. Nu erai un oarecare. Așa că m-am hotărât să te ajut. Știi, sunt ucrainean.

— Da, știam.

— Ucrainenii i-au aclamat primii pe naziști atunci când au intrat cu tancurile în Bielgorod... Să mergem!

Omulețul tăcu și se strecură cu suplețe printre ruine. Rușii bombardau cu o încăpățânare ciudată cartierul Mamai, iar Friedenbach, care nu știa ce se întâmplase aici mai devreme, făcu această remarcă, în timp ce Viatskoie intra într-un imobil în ruine.

Ucraineanul porni pe un culoar întunecat, cu mâinile înaintea sa să nu se lovească de pereți, deschise o ușă cu piciorul, lovi o cutie de conserve și intră într-un salon a cărui lustră se desprinsese de tavan și se spărsese în mii de cioburi pe podea.

— Poți să stai ascuns aici un timp, nu te va deranja nimeni.

— Nimeni?

— Absolut nimeni. Există doar riscul să tragă asupra ta un Nebelwerfer... Dar cred că s-au săturat să-și risipească obuzele pe ruine. Așteaptă ca foamea să scoată lupii din vizuină.

Friedenbach împinse ușa cu călcâiul și constată uimit că, în ciuda bombardamentelor, ușa se închidea ușor. În lumina incendiilor de afară, zări, într-un colț, o grămadă de păături și de mantale uzate, lângă niște scaune și o masă sfărâmată.

— De ce m-ai ajutat?

— Ți-am spus. Întotdeauna am fost un laș. Oricum, n-am de gând să mai fac una ca asta. În zilele noastre, puțini se mai gândesc la alții.

Omulețul cu fața stacojie vorbise calm, blând, ca și cum era un lucru absolut normal să-i ajute pe trădători să scape de *Feldpolizei* sau *Abwehr*.

Friedenbach îl privi sub o altă lumină.

— Oricine ai fi, îți mulțumesc. Îți mulțumesc din tot sufletul.

— Ai armă?

Friedenbach clătină din cap.

— Bănuiesc că ți-a trecut dorința să te sinucizi, continuă ucraineanul.

— Depinde. Depinde de cine va intra pe ușa asta.

— Măine, vei gândi mai limpede, și-ți vei da seama că singura soluție este să aștepți liniștit aici sfârșitul măcelului. *Richtig?*

— *Ja*, răspunse mașinal Friedenbach care se întreba dacă totul nu era decât un vis. Mulțumesc, Viatskoie, mulțumesc mult.

— Ei, nu trebuie să-mi mulțumești mie.

Micuțul ucrainean se îndreptă spre ușă, o întredeschise și se întoarse:

— Am îndeplinit un ordin.

— Un ordin?

— De la Katherina Wimpfen!

Friedenbach vru să-i răspundă, dar Viatskoie o luase la fugă. Ca să ajungă la adăpostul tunelurilor urât mirositoare sau, pur și simplu, pentru ca lipsa lui să nu fie remarcată.

Friedenbach rămase încremenit. Fie din cauza gerului de afară, fie din cauza faptului că făcuse un asemenea efort fizic după mai multe zile de nemișcare, o simți cum o durere insuportabilă îi sfâșia craniul.

Și totul se petrecuse cu o asemenea rapiditate, iar lui îi fusese atât de frică! Și iată că, acum, un bufon pentru care nu simțise nici cea mai mică simpatie îi spusese că *Frau Wimpfen*, femeia care-i aflate secretul și jurase să-l denunțe, îl ajutase să scape de ofițerul din Abwehr.

Totul i se părea o farsă, și, dacă situația ar fi fost mai puțin sinistă, ar fi râs ca de o glumă.

Cuprins de amețeală, Friedenbach se îndreptă clătinându-se spre grămada de haine uzate și-și sprijini capul în mâini:

— E o nebunie, este imposibil, am înnebunit, visez...

Se întrebă dacă nu avea un coșmar pe culcușul lui din tunelul „postoperator”.

În tunel, Otto Bühling se întoarse spre maior. Ahnenfeld, care-i interoga pe răniții de pe un alt rând de țărzi, întrebă:

— Ce-ai aflat?

— A fost aici, *Herr Major*, a fost văzut de un genist.

— Cum a fost aici? exclamă cu răceală Ahnenfeld.

Tonul ofițerului îi șterse celuiilalt zâmbetul.

— Genistul spune...

— Du-mă la el.

Bühling îl conduse servil pe ofițerul de la Informații până la o targă pe care nu se afla nimeni.

— Aici era când am început să-l căutăm, *Herr Major*.

— Cine?

Otto Bühling repetă întrebarea adresându-se unui rănit care tremura de febră sub o cuvertură maronie. Omul mormăi ceva de neînțeles de sub pătură.

— Zice că nu-l cunoaște pe Friedenbach și că-l doare-n c...

Ahnenfeld îl fulgeră pe Bühling cu unicul său ochi.

— Insistă.

Bühling vorbi îndelung cu rănitul.

— Zice că a venit cineva după el acum nici cinci minute și că omul avea accent ucrainean.

— Ucrainean. Interesant!

— Mai zice că omul este mereu în preajma infirmierei pe care o ajută la treburile mărunte.

— *Gut gemacht!* exclamă Ahnenfeld. Câte infirmiere sunt aici?

— Doar... una, *Herr Major*, și am aflat că...

— Puțin îmi pasă de ce-ai aflat tu, îl întrerupse Ahnenfeld care observă că Bühling mirosea a eter de la o poștă, vreau să știu doar...

— Una singură, se grăbi Bühling să răcnească, una singură, *Herr Major*. Voi porni imediat în căutarea ei, și vă promit că voi scoate tot ce știe.

Evită un grup de infirmieri, scoțându-și burta înainte, și se năpusti spre tunelul principal. Privi o clipă peste mulțimea răniților și bolnavilor care gemeau, și o zări pe Katherina, care se îndrepta spre sala de operații. Vru să repeadă spre ea, dar cineva îl apucă de braț.

— *Langsam, mein Freund, langsam!* îl sfătui Ahnenfeld șoptit. Graba strică treaba. Nu ți se pare ciudată conspirația dintre un

trădător, un rus ucrainean și o femeie?

Otto Bühling întoarse spre Ahnenfeld o privire uimită. Era evident că nu mai era atât de sigur pe sine. Era foarte simplu să se năpustească asupra femeiuștii și s-o sperie până când avea să le spună unde-l puteau găsi pe omul de care avusese grijă cu atâta solitudine.

Dar mintea lui Ahnenfeld era mai versată în jocul ipotezelor. La început, lucrurile păruseră extrem de simple: să-l execute pe unicul supraviețuitor al unui comando inamic. Dar, acum, descoperirea că omul avea un complice, un ucrainean. Pură coincidență? Mai mult de atât, o avusese complice și pe singura femeie din Moghilev. Iar după arestarea lui Dubrovski și a complicelui acestuia, tuberculosul Liubcin, fusese informat că mai avuseseră loc câteva crime inexplicabile. Se întreba dacă nu cumva existau și alți partizani.

Dacă avea dreptate, însemna că, dintr-o pură întâmplare, pusese mâna pe un fir care ducea la aceștia. Atâta timp cât descoperirea lui rămânea secretă.

— Vino, *Oberfeldwebel*, să mergem într-un loc unde să putem sta de vorbă între patru ochi, am ceva important să-ți comunic.

Bühling îl conduse prin galeria principală, spre ieșirea din spital, lângă scara demolată de obuze.

— Aici, *Herr Major*, când nu ne bombardează rușii, nu trece nimeni la ora asta. Sau poate doriți să urcăm?

— Nein, este foarte bine aici. Ascultă-mă cu atenție. Vrei o țigară?

Bühling luă cu o mână tremurândă țigara pe care i-o oferea Ahnenfeld. Înainte să-i poată mulțumi, ofițerul și aprinse bricheta.

— De fapt, cum te numești, *Oberfeldwebel*?

— Bühling, *Herr Major*, Otto Bühling. Sunt din Berlin.

— Acum, ascultă-mă cu atenție. Nu vreau s-o arestezi pe femeie sau pe ucrainean. Înțeles?

— Zum befehl.

— *Langsam, langsam*. Evident, femeia împreună cu ucraineanul l-a ajutat pe numitul Friedenbach, încă de când au văzut că am

venit după el. Așadar, trebuie să știe unde se află acum.

— În mod sigur, *Herr Major*.

— Nu mă mai întrerupe. Îți ordon să-i urmărești cu discreție, cu foarte mare discreție. Nu te vei arăta decât când vei fi absolut sigur că ai dat de urma lui Friedenbach.

— Și... după aceea? întrebă Böhling cu un nod în gât.

— *Achtung, das ist ein Ordnung*¹. Îți ordon să-l împuști pe loc. În ce-i privește pe fată și pe rus, pune mâna pe ei și sună-mă la cartierul general. Înțeles?

— Înțeles, *Herr Major*.

— Trebuie să plec, altfel le voi trezi bănuiele, dar tu, care locuiești aici și care ești însărcinat cu paza spitalului și cu trierea „internărilor”, vei putea face ce ți-am spus. Nu cred să dureze mai mult de două-trei zile. Pot să mă bazez pe tine?

— Desigur, urlă Böhling cu o discreție care-l făcu pe Ahnenfeld să se îndoiască în legătură cu reușita anchetei.

— *Sehr gut*, Böhling! Dacă-l ucizi pe acest om, repet, dacă-l ucizi, îți promit personal să-ți găsesc un loc la bordul unui tanc atunci când Generalleutnant Rotensperr va ordona atacul. *Verstanden?*

— *Das ist prima, Herr Major!*

Böhling îl privi recunoscător pe ofițer pe când dispărea dincolo de gradenele dislocate. Peste câteva clipe, auzi zgomotul caracteristic al motorului unui Volkswagen și scrâșnetul pneurilor.

La câțiva pași de el, Frau Wimpfen întâlni peste masa de operații privirea neliniștită a anestezistului și înțelese că, o dată în plus, operația durase prea mult. Dată fiind slăbiciunea generală a rănitului la abdomen, acesta n-avea să suporte șocul hemoragic.

— Grăbiți-vă, *Herr Doktor*, îl imploră pe medic anestezistul.

Medicul mormăia ceva de sub mască și mâinile sale înmănușate se agitară cu repeziciune.

— O pensă, repede.

Katherina îi înmână pensa. Nici nu bănuia că, la câțiva metri distanță, polițistul care-i zâmbise uneori la începutul asediului n-o

¹ Este un ordin. (n. tr.)

scăpa din priviri și că-i dorea cu ardoare pierzania, fiind vorba de supraviețuirea lui.

Crezuse că era condamnat să-și lase viața aici, în Moghilev, pentru că rușii n-aveau mai multă milă de un Feldpolizei decât aveau nemții când puneau mâna pe un comisar politic.

Și iată că providența făcuse să vină un ofițer care-i promitea un loc spre Plasnoie! Avea de ce să fie și mai agresiv. Dar Bühling nu cunoștea mila.

După ce rănitul fu dus în cortul de reanimare, Katherina Wimpfen, cu ochii roșii de nesomn, părăsi sala de operații și se refugie în cămăruța ei.

Bühling era convins că Friedenbach era ascuns chiar acolo, în spital. Cine ar fi fost atât de nebun încât să iasă de aici, când exista riscul să fie nimerit în plin de katiușe!

De aceea, fu surprins să constate, după ce-și reluă postul de pază în josul scării și se culcă iepurește pe păturile sale, că tânăra femeie se furișă, fără cel mai mic zgomot, din subteran.

Bühling mai așteptă câteva clipe fără să clipească și, când fu sigur că infirmiera n-avea să se mai întoarcă, urcă și el scara, ținându-și răsuflarea.

Afară era întuneric beznă, deși se apropiau zorii, dar colina Mamai, care era înconjurată de o coroană de incendii, arunca o sinistru culoare roșiatică împrejur. Lui Otto Bühling nu-i fu greu să repereze silueta subțire învăluită într-o manta de Panzergrenadier prea lungă, care mergea cu repeziciune în labirintul dintre pereții demolați.

— Ei, micuțo, stai tu, că vă arăt eu ție și amicului tău, murmură berlinezul fără să-și dea seama.

Grăbi pasul ca să traverseze o stradă acoperită de zăpadă și merse pe lângă o clădire ale cărei etaje inferioare fuseseră apărate de ruine.

Se ajungea aici traversând o intersecție dintre două străzi, dar tânăra femeie preferă să meargă pe lângă clădiri cu pași mici. Nu știa ce-i părea mai ciudat, tăcerea, scrâșnetul pașilor ei pe zăpada afanată sau strania lucire roșiatică?

Katherina privi într-o parte și cealaltă, apoi în spate. Nu, nu se vedea nimeni printre ruine, n-o urmărea nimeni. Dar cine ar fi fost atât de nesăbuit să se aventureze afară din adăpost pe un asemenea ger?

Mai privi o dată de jur împrejur și intră în clădire.

*

* *

Când Friedenbach, care nu se mai putea opri din tremurat, reuși, în sfârșit, să se cufunde într-un somn greu, auzi un zgomot ușor, un foșnet, dinspre ușa care separa camera de culoar.

Deschise ochii și ascultă cu toate simțurile la pândă; i se păru că cineva pășea în încăpere cu mare atenție. Din când în când, se auzea scârțâitul zăpezii sub pașii necunoscutului.

Sări în picioare, căutând din priviri o cale de scăpare. Vru să se năpustească spre fereastra care dădea în curtea interioară. Nici nu făcu doi pași că auzi îngrozit cum se deschidea ușa.

Încremenit, cu ochii larg deschiși de spaimă, Friedenbach avu oribila senzație că, de data asta, era prins în capcană asemenea unui sobolan.

— T.. tu?

Nu se auzi decât o șoaptă. Katherina închise ușa și se sprijini de ea cu spatele. În penumbră, Friedenbach o recunoscuse după părul roșcat și după marginea de jos a bluzei de infirmieră care ieșea în evidență pe paltonul închis la culoare.

— Am intrat încet pentru că mi-era teamă că o să sari asupra mea când vei vedea mantaua.

Friedenbach se îndreptă spre ea, ca hipnotizat, ca și cum trebuia s-o atingă ca să creadă că ea era într-adevăr.

— *Krankschwester...*

Infirmiera surâse slab și scoase din buzunar un portmoneu din piele neagră.

— Am venit să-ți dau astea. Sunt actele unui om care a fost operat acum o oră și care... mă rog, care nu va avea nevoie de ele prea curând.

Bărbatul întinse mâna spre portmoneu și simți pielea rece a

acestuia, apoi cea minunat de caldă a mâinii tinerei femei.

— De ce faci asta? șopti el ca și cum se temea că, vorbind tare, ar fi întrerupt clipa de magie.

— Poate pentru că nu sunt pe deplin convinsă că ești trădător. Sau poate că nu ești doar un trădător.

Bărbatul înclină capul, auzind parcă și acum vocea stridentă a infirmierei răsunând în tunel:

„Nu cred nimic din toate minciunile astea și am să te denunț...”

Părea să-și fi schimbat părerea între timp.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, *Frau Wimpfen*. (Arată spre camera cu pereți fisurați, acoperiți de inscripții în rusă și germană, și spre păturile de pe jos.) Nu dispun de nimic în momentul ăsta, nici măcar de dreptul la viață.

— Ba da, șuieră ea, ai cum să-mi mulțumești, vreau să știu (femeia părea că-și caută cuvintele) numai... ei bine, să fiu sigură că nu m-ai mințit. M-aș simți groaznic dacă aș ști că i-am salvat viața unui ticălos...

Bărbatul clătină din cap în timp ce trăsăturile sale obosite erau luminate de un surâs slab.

— Jur... tot ce ți-am povestit despre lagărul de la Vorkuta, degradarea mea, despre SS-iști și castel, totul este adevărat, toată această comedie care m-a obligat să accept misiunea asta este adevărul gol-goluț.

Femeia suspină și dădu din cap afirmativ. Cu un gest pe care nu și-l putu explica, Friedenbach o trase brusc spre el și o ținu o clipă în brațe, strângând-o cu atâta putere că infirmierei i se tăie respirația.

În acele momente, nici unul dintre ei nu se gândea că un polițist, a cărui viață depindea de executarea lor, îi căuta printre ruine.

Timpul părea că se opriase brusc. Ținându-se strâns în brațe, departe de război și de ruine, Friedenbach și Katherina Wimpfen se ridicaseră deasupra realității cotidiene și degustau fericirea unei clipe de comuniune intimă.

Când ea ridică privirea, el se aplecă deasupra ei și buzele li se

împreună fără voia lor. Se sărutară cum rareori se sărută amanții. Sărut care-i făcu să uite unde se aflau, ce erau și ce soartă îi aștepta.

El o dădu dintr-odată la o parte, ca și cum s-ar fi trezit brusc dintr-un vis pe care-l și regreta.

— Katherina, murmură el, mângâindu-i părul de foc, numele tău este Katherina, nu-i așa?

Tânăra femeie nu-i răspunse, ci își lăsă capul pe umărul lui, refuzând să-l asculte și să se trezească.

Rămaseră astfel un timp, pierduți în visul lor, ascultând poate urlatul crivățului care bătea printre ruine, ca și cum ar fi fost pe altă lume, o lume în care nu exista nimic din grozăviile din viața lor actuală.

— Numele meu este Ulrich, Ulrich Friedenbach, șopti el.

Femeia nu se clinti, și de aceea crezu că nu-l auzise. O strânse mai puternic în brațe. Friedenbach avea senzația că se înălța tot mai mult deasupra existenței terestre, că trăia în viitor. Auzea în urechi cum îi bătea pulsul, și, cu fiecare bătaie, își dădea seama că nu mai era același.

Ținea în brațe o femeie, fapt imposibil, la care nici nu îndrăznise să se gândească, aproape supranatural. Simțea pe sub țesătura mantalei talia zveltă a Katherinei care se lipea de el și avea senzația că radia tot mai multă căldură. Nici când era la Vorkuta, cu atât mai puțin la Moghilev, n-ar fi îndrăznit să sperie că într-o zi va ține în brațe o femeie.

Dintr-odată, se desprinsese de ea și o privi țință, ca și cum n-o mai văzuse niciodată.

— Pleacă, Katherina, acum.

Tânăra femeie îl privi în ochi, uluită. Friedenbach părea să se fi transformat brusc. Și, deodată, când el făcu un pas spre ea, infirmiera simți că o sufocă neliniștea. Își pierduseră amândoi mințile, dar mai ales ea. Ce făcea acolo, de ce venise? Acum se va arunca asupra ei, da, se înșelase în privința lui, omul ăsta era un monstru, așa cum gândise de la bun început. Un monstru și un trădător.

O împinse cu o putere de nebanuit pentru un om rănit, de parcă femeia ar fi fost o jucărie.

— Nu, spuse ea, nu, lasă-mă, ești nebun...

El îi strivi buzele cu un sărut apăsător, și-o trânti pe spate pe culcușul de pături. Friedenbach nu mai era cel de dinainte. Da, devenise un monstru. Cu o mână tremurând de excitație îi ridică bluza și puse stăpânire pe un sân.

Katherina se zvârcoli, gemu, îl mușcă de braț atât de tare, încât dinții i se înfipseră în mâna lui și prin haina groasă apărură picături de sânge.

— Iartă-mă, Katherina, iartă-mă, gemu el, lipindu-se de ea, știu că... eu...

Ea încercă să-l zgârie pe față, dar el îi prinse încheietura și i-o duse la spate cu o brutalitate care-o făcu să geamă. Katherina încercă să facă apel la rațiunea care-i mai rămăsese:

— Nu, nu face asta, te rog, n-ai dreptul, știi că n-ai nici un drept...

— O să mor, răspunse el, o să crăpăm amândoi, așa că asta este ultima noastră șansă să cunoaștem o clipă de dragoste.

— Dar nu asta înseamnă dragoste! hohoti ea, nu asta este... Nnnnu.

O posedă cu o bucurie sălbatică pe care nu încercă să și-o explice. De doi ani, Friedenbach nu cunoscuse nici o femeie, de doi ani își blestema logodnica pentru că-l abandonase neștiind câtă disperare semănase astfel în sufletul lui.

Se răzbuna pe ea? Sau se lăsa în voia simțurilor, într-un acces de nebunie? Sau poate era nevoia să se simtă în viață, în stare să mai facă dragoste sau chiar dorința de a se refugia în dragostea de care fusese lipsit în ultima vreme.

Katherina se zbătu sub el furioasă, dar nu reuși decât să-i sporească dorința. Țintuită sub greutatea lui, posedată cu sălbăcie, întâlnește privirea lui Friedenbach și rămase neclintită, dându-și seama că mișcărilor ei nu făceau decât să exacerbeze dorința omului de deasupra ei.

— De ce, de ce, de ce..., hohotea ea. N-ai dreptul...

Deodată, tânăra femeie deschise ochii, înclină capul într-o parte, în timp ce două lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Lacrimi pe care el le sorbi cu nesăț.

— Nu știu ce e cu mine... Mi-am pierdut controlul...

Katherina, te implor...

Dar ea nu-l mai asculta și, când bărbatul ajunsese pe culmea extazului, ea nu făcu nici o mișcare, nu scoase nici un strigăt, nici un geamăt.

Bărbatul rămase mult timp, gâfâind, lipit de corpul femeii. Nu îndrăzneă să se miște. Femeia părea că doarme și n-ar fi trezit-o pentru nimic în lume. Când se rostogoli în cele din urmă într-o parte, îi înconjură genunchii cu brațele.

— Sunt un ticălos, nu-i așa? șopti el, zărind o rază de lumină slabă strecurându-se pe sub ușă.

Ea nu răspunse.

— Katherina, voiam să-ți spun ... ah, cât de idiot pare! Am făcut dragoste, da, ei bine, poate a fost ultima noastră șansă să cunoaștem dragostea, îți dai seama ce ne așteaptă? Îți dai seama că în curând cerul se va prăbuși peste noi?

Ea se ridică în șezut, trăgându-și pe picioare poalele mantalei și-l fulgeră pe Friedenbach cu o privire încărcată de ură.

— Ah, da, tu asta numești „dragoste”? Asta crezi tu că este adevărata dragoste? Te-ai purtat ca un vier în călduri. Cât aș fi vrut să vezi cum arătai în timp ce „făceai dragoste” cum spui tu.

— Nu-i adevărat... nu-i adevărat... Da, am avut o clipă de slăbiciune... Dar nici ție nu ți-a displicut la sfârșit, nu?

Nu văzu venind palma care răsună sec în camera goală. Se clătină sub impact, pentru că șocul declanșă o serie de junghiuri sfâșietoare sub pansament. Strânse din dinți, nevrând să lase să se vadă durerea provocată de palma ei și se scotoci prin buzunare după o țigară. O aprinse și i-o oferă tinerei femei care-l surprinse acceptând-o.

Fumară amândoi un timp în tăcere, privind ivirea zorilor cenușii. Zorii le amintiră că visul se sfârșise și că se cufundau din nou, brutal, în realitatea dură. Realitatea din Moghilev...

— Îți cer iertare, Katherina, șopti el.

— Ce copil ești! O femeie nu-și iartă violatorul! Nu știai că violul este pedepsit cu moartea?

— Ba da.

Katherina fumă cu nesaț până când capătul aprins îi arse degetele. Aruncă țigara într-un colț al camerei, unde chiștocul se stinse, sfârșind pe podea.

— Nu e chiar așa, Katherina. Nu e chiar atât de simplu.

— Da, știu... Acum urmează să-mi mai torni niște povești de genul că eram aici și...

Bărbatul o luă de după umeri. Tânăra femeie nu se putu împotrivi strânsorii lui. Ceva mai presus de ea, ceva pe care nu și-l putea explica făcea ca ea să rămână fără vlagă în prezența lui Friedenbach.

— Dumnezeu...

Femeia sări în picioare, arătând spre raza de lumină de sub ușă:

— Privește.

— Ce-i? șopti el neliniștit.

— Se face ziuă. Trebuie... să plec.

— Mai vii?

— În nici un caz.

În timp ce se îndrepta spre ușă, el o prinse din urmă:

— Bine, acceptă el, dar să știi că, oricum, sunt fericit.

— Da?

— Da, nici nu știi cât de fericit sunt. Că am „făcut dragoste” cum spui tu, fericit că mi te-ai dăruit.

— Nu crezi că e cam mult spus „dăruit”? Nu crezi că exagerezi?

El o obligă să se oprească și-i surâse:

— Este posibil, Katherina, dar să știi că acum am poftă de viață, să trăiesc din nou. Nu mai sunt un animal care se ascunde. Vreau să trăiesc și voi reuși. Datorită ție.

Katherina se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze, după care deschise ușa.

— Deseară, îți aduc de mâncare.

— Nu mă mișc de aici, *lieblich*.

Bărbatul o privi îndelung în timp ce se îndepărta șchiopătând ușor printre dărâmături. Niciodată nu mai simțise o emoție atât de puternică. Își privi mâinile; degetele îi tremurau.

— *Gott verdamt*, uite-o pe cățea!

Otto Bühling se afundă printre ruine când Katherina Wimpfen își făcuse apariția în câmpul său vizual, în clipa în care, înghețat până la măduva spinării, trecând prin suferințe atroce, cu nasul și picioarele amorțite de ger, înjura birjărește pentru că o scăpase din ochi pe infirmieră.

Fusese de ajuns s-o scape din priviri o clipă. Și ea dispăruse brusc într-o piațetă. Înaintea lui, la cincizeci de metri, se înălța o clădire din care mai rămăseseră doar primele două etaje. Cincizeci de ferestre cel puțin și douăzeci de uși! Un labirint!

Pe unde intrase căteaua asta?

Dar în acea noapte, poate din cauza frigului sau a abstenenței de la alcool, Bühling era destul de lucid să nu se aventureze în „*no man's land*” acoperit de zăpadă și să intre orbește în clădire. Era conștient de faptul că supraviețuirea lui depindea de moartea lui Friedenbach și nu voia să-și distrugă unica șansă care, trebuia să recunoască, era un miracol.

Atunci se ascunsese în umbra unei plăci de beton sprijinite de un stâlp demolat și așteptase neclintit ca o reptilă la pândă, simțind cum frigul îl cuprindea încetul cu încetul pe măsură ce trecea timpul.

Îi venea să urle de durere, dar reușise sau, cel puțin, se apropiase de pradă. O văzuse pe Katherina apărând pe neașteptate în fața lui. Nu încăpea îndoială că ieșise din clădirea din față și acum se îndrepta spre spital.

„Deseară nu va trebui decât să vin înaintea ei și mă va conduce la ascunzătoarea trădătorului, mormăi el printre dinții care nu se mai opreau din clănțănit din cauza frigului. O să-mi plătească ea, căteaua!”

CAPITOLUL VIII

Proiectilul căzu atât de aproape, încât șoferul trase disperat de volan. Orbit de norul de praf care se ridică, îl auzi pe Ahnenfeld strigând ceva care se pierdu în suflul fierbinte al exploziei.

Prea târziu! Mașina se năpusti în trombă în grămada de pământ și dărâmături. Și, în mai puțin de o clipă, se lăsă întunericul. Pe capota autovehiculului, căzură cu zgomot cărămizi. Șoferul simți o arsură în umăr și se chirci peste volan.

Moment în care simți o izbitură puternică în ceafă și se cufundă în neant.

— Trage frâna, *Himmelgott!* Trage frâna! urlă Ahnenfeld ținându-se strâns de scaun.

Dar șoferul își pierduse cunoștința, căzând peste frâne. Mașina urma o traiectorie oscilantă, prinzând viteză tot mai mare. Ahnenfeld văzu groapa făcută de o bombă trecând pe lângă ei, apoi zări peretele unui imobil îndreptându-se vertiginos spre el. Închise ochii, sări din autovehicul și se rostogoli la pământ.

În ciuda mantalei groase și a uniformei pentru anotimp rece, contactul cu solul fu mai dur decât se așteptase. Avu senzația că se aruncase într-un rulou compresor uriaș, se lovi de ceva și i se păru că aude vertebrele pocnind, se rostogoli într-o parte și, în cele din urmă, rămase nemișcat cu brațele depărtate și cu gura plină de pământ și zăpadă.

În acea clipă, auzi explozia mașinii care bubui asemenea unui tunet.

Un alt obuz de mortier mușcă dintr-un colț al străzii și Ahnenfeld văzu cum un perete întreg se desprinde din clădire și cum un colț al acesteia se prăbușește etaj cu etaj ca un castel de cărți.

Ahnenfeld înțelese atunci că, dacă rămânea pe loc, moartea lui nu era decât o problemă de câteva secunde. Reuși să se ridice în picioare, și constată cu uimire că picioarele îl mai ascultau încă. Se îndreptă clătînându-se spre rampa unde mașina trebuie să fi ajuns după ce fusese nimerită de obuz.

Ajunse la intrarea în tunel în clipa în care pământul se căscă sub impactul salvei următoare. În locul de unde plecase cu o clipă mai devreme, se căsca acum un crater peste care ploua un șuvoi de pietre și zăpadă.

Văzându-l apărând ca o fantomă, un transmisionist deschise larg ochii.

— Sunteți rănit, *Herr Major*?

— Lasă-mă-n pace. *Herr Generalleutnant* este aici?

Figura soldatului se lungi vizibil.

— Da, *Herr Major*, trage la sorți unitățile care vor încerca să iasă din încercuire.

Ahnenfeld făcu doi pași simțind cum durerea începea să-i cuprindă piciorul lovit, după care se întoarse brusc încruntat:

— De unde știi, *Gefreiter*?

Telefonistul îngăimă tulburat:

— A fost o indiscreție, duceam un mesaj codificat la decriptare și...

— Pentru asta meriți să fii spânzurat. Pun pariu că, în clipa asta, toți colegii tăi sunt la curent.

Omul făcu o figură care spunea multe. Ahnenfeld ridică din umeri și se îndreptă șchiopătând spre cortina ce despărțea cartierul general operațional al lui Rotensperr de fosta parcare a N.K.V.D.-ului.

Generalul cu o singură mână se afla în mijlocul a douăzeci de ofițeri, aplecat deasupra unei hărți desfășurate pe o grămadă de emițătoare goale:

— Ah, ai venit în sfârșit, Ahnenfeld! Dar... ești rănit?

— O simplă lovitură, am fost nevoit să sar în grabă dintr-un Kübelwagen, *Herr Generalleutnant*, o nimica toată.

— Te ascult.

Ahnenfeld își caută instinctiv monoclul și se scotoci prin buzunărașul de pe piept, în care însă nu mai găsi decât o grămăjoară de cioburi în care se tăie.

— În urma interogării prizonierilor, s-a confirmat faptul că Ivan a adus ca întăriri trei divizii din Caucaz: Divizia 5, Divizia 123 și, mai ales, Divizia 7 Gardă.

Pe figura brăzdată de riduri a lui Rotensperr trecu o undă de neliniște. Generalul se frecă la ochii roșii de nesomn.

— Divizia din Kursk?

— Chiar ea, *Herr Generalleutnant*. Este evident că Ivan se pregătește să termine o dată cu noi și, cum tancurile lui nu sunt apte să facă față luptelor de stradă, s-a hotărât să-și trimită infanteria.

Rotensperr arătă cu degetul spre tavanul care trepida din când în când.

— Tot mai trag?

— Trag din greu ca să ne împiedice să ne mișcăm ... și să le recepționăm transmisiunile radio.

— Dacă e să mă iau după ceasul meu, este ora optsprezece treizeci. Crezi că...

— Nu, *Generalleutnant*, refuză Ahnenfeld categoric, nu încă. Nu sunt gata de atac. Abia când vor intra în horă și katiușele, își vor trimite infanteriștii, nu înainte. Ce dracu', treizeci de mii de oameni nu se adună în formație de luptă în douăzeci și patru de ore! Nici măcar ai lui Ivan!

— Îți sângerează piciorul, Ahnenfeld.

Făcuse remarca pe un ton neutru, după care se aplecase din nou deasupra hărții pe scară mare, unde Moghilevul era reprezentat ca o pată albă. Pată care ar fi trebuit să fie roșie.

— Prin est, nu?

— Este posibil, *Überwachungsposten*¹ au auzit în noaptea asta

¹ Avanposturi.

de mai multe ori zgomot de șenile. După cum le este obiceiul, își vor trimite infanteria să deschidă o breșă și, imediat ce vor pune stăpânire pe primele clădiri, își vor instala aici tunurile. După care...

După care avea să urmeze o suită de lupte corp-la-corp de o sălbăticie nemaiîntâlnită, în care adevărații șefi aveau să fie caporalii. Nu mai era nevoie de șiretenie, de inteligență sau de bravură. Nu mai conta decât numărul soldaților angajați în luptă.

Și astăzi, numărul era de partea rușilor.

— Herren, spuse Rotensperr, punând mâna pe harta Moghilevului ca și cum ar fi vrut să arate că, astfel, orașul era încă în stăpânirea lui, în ciuda faptului că apărătorii lui ajunseseră la capătul puterilor. Am decis să-l așteptăm pe Ivan.

Din piepturile celor de față se ridică un strigăt unanim: cum să-i aștepte pe ruși? Hoardele inamice aveau să se năpustească asupra ruinelor, val după val, înghițind fără nici o dificultate companiile scheletice ale Wehrmacht-ului, oamenii ajunși la capătul voinței, la capătul puterilor, și rămași fără muniție. Ar fi însemnat sinucidere colectivă.

În privirea lui Rotensperr, se aprinse o luminiță de mânie.

— Vă rog să-mi permiteți să continuu. Rușii își vor trimite forțele într-un anumit punct de ruptură. După informațiile pe care le avem și după direcția în care se exercită presiunea lor, acest punct se află undeva în est. Își vor arunca toate forțele în luptă în acel punct ca să termine odată cu noi și să se îndrepte apoi spre Regimentul 9, fapt evident până și pentru un elev-ofițer din primul an...

Privi rând pe rând spre fiecare dintre ofițerii adunați împrejurul lui. Nici unul dintre ei nu îndrăzni să facă o mișcare. Toți își dădeau seama că acum era momentul în care se decidea soarta tuturor și, în particular, a lor.

— Rușii își vor îndrepta toate garnizoanele de la periferia orașului spre un singur punct și vor împărți orașul în mai multe sectoare pe care le vor ataca rând pe rând ca la Stalingrad, Harkov sau Kalinin. Moment în care trupele noastre, care vor fi fost

comasate în secret noaptea viitoare, vor porni pe ruta Moghilev-Plasnoie. Treizeci de kilometri prin stepă. Vom înfrunta unitățile lăsate în ariergardă de ruși. O dată ajunși cât mai departe posibil de Moghilev, vom coti în unghi drept spre stânga și ne vom îndrepta spre liniile alor noștri. Din acea clipă, fiecare va lupta pentru sine, fiecare om, fiecare tanc, fiecare unitate va duce propria bătălie. Ivan, care va avea prea multe trupe comasate în est, nu va mai putea reacționa cu promptitudine. Ce părere aveți, domnilor?

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare dintre cei prezenți era conștient de faptul că Rotensperr nu numai că decidea soarta tuturor, dar că generalul va aștepta cu răbdare clipa în care armata rusă va fi imobilizată printre ruine ca să dea semnalul de plecare.

Ahnenfeld se lăsă într-un genunchi și începu să rupă pantalonul în dreptul rănii de la picior. Nu-l atinsese o schijă așa cum crezuse, probabil se lovise în cădere de o bucată de fier-beton. Își înnodă deasupra rănii batista și-i privi pe ofițerii strânși împrejurul mesei.

Erau reprezentate toate armele, fiecare dintre cei prezenți avea sub comandă fie un sector al „frontului”, fie o unitate de intervenție în rezervă ce avea misiunea să astupe breșele. În privirile tuturor, lucea neliniștea provocată nu de așteptarea îndelungată a ieșirii din încercuire, ci de epuizare. Chipurile slabe erau martori muți ai oboselii, neliniștii și, în același timp, ai unei sfârșeli incredibile. Care fuseseră determinate de prea multe frustrări, bombardamente, oboseală, frică și foame.

— Ei bine, domnilor, v-am întrebat care este părerea voastră.

Un tânăr *Hauptmann*, care comanda o unitate de pontonieri și care avea „Crucea de Fier”, făcu un pas în față:

— *Hauptmann* Vandenberg. *Herr Generalleutnant*, dacă am înțeles bine, ar trebui să așteptăm până când sovieticii își vor fi comasat majoritatea trupelor în sectorul estic, în Kurgan, ca să facem cea mai mică mișcare pentru a nu le trezi bănuielile.

Din tavan, se desprinsese o bucată de tencuială care se așternu într-o ploaie fină deasupra hărții.

— Este exact ce am vrut să spun, căpitane. Altceva?

— Atunci, reluă omul, mângâindu-și bărbia pe care crescuse o barbă deasă, se pune problema unităților de sacrificiu, pentru că, dacă vrem ca Ivan să-și aducă aici toate rezervele, trebuie să-i opunem rezistență.

Vandenberg ridicase problema despre care nimeni nu îndrăznise să aducă vorba. Ceilalți ofițeri se mai aflau încă în jurul hărții și unii dintre ei, care comandau unități „de contact”, păliră pentru că erau slabe șansele să fie retrași de pe front și să fie lăsați să se năpustească orbește spre nord.

Aceștia înțeleseseră că ei vor fi primii pioni sacrificați și tăceau cu fălcile încheștate.

Pe neașteptate, își făcu apariția un soldat de planton care salută, îi întinse un mesaj generalului, care-l puse în buzunar după ce aruncase o privire asupra lui, și se retrase.

— *Richtig!* Ai dreptate, Vandenberg, anumite unități vor trebui sacrificate. Acestea vor asigura spatele celor ce vor pleca și vor avea misiunea să lupte până la ultimul glonț.

Rotensperr tăcu o clipă, după care adăugă:

— Pentru ca șansele să fie într-adevăr egale pentru toți, vom trage la sorți toate unitățile care vor rămâne. Nu trebuie decât să reziste pe poziții o oră. Doar o oră, nici mai mult, nici mai puțin. Ivan nu este prost și, chiar dacă crede că suntem mai slabi decât suntem în realitate... I se va părea ciudat. Ce crezi Ahnenfeld?

Ofițerul din Abwehr termină de legat batista deasupra rănii și se ridică, strâmbându-se de durere:

— O oră mi se pare necesară și suficientă, *Herr Generalleutnant*, spuse el încet, ca și cum cântărea fiecare cuvânt, dar totuși cred că trebuie să comasăm unitățile ce vor pleca în cel mai mare secret într-un singur cartier din oraș, altfel...

— Altfel?

— Cine va mai rămâne în tranșee să lupte știind că tovarășii lor de arme o șterg? Se va crea panică printre soldații noștri și, în cele din urmă, rușii ne vor face praf lovind din plin într-o debandadă de oameni, materiale, dezertori și resturi de unități rămase fără șef.

amandă: care potăfrec la retragerea din Cernipetsk, știa

foarte bine ce spunea, pentru că fusese și el unul dintre cei care trecuseră Volkovul în fugă...

— Are dreptate, spuse un ofițer de infanterie cu uniforma neagră murdară de pete de ulei de mașină și de noroi.

— Am luat notă. Altceva?

Un căpitan, care comanda ceea ce mai rămăsese din Regimentul 25 Infanterie, făcu un pas în față:

— Dar cei izolați? Cei care nu mai au nici șef, nici camarazi? Transmisioniștii, cei care ni s-au alăturat ori s-au refugiat la Moghilev în toamnă?

Răspunsul nemilos fu rostit de Rotensperr asemenea unei sentințe la moarte:

— Nu vor ieși din încercuire decât unitățile aflate sub comanda unui ofițer. Doar acestea vor urca la bordul vehiculelor în stare de funcționare.

Cuvintele generalului avură efectul unui duș rece. Garnizoana era constituită pe trei sferturi din rămășițele altor unități mânite aici de vântul toamnei și împuținate în cursul zilelor și nopților de asediu.

— Dar cu spitalul cum rămâne? întrebă timid doctorul Kraft care fusese și el convocat împreună cu ceilalți ofițeri.

— Nu-i putem salva pe toți. Din rândul personalului medical, îi vom salva doar pe medici, dacă își vor putea găsi un loc într-un vehicul. Voi lua măsurile necesare. Repet: doar medicii. Înțelegeți-mă, singura noastră șansă este viteza. VITEZA!

— Oh, înțeleg, surâse amar Kraft.

— Medicii sovietici vor avea grijă de răniți. Acestea sunt uzanțele în materie de război stabilite de Carta drepturilor omului. Au auzit și ei de convenția de la Haga.

— Sper că au avut timp s-o citească până la capăt.

Fără să acorde atenție ironiei, Rotensperr se întoarse spre un grup de ofițeri care discutau deoparte.

— Întrebări, domnilor?

— *Jawohl, Herr Generalleutnant*, răspunse un maior uriaș care avea cel puțin doi metri, deși era de o slăbiciune cadaverică. La ora

H, adică la o oră după declanșarea asediului sovieticilor, veți da ordinul de pornire, moment în care unitățile trase la sorți se vor năpusti înainte, dar ați spus că spre nord, adică paralel cu frontul?

— Da, din cauza cotului Niprului.

— După care va trebui să cotim la stânga.

— Exact ce am spus. Ai fi auzit dacă ai fi fost atent.

— Am auzit, dar m-a surprins, pentru că, la stânga, sunt mlaștinile din Plasnoie și niciodată, chiar înghețate, acestea nu vor suporta greutatea tancurilor noastre.

— Echipajele vor ieși din tancuri și se vor împrăștia în mlaștinile împădurite. Înțelegeți de ce?

Omul clătină stupefiat din cap.

— Simplu, pentru că rușii, între timp, vor fi înțeles că le-am jucat o festă. Și ce vor face atunci? Își vor trimite toate tancurile după mașinile noastre uzate. Să rămânem în tancuri, ar însemna să ne lăsăm făcuți bucăți, or nici blindatele lor nu se vor putea aventura în mlaștini, după noi. Iar ca să-și adune infanteria și s-o trimită în urmărirea noastră, vor avea nevoie de mult timp.

Ahnenfeld zâmbi. Era dat naibii acest omuleț cu păr alb ca neaua!

— Vom avea mult de furcă, monologă cineva.

— *Ja*, spuse un alt glas uluit, mai sunt și partizanii din Plasnoie, fapt pentru care puțini dintre noi vor ajunge la ai noștri.

Ca înțepat de o viespe, congestionat la față de mânie, Rotensperr îl înjură pe defetist.

— *Oberleutnant* Weibling, chiar dacă ajunge la țintă unul dintre noi, am spus UN SINGUR *PANZERGRENADIER* oarecare, încercarea noastră tot va fi avut succes.

Cel apostrofat nu spuse nimic, și rămase privind-și vârfurile cizmelor. Nu-i scăpase faptul că generalul se înfuriase, dar nu-i păsa. Certitudinea că avea să fie printre cei care nu vor pleca îl izbise pe neașteptate.

— Domnilor, să tragem la sorți unitățile care vor rămâne să acopere plecarea celorlalți. *Pliegen?*

Intră un locotenent de stat-major aducând o cască plină cu bucăți de carton.

Tăcerea se lăasă mai apăsătoare ca oricând. Compactă. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, dar se auzea zgomotul respirațiilor precipitate.

Rotensperr luă un carton din cască și-l despături.

— Compania 25 de pontonieri geniști.

Ofițerul aflat la comanda respectivei companii se înverzi la față și rămase privind în gol, nevenindu-i să creadă că fusese condamnat la moarte. Cineva îl bătu pe umăr într-un gest de încurajare.

— 234 *Abteilung* din Regimentul 5 Infanterie.

Toate privirile se îndreptară spre căpitanul care ceruse mai devreme explicații în privința mecanismului atacului. Gura acestuia fu cuprinsă de spasme, dând impresia că omul era pe punctul să izbucnească în plâns.

— Compania de protecție a cartierului general din Regimentul 25 Infanterie.

— Ah, *Donnerwetter*, e nedrept, noi am apărat Kurganul de unsprezece zile.

Cu fața acoperită de transpirație, Rotensperr se prefăcu că n-a auzit remarca ofițerului, dar toți văzură că mâna generalului tremura când alese un alt cartonaș.

— Batalionul 312 de comandament și intendență.

Comandantul unității menționate făcu un pas înainte și-și ciocni călcâiele.

— *Herr Generalleutnant*, vreau să vă spun că... De la începutul asediului, am pierdut două treimi din efectiv, declară el cu voce răgușită, două treimi din cei două sute cincizeci de oameni, *Herr Generalleutnant*. Acum, unitățile sunt comandate de sergenți, iar companiile, de adjutanți!

— Taci, Zimmermann, taci, suflă generalul. Taci, Zimmermann.

— Dar cum o să le spun asta oamenilor mei? Cum? Sunt pe baricade de...

— Ieși, Zimmermann, urlă deodată Rotensperr cu vocea total schimbată. Ieși acum, *los!*

Privind cu încăpățănare în jos, așteptând următorul nume,

următoarea sentință de condamnare la moarte, nici unul dintre ofițerii prezenți nu-l privi pe Zimmermann când ieși din încăpere. Nimeni nu vru să-l privească. Acesta n-avusese noroc, și, dacă l-ar fi privit, poate că ar fi avut și ei aceeași soartă.

Mâna destinului alege un alt bilet.

— Compania 12 de avangardă.

Un ofițer păru că îmbătrânește brusc.

— Îi vei încredința autovehiculele companiei divizionare 5 care le-a pierdut pe ale ei în cursul celeilalte încercări de străpungere a frontului, spuse în încheiere Rotensperr implacabil.

Ahnenfeld părăsi dezgustat, pe furiș, camera, nemaiputând suporta, nici o clipă în plus, sinistra tragere la sorți.

Transmise un mesaj cerând ca aghiotantul său, Altenmeier, să-i fie trimis pe dată.

Acum, când comandoul sovietic fusese neutralizat, îi putea explica acestuia de ce-l îndepărtase.

— E adevărat că se va încerca din nou străpungerea frontului inamic? întrebă timid transmisionistul în timp ce transmitea mesajul.

— Nu știu nimic, *Obergefreiter*, și fă bine și recepționează răspunsul, pentru că mă grăbesc.

Omul lăsă capul în piept și degetele sale începură să alerge pe blocnotes, de îndată ce auzi pocnetul celuiilalt emițător. Ahnenfeld luă pagina din blocnotes:

— *Oberleut.* Altenmeier a fost ucis astăzi, la zece seara, de un glonț. Haupt. Kleist.

Șchiopătând pe piciorul rănit, Ahnenfeld se îndepărtă fără un cuvânt, adus de spate.

CAPITOLUL IX

În mijlocul toropelii care o cuprinsese din cauza epuizării fizice și nervoase, Katherina simți că cineva ridică prelata care-i despărțea „camera” de restul sălii. Clipi, se scutură și văzu chipul lui Viatskoie.

— Mi-ați spus să vă trezesc la ora douăzeci și unu, *Krankschwester*, spuse ucraineanul cu un zâmbet care lăsa să i se vadă colții negri.

— Ora douăzeci și unu, repetă ea cu voce nesigură, douăzeci și unu...

Făcu un efort uriaș să-și reamintească ce însemna ora respectivă pentru ea, apoi își trase picioarele și le lăsa peste marginea patului, și-și trecu mâna prin părul de foc.

— *Danke*, Viatskoie, am crezut că mă chemi pentru vreo urgență.

— Cred că vă simțiți mult mai bine, ați dormit zece ore la rând, spuse ucraineanul cu același zâmbet.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, mirată, se gândi o clipă și, în cele din urmă, admise:

— Așa este, n-am mai dormit atât de când am coborât în afurisitul ăsta de tunel, zece ore la rând, o noapte de somn, îți dai seama?... Dar intră, Viatskoie, nu sta acolo, în momentele astea, pudoarea și intimitatea sunt două concepte pentru cei de la

„suprafață”, însă noi nu suntem decât niște „șobolani” care trăiesc în subteran.

Micuțul ucrainean tuși stânjenit și se așează pe o ladă unde se afla un lighean pe care îl împinse ușor deoparte.

— N-au mai venit răniți?

— Doar doi, dintre care unul n-a rezistat nici măcar până pe masa de operație. Celălalt avea femurul sfâșiat pentru că a fost aruncat în aer de explozia unui Nebelwerfer. O să-l opereze Kraft.

Frau Wimpfen trase ligheanul spre ea și se spală pe față. Doar apa rece o mai putea ajuta să-și recapete luciditatea în mijlocul tensiunii care domnea în spital.

Și, deodată, își aduse aminte de tot, de aventura ei nocturnă, de Friedenbach care o posedase cu o frenezie disperată, Friedenbach căruia îi făcuse rost de acte false din motive pe care nu îndrăznea să le recunoască.

La amintirea clipelor trăite cu o noapte în urmă, își strânse picioarele sub ea, simțind cum este cuprinsă de un val de bucurie. Friedenbach! De ce sosise atât de târziu în viața ei? Și într-un fel atât de ciudat?

— Nu e corect.

— Poftim?

— Nimic, Viatskoie, vorbeam singură. Știi, cred că încep să-mi pierd mințile...

Dintr-odată realizează că prezența ucraineanului în camera ei era neobișnuită. De obicei, acesta se rezuma să bată din palme dincolo de perdea strigând: „Treziiți-vă, Krankschwester!” până când îl auzea. De ce astăzi stătuse privind-o până când se trezise?

— Ce s-a întâmplat, Viatskoie? întrebă ea pe neașteptate, încheindu-și bluza de infirmieră.

— V-am adus asta... Poftim.

Bărbatul se scotoci în buzunarele hainei, de unde scoase un pachet enorm învelit într-o cârpă maronie și murdară, pe care îl dezveli cu gesturi tandre.

— Ce este?

— Două tablete de ciocolată și o conservă de carne de vită, e tot ce am putut găsi.

— Dar nu mi-e foame, Viatskoie, gulașul de la spital îmi este de ajuns. Păstrează asta pentru tine, refuză ea pachetul.

— Dar nu este pentru dumneavoastră, *Krankschwester*. Știu că nu vă e foame.

Tânăra femeie se încruntă și privi atent în ochii ca de cărbune ai ucraineanului.

— Atunci, pentru cine este?

— Pentru Friedenbach, desigur. Lui îi este frig, lui îi este foame. Noi suntem niște privilegiați, spuse el cu amărăciune.

— Știi?

Ucraineanul zâmbi misterios:

— Când ești bolnav, nu ai ce face, așa că privești și asculți cu mai mare atenție ce se întâmplă împrejur. V-am văzut când ați ieșit noaptea trecută și mi-am spus că...

— I-ai spus cuiva?

— La dracu', nu! exclamă el, privind-o înspăimântat. Nu sunt nebun și nici nu sunt convins că omul este un trădător. În nici un caz.

— Nici eu nu sunt convinsă, murmură ea, ca pentru sine, nici eu. Este la fel ca noi toți – un simplu pion pe eșichierul morții. La fel ca mine și ca tine, Viatskoie, la fel ca toți cei de aici, încheie ea, arătând spre perdeaua care ascundea tunelul transformat în sală comună.

— Dar mai este ceva, mult mai important, *Fräulein*, spuse el enigmatic, am aflat ceva nemaipomenit trăgând cu urechea la ce vorbea un brancardier cu unul dintre foștii lui superiori. Știți ce am aflat?

Katherina se ridică și se îmbracă cu mantaua gri așa cum făcea de ori de câte ori ieșea. Făcu un gest nerăbdător în fața aerului misterios al bărbatului.

— Haide, spune odată! Ce e asta, o ghicitoare?

Celălalt își duse un deget la buze:

— Se zvonește că *Generalleutnant* Rotensperr a decis să capituleze.

— Să capituleze? exclamă ea. Să ca-pi-tu-le-ze! Să predea Moghilevul?

— Nu i-a fost greu să aleagă între a fi împușcat de SS sau de ruși.

— Ești sigur?

— L-am auzit pe un brancardier de afară care...

— Am înțeles asta, dar când? Știi când a decis să capituleze?

— Da, la noapte. Așa a spus, la noapte. La miezul nopții.

— O, Dumnezeuule, Viatskoie, cât îmi doresc să fie adevărat ce ai auzit. În sfârșit, Rotensperr a hotărât să pună capăt măcelului ăstuia fără rost. Sute de oameni vor scăpa astfel de la o moarte sigură. Măine, rușii vor trimite aici personalul lor medical.

Viatskoie se ridică de pe ladă și dădu din umeri:

— Asta e altă poveste, *Fräulein*. Cu totul altă poveste.

— Dar... dar tu? Tu nu ești ucrainean?

Omulețul fu cuprins de un acces scurt de râs care-i transformă radical fața. Un râs disperat.

— O, eu...

Și ieși pe neașteptate din cameră, lăsând perdeaua să cadă în urma lui.

Katherina Wimpfen privi îndelung perdeaua, după care își încheie mantaua și-și înfășură părul cu un fular gri, refuzând să se gândească la ce va urma a doua zi. Doar prezentul conta, iar prezentul se numea Ulrich Friedenbach. Ce importanță avea că-l vedea pentru ultima dată? Conta că avea să-l vadă din nou, pentru că aici, la Moghilev, iubirea era un lux, un ideal de neatins. Va șterge, într-o zi, iubirea amintirea a tot ce văzuse, trăise și cunoscuse printre ruinele astea?

Puse tabletele de ciocolată într-un buzunar și străbătu sala. Înțelese imediat că știrea capitulării nu mai era un secret. Disciplina fusese dată uitării, iar mulți răniți fumau întinși pe târgi – lucru interzis din cauza lipsei posibilității de aerisire. Peste câteva ore, sala avea să fie învăluită într-un fum gros să-l tai cu cuțitul.

Numeroși oameni dintre cei deplasabili se adunaseră și discutau cu aprindere. Dar încetară să vorbească atunci când se apropie de ei.

Nu puteau discuta decât despre un singur lucru – captivitatea.

Cu toate problemele pe care le ridica: cum se vor purta rușii, le vor ordona să pornească în marș forțat? Spre ce lagăr? Spre un lagăr de muncă silnică? Un lucru era sigur: orice era de preferat în locul tunelului încărcat de miasme, de miros de antiseptic, de urină și transpirație. Orice, dar să scape de bombe, de obuze. Lumina soarelui, chiar și a soarelui siberian, era de preferat în locul bolții de beton care semăna izbitor de mult cu un mormânt.

— *Fräulein*, „Ciungul” a decis să capituleze. Ați aflat?

Katherina nu se întoarse. Oamenii erau beți. (Dumnezeu știe cu ce se putuseră îmbăta.) Râdeau și vorbeau cu glas tare, așezați pe jos în cerc.

Tânăra femeie se simți ușurată când ajunse la parapetul de saci cu pământ ce servea drept apărătoare împotriva exploziilor la intrarea în subteran. Aruncă o privire furișă în stânga; ca printr-o minune, burduhănosul *Feldpolizei* nu era acolo. Probabil căuta băutură în dulăpiorul medical. Acum, toți știau că el fura. Dar toți știau și că este *Feldpolizei* și că putea să trimită pe oricine „la suprafață”.

Frau Katherina se repezi pe scară, ca să profite de absența polițaiului.

Ningea și fu învăluită imediat ce puse piciorul afară de vârtejuri de fulgi mari. Își spuse că, astfel, urmele ei aveau să se șteargă pe dată și că va putea sta cu Friedenbach – cine știe? – până în zori.

Ultima lor noapte împreună! Doar două nopți împreună, dar Katherina își spuse că puține cupluri se puteau lăuda că simțiseră sentimente atât de intense, o asemenea pasiune.

Lângă o piață, privi de jur împrejur, se ascunse în spatele unui perete demolat și așteptă câteva clipe privind atent în jur – nu, n-o urmărea nimeni.

Își relua liniștită drumul prin stratul de zăpadă. Nici prin gând nu-i trecea că Bühling, căruia teama de a fi abandonat în mâinile lui Ivan îi dădea aripi, se postase în locul în care, cu o noapte în urmă, o pierduse din vedere. Nu trebuia decât s-o pândească să apară și s-o urmărească pe ultima porțiune a drumului. O dată câinele de

Friedenbach executat, îi va da telefon maiorului Ahmenfeld. Și va scăpa cu viață...

Katherina se îndrepta fără să știe spre el, cu pași repezi, cu capul în piept, încercând să scape de frig. Pe drum, se întâlnește cu un convoi lung de mașini pe șenile care se îndrepta spre nordul orașului. Toate vehiculele erau înțesate de oameni somnoroși. Deasupra acoperișului blindatelor, se vedeau din când în când căști clătinându-se.

În timp ce mergea, Katherina se întrebă ce însemna mișcarea asta de blindate din moment ce aveau să capituleze... Probabil că voiau să distrugă toate blindatele și armamentul.

După care nu se mai gândi la asta, și așteptă să treacă încă un șir de tancuri care păreau gata să-și dea ultima suflare chiar acolo.

Ce să-i spună lui Friedenbach? Cum să-l anunțe despre capitulare? Ce va face, va înclina spre un lagăr nemțesc sau spre unul siberian? Își dădu seama că bărbatul avea să fie pus în fața unei dileme, după care-și spuse că nimic nu conta decât faptul că acea noapte avea să fie a lor.

Printre fulgi, încetul cu încetul, se contură clădirea în care se adăpostea Friedenbach. Ferestrele fără geam păreau niște ochi morți care-o scrutau. Tânăra femeie privi înapoi de mai multe ori, dar, din cauza ninsorii, nu distinse nimic.

Brusc, se simți înspăimântată de tăcere. De ce nu se mai trăgea? De ce încetase artileria sovietică bombardamentul? Din cauza capitulării?

Dar nu conta, în curând vor fi împreună. Noaptea aceasta avea să fie a lor, doar a lor. Vor da totul uitării pentru o clipă. I se va dăruie din nou, de data asta, cu recunoștință. Și, după ce trupurile lor se vor fi bucurat unul de celălalt, vor sta mult timp înlănțuiți, vorbind despre ce le va trece prin minte, dar cu gravitatea caracteristică amantilor.

Cu sufletul încărcat de bucuria apropiatei revederi, Katherina intră în culoarul de la intrare. Se scutură de zăpadă, își smulse fularul de pe păr care-i căzu în cascade pe umeri.

Trebuia să fie frumoasă, foarte frumoasă, pentru el, pentru noaptea lor împreună.

— Ulrich!... Ulrich!... Ulrich!...

Numele lui răsună deja ca un sunet de clopot în mintea ei.

Mai făcu doi pași. Simți o mână pe umeri.

— O, Ulrich... m-ai făcut...

Dar cuvintele îi înghețară pe buze. Nu era Ulrich, ci Böhling. Oribilul, sinistrul Böhling. Nu era beat și rânjea în timp ce-o ținea strâns lipită de el.

— Așa, deci, porumbițo, veneai pe ascuns aici ca să-i ridici moralul unui trădător?

— Dar... dar...

Bărbatul o strânse de gât cu brutalitate și o împinse în zid, țintuind-o cu corpul lui și împiedicând-o să se zbată.

— Deci, aici se ascundea, nu? scrâșni el, arătând cu bărbia spre ușă.

Înspăimântată, Katherina văzu că bărbatul avea un Schmeisser. Probabil c-o urmărise și că intrase în clădire după ea.

— A, să nu te prind că strigi, că voi fi nevoit să... să... Cred că-ți închipui ce va urma, nu?

Böhling ciuli urechile. Țintuită de greutatea polițistului, Katherina încerca cu disperare să-și pună ordine în gânduri. Dar gândurile fugeau haotic în toate părțile și dinții îi clănțăneau. Cum să facă să-l salveze, să-l avertizeze în legătură cu primejdia ce-l pândeă?

Deodată, își înfipse dinții în mâna care-i strângea gâtul.

— *Donnerwetter*, o să mi-o plătești, mormăi Böhling, slăbind strânsoarea.

— Ulrich! Ulrich! urlă Katherina înnebunită, Ulrich, fugi, au venit polițiștii după tine, Ulrich... Ul...

— Cătea!

Atunci, totul se derulă rapid. În ciuda corpolenței, Böhling avea reflexe bune. Era adevărat că avea și o motivație puternică.

Scoase cuiul unei grenade, deschise ușa cu vârful cizmei, ca să nu se expună pericolului de a sări și el în aer, și o aruncă înăuntru.

— Nu! Nu! Nu-l ucide, nu ți-a...

Un bubuit asurzitor. Ușa, smulsă de o mână invizibilă, fu

aruncată în cea de la intrare. Prin deschizătură, se iviră nori groși de praf și fum.

Ca să fie sigur că trădătorul nu avea să scape, Böhling goli două încărcătoare în interiorul camerei, după care o apucă pe Katherina de mijloc, și intră în urma ei.

În cameră, nu era nimeni.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL I

Ninse toată noaptea, aşternând peste oraşul mort un lințoliu alb. În acest haos, te-ai fi putut crede la Polul Nord. Nimic nu amintea de război. Nu se auzea nici zgomotul şenilelor, nici o împuşcătură, nici un strigăt.

Uriaşa maşinărie de ucis îşi oprise răsuflarea.

Invizibili în tranşeele lor, peste care se aşternuse zăpada, soldaţii de pe ambele fronturi fumau, dormeau sau se gândeau la ce-i aştepta în clipele următoare. Nimeni nu îndrăznea să vorbească, şi fulgii se depuneau în straturi-straturi pe pragul adăposturilor.

Atât ruşii cât şi germanii renunţaseră să se mai pândească peste parapet.

În timpul nopţii, o vrajă malefică îşi întinsese tentaculele deasupra oraşului-fantomă şi, în zori, nici un om nu îndrăznise să tulbure straniul calm, de teamă să nu declanşeze un cataclism.

Dar ştiau cu toţii foarte bine că, pentru mulţi dintre ei, noaptea care urma avea să fie şi ultima.

Dincolo de Jiotr, ruşii comasaseră în mare secret două divizii

blindate. Unitățile de atac își ocupau acum poziția, la doi kilometri în fața lor. Mulți dintre ei aveau ochi oblici și vorbeau rusește cu un accent ciudat, gutural. Mulți purtau câte o sabie încovoiată la brâu.

Pe celălalt mal al Niprului, în orașul-mormânt, cele treizeci de Panzer care reușiseră să ajungă în nord se camuflaseră în interiorul clădirilor demolate. Lungi șiruri de fantome în uniforme albe se perindaseră toată noaptea pe colina Mamai sau în Kurgan. Unele se îndreptau spre nord, altele, spre est.

Și nimeni nu știa de ce mergea spre nord sau est.

Fantomele albe știau doar un lucru, că tăcerea ce domnea – pentru prima dată după patruzeci și trei de zile și patruzeci și trei de nopți – era preludiul Apocalipsei, lor revenindu-le rolul de „îngeri decăzuți”.

Spre orele amiezei, când continua să ningă abundent, orice mișcare printre ruine încetă, și unitățile sovietice porniră de-a lungul stepei. Cu ardoare de o parte, și fatalism de cealaltă.

Doar ofițerii germani mai încercau să insuflă curaj oamenilor lor, care știau însă că până și zăpada care cădea abundent era rusească, la fel ca iarna friguroasă și primăvara noroioasă. Zăpada potrivnică lor îi ascundea pe atacanți, soldații neputându-i zări decât când erau prea aproape.

Adică prea târziu.

La ora patru, ofițerii dispărură – atât de o parte, cât și de cealaltă – pentru convorbiri misterioase, și din adăposturile în care se reuniseră nu răzbătu nimic. Doar cei mai fini observatori ar fi putut zări că pe fețele unora radia bucuria nețărmurită, în timp ce trăsăturile altora erau transformate de o disperare adâncă.

Cei bucuroși erau cei din nord, iar cei disperați, cei din est.

Astfel, în cel mai mare secret, la ora la care capitularea nu mai putea schimba nimic, ordinele ajunseseră deja până la ultimul soldat.

Spre ora șase, zăpada pierdu treptat din strălucire și, în curând, imensul voal al nopții devoră orașul stradă cu stradă.

În tranșee, mii de suflete băteau la unison, așteptând. Uniți de același sentiment.

Frica.

Din cauza frigului aprig care fusese în ultimele două nopți, Niprul înghețase și încărcăturile explozive pe care pontonierii geniști le foloseau ca să spargă gheața deveniseră inefficiente. Așa că așteptau și ei.

Iminența catastrofei înghețase orice gând al oamenilor din tranșee, din cazemate sau vehicule, care rămaseră privind lung zăpada în timp ce se gândeau la țara lor.

Rata sinuciderilor din garnizoană nu mai atinsese până atunci un nivel atât de ridicat. Era vorba de „disciplinari”, transfugii sovietici care făcuseră greșeala să creadă în „Noua Ordine Mondială” și în „pax germanica”, precum și de cei din *Feldpolizei* care nici nu voiau să se gândească la lagărele de muncă silnică.

Rușii știau că, în aceste momente de cumpănă din apropierea capitulării, ei impuneau modul de conduită al armatei Wehrmacht-ului.

— Haideți odată, *Krankschwester*, o să vă arăt ceva ce n-ați mai văzut!

Katherina își lăsase capul pe brațe pe masa de operații, părând că doarme.

— Ce mai e, Viatskoie? Ce vrei să-mi arăți? Întrebă ea obosită.

Ucraineanului nu-i pierise zâmbetul de pe buze, lucru straniu acum, când orele care-i mai rămâneau de trăit se puteau număra pe degetele de la o mână. Veselia lui avea ceva irațional și chiar jignitor la adresa celorlalți răniți.

Katherina Wimpfen se ridică și-l urmă fără să întrebe nimic. Era posibil ca Friedenbach să fi dat un semn de viață? Era posibil s-o aștepte afară?

Străbătură tunelul central și trecură peste parapetul de la intrare. Din Bühling, nu mai rămăsese decât amintirea, banca și grămada de pături vechi.

După explozie, după ce văzuse că Friedenbach dispăruse, acesta voise s-o ucidă pe Katherina, dar văzuse convoaiele care se îndreptau spre nord. Atunci, lăsase totul baltă, înțelegând că totul era pierdut. Acum rățăcea probabil din post în post printre ruine, cu

altă uniformă sau își trăsese un glonț în cap. Puțin probabil, având în vedere cât era de laș.

Fapt era că nu mai apăruse la spital și nici n-avea să mai apară acum, când ivirea rușilor era doar o problemă de câteva ore.

Viatskoie nu privi spre grămada de vechituri și începu să urce scara. Ieșiră pe ceea ce altădată fusese o stradă. Ninsoarea nu contenise și formele contorsionate ale clădirilor afectate de bombardamente dispăruseră sub lințoliul alb.

— Priviți, *Fräulein*, nu vi se pare extraordinar?

Tânăra femeie se simți dezamăgită. Sperase din tot sufletul că Viatskoie, care trăgea cu urechea în toate părțile, aflase ceva despre Friedenbach. Dar nu, imbecilul se extazia în fața zăpezii știind că, înainte de miezul nopții, va fi executat.

Îi venea să plângă de furie!

— Pentru asta m-ai adus până aici?!

— Da. Pentru asta. Doar pentru asta. Merită cu prisosință. Pentru prima dată de la începutul asediului, putem privi cerul fără să ne temem de obuze. Nu vi se pare extraordinar?

Katherina privi în adâncul ochilor ucraineanului și, în cele din urmă, încuviință, în timp ce trăsăturile îi erau luminate de umbra unui zâmbet trist.

— Da, ai dreptate, nu se mai aude nimic...

Cuvintele infirmierei păreau înăbușite de zăpada proaspătă. Peste tot, se vedeau grupuri de soldați dintre care mulți purtau pansamente, privind cerul sau sporovăind între ei. Când vorbeau, din gură le ieșeau norișori de aburi, dar nu se auzea nici un sunet.

— Tăcerea asta este înspăimântătoare, șopti Katherina impresionată. Mi-e frică... E mai rău decât orice.

— Uitasem cum este să privești spre cer, bâigui Viatskoie cu subînțeleș.

Katherina nu-și putu ascunde un gest de nerăbdare ce nu-i scăpă bărbatului care-și aprindea o țigară rusească pe care o cumpăraseră Dumnezeu știe de unde.

— Friedenbach, nu? murmură el printre dinți.

Ea făcu semn că da.

Bineînțeles, simțise o imensă ușurare atunci când, odată risipit fumul provocat de explozie, văzuse că încăperea era goală. Dar, mai târziu, când nu mai exista nici un risc, când tăcerea rău prevestitoare se abătuse deasupra ruinelor, înțelesese că el se folosisese de ea ajungând până la a o viola, după care plecase, uitând ce riscuri își asumase ea ca să fie cu el.

Dar ceea ce-o frământa nu era dragostea pentru omul care intrase pe neașteptate în viața ei, nici decepția, ci gândul că fusese înșelată.

Ajunsă în acest punct cu reflexiile, își dădu seama că, dacă ar fi fost în fața ei, ar fi fost în stare să-i scoată ochii.

— Un trădător, șuieră ea printre dinții încleștați de mânie, nu e nimic altceva decât un trădător...

— Cam pripită concluzia...

— Destul, Viatskoie, vezi-ți de treburile tale! Știu unde este în clipa asta. Datorită mie, a reușit să iasă din spital și cine știe ce inventează pe marginea actelor pe care i le-am dat. Doar se pricepe atât de bine la asta!

— Nu poate fi atât de rău. În plus, în haosul ăsta, oricine este gata să-și vândă și mama ca să-și salveze viața lui mizerabilă. Așa e, suntem toți niște trădători.

— De douăzeci de zile sunt nevoită să-ți ascult gândurile filozofice, spuse ea cu răceală, mi-a ajuns până peste cap.

Ucraineanul tăcu, privind drept înainte. Pe zăpadă, se conturase o umbră uriașă. Omul care se contura încetul cu încetul printre fulgii de zăpadă părea imens. Pe piept, avea un Sturmgewehr, și încărcătorul curbat se ciocnea la fiecare pas cu un clinchet de centironul pe care era gravat „Gott mit uns”.

— Doctorul Kraft? întrebă omul cu glas aspru.

Viatskoie arătă spre gura tunelului în care era instalat spitalul de campanie.

— Ce treabă ai cu el?

— *Generalleutnant* Rotensperr vrea să-l vadă chiar acum.

— Da, înțeleg...

Omul dispăru. Peste câteva minute, apăru Kraft, împreună cu

Ackermann și doi asistenți. Când o văzură pe Katherina, întoarseră toți capul. În curând, dispărură în mijlocul ninsorii, unul după altul.

Tânăra femeie se gândea doar la Friedenbach și nici prin minte nu-i trecu că acești oameni alergau spre tancurile chemate în secret de Rotensperr, conform planului.

Doar subtilul Viatskoie înțelese.

— Vezi tu, Viatskoie, aș fi vrut să fie aici înainte de final, să ne revedem pentru o ultimă oară, doar atât, murmură Katherina.

— Toți iubiții care se despart spun asta, *Fräulein*.

— Aș fi vrut să nu fie un ticălos care și-a bătut joc de mine.

— ...

— Dar acum e prea târziu, nu-i așa că nu va mai veni?

Viatskoie clătină din cap, înfiorat:

— Nu, nu se va mai întoarce, spuse el pe un ton sumbru. Se lasă noaptea; se apropie sfârșitul.

— Totul se va sfârși în noaptea asta, nu-i așa?

— Cine știe? spuse el enigmatic. Cine știe? Să revenim cu picioarele pe pământ. Am auzit că în lagărele de muncă silnică, sovieticii nu au mijloace să îngrijească bolnavii de pneumonie, să intrăm ca să nu ne îmbolnăvim.

Ca prin vis, tânăra femeie se întoarse în tunelul întunecat, înfiorător. Pe masa de operație, nu mai era nici un rănit acum.

Iar prin preajmă, nu se mai vedea nici un medic.

CAPITOLUL II

Maiorul Ahnenfeld bătea darabana pe binoclu cu un aer dezgustat. Orele treceau și nici vorbă să zărească odată cotul Niprului apărând în mijlocul întinderii de zăpadă. Nu putea ști ce făcea Ivan, și nici dacă mai era acolo.

Făcu cale îtoarsă și coborî prudent treptele vechii clopotnițe pe care un obuz o decapitase cu o lună în urmă.

Tancul Stechenwagen ocupa întreg centrul naosului fostei sinagogi. Avea să iasă de aici abia când se va da semnalul de pornire.

Și nu se va opri decât lângă mlaștinile din Plasnoie, dacă nu cumva un obuz PAK n-avea să curme înainte suferința echipajului din blindat.

Șoferul fuma nervos, sprijinit de ușa sinagogii. Ahnenfeld se apropie de el pe vârfuri, temându-se să nu se audă pocnetul cizmelor pe dale. Observă că degetele celuiilalt tremurau.

— Ți-e frică?

— Mai rău, *Herr Major*, se bâlbâi șoferul cu voce albă. Am impresia că am și murit.

— Ce prostie! *Mein Freund*, o să scăpăm toți, spuse pe ton profetic Ahnenfeld, bătându-l cu familiaritate pe spate pe tanchist.

— Este... din cauza liniștii. Liniștea asta mă scoate din minți. Patru ore, și rușii n-au tras nici un foc de armă. Este... îngrozitor!

Și gândurile lui o luaseră razna, făcându-l să trăiască un adevărat coșmar. Deși era un luptător experimentat, Ahnenfeld știa că acțiunea avea să le alunge aceste gânduri, dar și că, după un anumit prag, frica putea avea efect paralizant. Era tocmai ce i se întâmpla șoferului tancului.

— Uite, bea asta, este niște votcă slabă pe care am găsit-o la un rus capturat, dar o să-ți mai dea curaj. Și apoi, o să te mai facă să uiți de gândurile negre.

Omul se strădui să zâmbească și bău cu lăcomie din sticlă.

— Peste o oră, vei regreta liniștea de acum.

Pe chipul tanchistului se vedea că nu credea o iotă din spusele maiorului.

Ahnenfeld se îndreptă spre un grup de ofițeri care se adăpostiseră într-un colț al sinagogii. Peste tot, răsunau pocnetele emițătoarelor radio.

— A, Ahnenfeld, ce ai să ne spui?

— Nu se vede nimic, *Herr Generalleutnant*, n-am idee ce se întâmplă afară. Ar fi trebuit să punem patrule.

— *Nein*, atât le-ar trebui ca să le dăm de bănuț, respinse Rotensperr propunerea maiorului, și așa ne-a fost greu să concentrăm forțele blindate în nordul orașului fără să trezim artileria lui Ivan.

Ahnenfeld știa* ce dilemă avea Rotensperr. Minaseră rușii terenul dintre Moghilev și Plasnoie?... Asta ar fi fost singura explicație, pentru că în stepă nu se vedea nici o mișcare.

Dacă nu cumva se gândiseră că garnizoana, într-un ultim efort, se va arunca orbește spre acel punct unde era cel mai puțin probabil c-o vor face.

Lângă tanc, ieșind pe jumătate dintr-o trapă, mecanicul regla câteva sisteme și clinchetul unei chei franceze răsuna asurzitor în mijlocul tăcerii mormântale.

Cu fiecare clinchet, nervii fiecăruia dintre cei prezenți erau tot mai încordați.

Un ofițer de transmisiuni în vârstă, îmbrăcat într-o haină îmblănită sovietică, pe care cususe însemnele *Gebergdivision*, și pe

cele ale Wehrmacht-ului, stătea cu ochii închiși. Fața lui părea o mască.

În realitate, din cauza oboselii, omul era la capătul nervilor, pe marginea depresiei nervoase.

Mereu aceeași liniște...

*

* *

Deasupra tunelului în care fusese instalat spitalul de campanie, răniții, care erau în stare să se țină pe picioare, priveau ninsoarea care cădea, trăgând cu nesăț în plămâni aerul rece care-i ametea, după ce zile și nopți întregi nu respiraseră decât miasmele din sala comună.

Din când în când, câte unul dintre ei spunea ceva, dar sunetul era repede înăbușit, iar liniștea se lăsa din nou, sporindu-le teama.

— *Donnerwetter*, ce naiba tot fac!... Ce-or aștepta?

În labirintul complicat al tranșeeilor, plantoanele se străduiau să distingă ceva printre fulgii deși de zăpadă. Câțiva comandanți de unități, temându-se să nu fie luați prin surprindere, postaseră „voluntari” la o sută de metri de gardul de sârmă ghimpată ca să dea alarma.

Culcați în zăpada care-i acoperea încetul cu încetul, chirciți în tranșee sau în adăposturi încercând să se apere de frig, fiecare om aștepta dărdâind de frig și teamă potopul de foc și oțel care avea să se abată nu peste mult timp peste oraș.

Nu toate unitățile „sacrificate” știau ce soartă le aștepta și sperau că vor putea pleca la timp. Și toți știau că cei care vor apuca să vadă lumina zorilor vor fi siguri că vor rămâne în viață pentru că totul avea să se joace în acea noapte.

Adică în orele următoare.

— Îmi pierd mințile, mormăi un soldat bătrân, cuprinzându-și capul cu mâinile, n-am mai simțit niciodată așa ceva. Nimeni nu trage, ai crede că am murit deja.

— Taci, *Obergefreiter* Knepp, ce prostii îndrugi?

— Scuzați-mă, *Oberfeldwebel*, dar... uneori am impresia că

sunt câtă frunză și iarbă. Că sunt milioane de ruși care se târăsc prin zăpadă ca niște reptile și că...

Patul armei îl lovi pe soldat în plină figură, trimițându-l pe tărâmul viselor.

— Heinz, du-te în loc   Schultz la mitralieră, *schnell*, și încearcă să nu-ți pierzi

Un tânăr imberb,   nsament pe frunte, se duse înapoia crenelului ocupat de Mo   Privi și el în zare cu îndoială, în punctul în care cerul se coî   pea cu zăpada.

Și, ca și cel de dinaintea lui, începu să aibă vedenii.

Frau Wimpfen, ajunsă la capătul nervilor, hohotea molcom pe patul ei. Dăduse uitării mânia pe care o simțise când înțelesese că *Friedenbach* se folosisese de ea ca să-și salveze pielea. Câștigase pe toate fronturile și, în prezent, stătea fără îndoială ascuns pe undeva printre ruine, așteptând să fie eliberat de camarazii lui din Armata Roșie.

Și ea, care-și imaginase că va trăi ceva unic împreună cu el, un sentiment atât de frumos și de pur ca o dragoste imposibilă!...

De fapt, în naivitatea ei, îl ajutase să facă rost de acte false și să scape de pedeapsa cu moartea.

De asta plângea *Katherina* – doar din cauza asta – și nu din cauza tensiunii dinaintea potopului.

Liniște... Liniște... LINIȘTE...

Culcați în zăpadă, la nici o sută de metri înaintea gardului de sârmă ghimpată, *Stepan Makoviak* și *Heydrich Börns* scrutau continuu miriadele de fulgi de nea care se roteau înaintea ochilor lor obosiți. De o oră de când stăteau aici la pândă, zăpada îi acoperise cu totul, făcându-i invizibili.

Erau prea încordați ca să le fie teamă, pentru că știau că, orice avea să se întâmple, ei vor afla primii când porneau rușii la atac. Fie și după primele bombe ce aveau să cadă.

Și acest fapt avea darul să-i liniștească într-o anumită măsură.

Un fulg căzu în ochiul lui *Stepan* care mișcă imperceptibil din cap, observând că arma care fusese acoperită de nea părea țeava monstruoasă a unui tun.

— Hei!... Heydrich, mă auzi? strigă el șoptit.

Auzi un mormăit slab venind din dreapta, pe care o consideră o afirmație.

— Ei, Heydrich, cât timp a mai rămas?

— Vreo zece minute.

— Am să cer să mi se acorde încă un cart.

După o clipă, numitul Heydrich mormăi:

— E imposibil, ești ticnit.

— Nein, Ivan o să atace și primul lucru pe care-l va face va fi să atace primele linii; nu știi ce prăpăd face artileria lor când vor să termine cu noi.

— Și ce dacă?

— Păi, nu vor lăsa nimic la voia întâmplării, ne vor bombarda până la miezul nopții cu toată muniția pe care o au, și abia după aceea vor trimite primul mongol. Condiții în care prefer să fiu aici.

— Așa este, aprobă Stepan cu voce surdă. Mai întâi, trag cu tot ce au și abia apoi își trimit trupele.

— Noi nu facem așa.

— Da, dar ei au câtă muniție vor.

— Nu contează; fapt e că nu dau doi bani pe viața celor din primele linii. Nici măcar pe a celor din subteran.

Tăcu brusc, cu ochii larg deschiși și gura căscată de uimire. În nici o fracțiune de secundă, întinderea de zăpadă se populase cu circa cincizeci de fantome albe. Care alergau, urmate de altele și altele care veneau în valuri ce păreau să nu se mai termine.

— Stepan... Stepan... Uite, sunt...

Dar Heydrich n-avu timp să termine fraza. Nu era o unitate sau o companie, ci o mulțime în dezordine, o hoardă, o maree de ființe umane. Nici unul dintre ruși nu scotea o vorbă, alergând cu pași mici și repezi, cu arma lăsată în jos, având evident consemn să nu tragă cu nici un chip.

Stepan, care dădu să fugă, văzu cum o duzină de baionete se înfig în el și căzu fără un strigăt în zăpada care, de data asta, avea să acopere un cadavru.

Înspăimântat, prea îngrozit ca să poată striga, să se poată ridica

sau să folosească arma, Heydrich văzu cum un uriaș aleargă spre el, pășește peste el fără să încetinească și dispare fără ca el să fi simțit mușcătura mortală a baionetei siberianului. Mareea de inamici îl învăluie și, apoi, îl lăasă în urmă. Acum, cei din primul val ajunseseră probabil la gardul de sârmă ghimpată.

Cu ochii larg deschiși, așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, să fie străpuns de o baionetă, având certitudinea că fiecare clipă era ultima pentru el, Heydrich fu primul martor al atacului sovieticilor.

Undeva, trosni o mitralieră care însă tăcu imediat. Prima linie fusese deja cucerită de atacul cu baioneta fără ca apărătorii ei să fi avut timp să-și folosească armele. De data asta, rușii nu recurseseră la artilerie, și nici nu porniseră la atac cu teribilul „Ura!” care înspăimânta și trupele cele mai experimentate.

Surpriza era absolută. Undeva, se auzi soneria unui telefon. Ofițerul care dădea la manivelă ca să întrebe cine trăsese în prima linie avu imensa surpriză să vadă că în adăpost își face apariția un rus.

Explodă o grenadă, însoțită de strigăte, apoi un şuierat, câteva rafale și trosnetul molcom al armelor Kalașnikov.

Din acea clipă, se dădu alarma din unitate în unitate, de la avanpost printre ruine.

URA! URA! URA!

Atunci se declanșă invazia rușilor. Urlând cât îi țineau plămânii, siberienii și oamenii din diviziile caucaziene, îmbrăcați cu caftane lungi, se aruncară ca niște păsări de pradă asupra tranșeelor germane.

În câteva secunde, detunăturile atinseră apogeul. Inamicul trăgea continuu înainte, având un singur gând: să înainteze. Nemții se împușcau între ei, fiind imitați îndeaproape de siberieni, care ajunseseră din urmă un val de asalt caucazian. Rătăcite în mijlocul zăpezii, unitățile se abătură de la linia de atac și se încurcă în gardul de sârmă ghimpată încă intact.

Și totuși, elementul-surpriză avusese succes; în nici un sfert de oră, trupele inamice puseseră stăpânire pe un întreg subsector german.

Atunci, în mijlocul detunăturilor, bubui glasul gros al obuzelor de 155 care fu în curând susținut de tirul katiușelor.

— *Ach*, a intrat în horă și artileria. În sfârșit! bubui glasul lui Rotensperr care se temuse până în ultima clipă de un atac de diversiune. De data asta, este sigur că atacă.

— *Herr Generalleutnant*, compania 155 a anunțat că rușii au cucerit silozul de la Kurgan.

Rotensperr se aplecă deasupra hărții desfășurate pe vechiul altar, de pe care icoanele dispăruseră.

— Nu e posibil, cum au ajuns atât de departe? Transmisionist, cere confirmarea. Este o greșeală în coordonatele transmise.

Căderea în apropierea adăpostului a unui obuz produse un curent de aer puternic. Harta rămase o clipă suspendată în aer, deasupra altarului, ca prin efectul unei neașteptate și diabolice levitații.

— *Herr Generalleutnant*, strigă un ofițer de legătură cu răsuflarea tăiată, Ivan a cucerit punctul K.

— Punctul K, medită Rotensperr, adică sectorul dintre bulevardul Kalinin și Jitomir?

— Exact, *Herr Generalleutnant*.

Ahnenfeld se apropie și el:

— Vor să taie orașul în două, *Herr Generalleutnant*.

— Crezi că n-am bănuیت asta?

Rotensperr dădu din mână validă și se întoarse spre ofițerii de legătură:

— Domnilor, trebuie să-i oprim cu orice preț, nu-mi dau seama cum au reușit să ajungă atât de departe și atât de repede, dar, dacă mai înaintează mult, un lucru e sigur, nu vom mai ieși din Moghilev.

— Am lăsat prea puține trupe acolo, *Herr Generalleutnant*.

Rotensperr îi aruncă o privire glacială colonelului care vorbise.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Colonel Künstler, te numesc ofițer adjunct la brigada a treia. Du-te imediat la oamenii tăi.

— Am legătura cu compania divizionară 25, spuse un telefonist.

Toți tăcură când Künstler, alb la față, salută și se duse în întâmpinarea morții pentru că vorbise prea mult.

Printre pocnetele emițătorului și zgomotul salvelor de afară, se auziră frânturi dintr-un dialog:

— Adler, Adler... Ivan ne atacă... A cucerit etajele inferioare... Răspunde, Adler... Adler, mă auzi?

După o clipă, o voce necunoscută continuă:

— Aici Panther II, unde este Adler? Cine-mi poate comunica poziția lui Adler? Panther II către toate posturile din Kommando 4, unde este Adler? Au incendiat clădirea, suntem învăluți de fum.

— Evacuați clădirea și retrageți-vă spre mine, Panther II, ordonă un nou glas.

— Imposibil, eu și oamenii mei suntem la etajul patru.

— Fă-l să tacă! Fă-l să tacă o dată, Schweinkopf, te crezi la spectacol? urlă pe neașteptate Rotensperr. Cine este acest Adler?...

— *Achtung, Herr Generalleut...*

După un șuierat din ce în ce mai ascutit, racheta căzu lângă clopotniță și învălui fosta sinagogă într-o uriașă flacără galbenă. Instantaneu, țiglele de pe acoperișul distrus în mare parte se prăbușiră în naos. Mai mulți oameni care-și pierduseră cunoștința fură trași în Stechenwagen.

— Cine este Adler? repetă Rotensperr care fusese azvârlit la pământ de suflul exploziei.

Din arcada stângă, îi curgea un firicel de sânge.

— *Hauptmann* Wunberg, Kommando 6.

— *Himmelgott*, dar Kommando 6 trebuia parcă să apere intersecția din cartierul Kurgan.

— Așa este, aprobă șeful de stat-major, dar rușii au ajuns până acolo, *Herr Generalleutnant*.

— Trebuie să contraatacăm, exclamă generalul, să contraatacăm imediat, altfel vor cuceri întreg orașul, este imposibil...

— Cu ce?

Întrebarea avu asupra tuturor efectul unui duș rece. Cu ce? Da, cu ce? Toate vehiculele pe șenile încă în stare să se deplaseze fuseseră concentrate în nord, în pivnițe, îndreptate spre Plasnoie.

— Se aude zgomot de tancuri cumva? Este semnalată prezența tancurilor undeva? Întrebă Rotensperr pe un ton rugător.

Telefoniștii se înverșunară asupra emițătoarelor lor, dar puțini comandanți de unități le acordară atenție, fiind preocupați să țină inamicul la respect.

— Nu se aude zgomot de tancuri? Nicăieri?

Rotensperr clătină din cap și se întoarce spre ofițerii care-l priveau consternați.

— Ne-au tras pe sfoară. Ne-au tras pe sfoară, repetă el, scandând și subliniind cuvintele dând din mâna validă.

Se întoarce spre Ahnenfeld, furios:

— Și ei știu să ne furnizeze informații false.

— Atunci, nu vă mai rămâne decât să dați semnalul de plecare, *Herr Generalleutnant*, sugerează comandantului unui regiment de blindate. După ritmul în care se desfășoară atacul inamic, peste douăzeci de minute, va fi prea târziu, Ivan va ajunge aici.

— *Nein*. Ne așteaptă în stepă cu tancurile lor. Simt asta. Nu așteaptă decât asta...

Într-o cascadă de praf, de zăpadă și de bolovani, ultimele rămășițe ale fostei clopotnițe se prăbușiră... Ofițeri și transmisioniști se aruncară la pământ.

— *Achtung*, inamicul vine pe strada Poesti. Priviți, sunt siberieni... Mitrailori, ce naiba așteptați? Nu vedeți...

Un transmisionist se târî printre dărâmături și închise aparatul care se stricase.

— Imposibil, imposibil, n-aveau cum să înainteze atât de repede și atât de mult, mormăi Rotensperr, stupefiat. Probabil că s-au infiltrat prin rețeaua de canale.

— *Herr General*, strigă un ofițer din compania 23 de tanchiști, cred că...

— Puțin îmi pasă de ce crezi tu. Puțin îmi pasă de ce gândești, auzi?

Omul care stătea ca toată lumea în patru labe adoptă o atitudine rugătoare.

— Dați-mi ordinul de plecare. Totul s-a terminat, *Herr Generalleutnant*, orașul a căzut.

— *Ach, nein!* urlă Rotensperr care încercă să se ridice clătinându-se, fiind însă aruncat la pământ de explozia unui mortier.

Se ridică într-un cot și toți văzură că fața îi era scăldată în sânge.

Colonelul unității de blindate sări în picioare și strigă:

— Generalul este scos din luptă. Preiau eu comanda. Domnilor, la tancuri!

Învălmășeala celor prezenți fu oprită brusc de un pocnet sec. Ofițerii transmisioniști și agenții de legătură care se pregăteau să fugă se întoarseră și-l văzură pe colonelul Weib chircindu-se și prăbușindu-se pe podea.

Ahnenfeld puse la loc Luger-ul în toc și-l ajută pe Rotensperr să se ridice.

— Transmisioniști, vreau situația sectorului estic, strigă el. Apel general pe frecvența de urgență către toate unitățile.

Ignorând cadavrul, un soldat întinse harta ruptă pe altar. Deodată, un bubuit înspăimântător sfâșie cerul. Toți crezură că pământul se va deschide și-i va înghiți cu totul. Dar nu, grupul alăturat de case căzu pradă salvei de Mörser.

— *Herr Generalleutnant*, Regimentul 23 a semnalat că rușii înaintează prin pivnițele clădirilor.

— Prin pivnițe?

— Da, iar Batalionul 5 Vânători de Munte s-a predat.

— Este sfârșitul, *Herr Generalleutnant*.

— Ajunge, Ahnenfeld, chiar crezi că sunt orb?

— Am spus asta...

— Întreabă dacă se aude zgomot de tancuri...

Din cauza exploziilor, din răspunsul care le sosi peste câteva minute, abia înțelesesă că nu se auzea zgomot de tancuri.

— Ne așteptă afară ca să ne facă praf, nu-i așa, Ahnenfeld?

— Mă tem că așa este.

— *Herr Generalleutnant*, Postul de supraveghere 24 a fost aruncat în aer.

— ... și Unitatea 6 de geniști s-a predat.

— Se aud apeluri de ajutor din partea unei unități de rezervă din cartierul central... În Njarskoie, nu se mai trage...

Dar Rotensperr nu mai spuse nimic. Rămăsese nemișcat, privind cerul alb prin gaura pe care suflul katiușelor o făcuse în acoperișul sinagogii. Jucase și mizase absolut totul pe această ultimă bătălie.

Și acum știa că pierduse totul.

Pierduse pentru că nu știuse când să se oprească.

Că nu-și dăduse seama că era o nebunie să spere că fantomele care rățăceau printre ruinele Moghilevului vor putea face altceva decât să lupte în mod simbolic cu rușii. Să lupte ca să-și salveze onoarea.

— ... șenile, pe drumul spre Bielgorod... Ba nu, tir de mortiere mai scurt, tir de baraj la intersecția lui Vitebsk 4 cu Tiger. Cu obuze cu fumigen roșiatic...

Rotensperr se îndreaptă spre postul de radio care emitea neregulat.

— Ați auzit? Ați auzit? Întrebă el cu privirea rătăcită. A spus șenile... Ce unitate este asta care încă-și mai reglează tirul mortierelor?

Telefonistul se aplecă deasupra microfonului și chemă disperat cu o regularitate uimitoare prin zgomotul luptelor.

— Sunt rămășițele unor trupe conduse de un maior. De maiorul Flaschen.

— Întreabă-l dacă vede tancuri.

— Aici, Flaschen, spuse o voce stridentă. Tancuri? Întrebați dacă văd tancuri? La naiba, sunt câtă frunză și iarbă. Cine este smintitul care întreabă una ca asta?

Cu o vioiciune de care nimeni nu l-ar fi crezut în stare, Rotensperr se aruncă asupra microfonului:

— Aici, *Generalleutnant* Rotensperr, strigă el, uitând să menționeze indicativul propriu. Flaschen unde ești? Ce tancuri vezi? Vreau coordonatele tale.

După o clipă de tăcere întreruptă doar de trosnetul armelor infanteriștilor, glasul reluă:

— *Herr Generalleutnant*, s-a terminat, mi-au luat prizonieri toți oamenii, o să mă...

Vorbele maiorului fură întrerupte brusc de o împuşcătură care izbucni violent în receptoare.

— Flaschen, Flaschen, răspunde...

— Flaschen, Flaschen, răspunde, repetă cu încăpăţânare Rotensperr.

Pe neaşteptate, spre uimirea generală, acelaşi glas de mai devreme spuse:

— *Ach, mein lieber Gott*, ăsta nu mai prezintă nici un pericol, a fost cât pe-acî să mă ucidă şi...

— Flaschen, spune-mi ce este cu tancurile Panzer? Care sunt coordonatele tale?

— În sectorul 14. Cartierul Kurgan... Dar nu mai e cine să le ţină piept ruşilor... Tancurile noastre? Dar sunt tancuri sovietice, o mulţime care se îndreaptă spre cotul Niprului. Înaintează foarte încet în formaţie compactă. Ca... un roi de viespi.

Rotensperr dădu drumul microfonului care sări ca un arc la capătul firului. Un zâmbet de o veselie diabolică îi lumina trăsăturile.

— Au intrat... În labirint..., exultă el. Acum n-au cum să mai scape...

Ridică mâna:

— *Achtung*, toată lumea la tancuri! La drum!

Se iscă o învălmăşeală generală. Ofiţerii de stat-major, aghiotanţi, transmisionişti, agenţi de legătură, toţi se grăbeau spre tancuri, rugându-se cu glas tare să nu fie nimeriţi de vreun proiectil înainte să fi ajuns la adăpostul tancurilor.

— Ajută-mă, Ahnenfeld... Ajută-mă, mai am nevoie de cap...

Ofiţerul Abwehr-ului îl sprijini pe Rotensperr până la maşina Stechenwagen al cărui motor porni îndată, scoţând un jet de fum albastru pe ţeava de eşapament.

Portierele blindate se închiseră cu un pocnet înăbuşit în urma celor doi.

— Fiţi gata! anunţă comandantul de tanc.

— Şi ceilalţi?

— Toată lumea la drum, anunță radiotelefonistul.

— *Vorwärts!* strigă Rotensperr ca să se facă auzit peste zgomotul motorului care era amplificat de pereții metalici.

Invizibili în furtuna de zăpadă, cu zgomotul șenilelor acoperit de vacarmul bombardamentului sovieticilor, fugarii din garnizoana germană se năpustiră în stepa pustie în întâmpinarea destinului lor.

Sub privirile înmărmurite ale trupelor ruse din sectorul nordic, cele șapte tancuri Panzer din plutonul de străpungere a frontului inamic își făcură apariția unul după altul din furtună.

Nu mai avură timp să dea alarma și preferară să se ascundă...

CAPITOLUL III

În Moghilevul zguduit din temelii, începu exodul garnizoanei. Orice autovehicul în stare de funcționare era folosit în acest scop, de la tancul de douăzeci și cinci de tone, până la mașinile Volkswagen reparate, ai căror șoferi sperau să poată merge pe urmele lăsate de șenile, ca să poată depăși camioanele Benz.

În nordul orașului, se formă o coloană lungă alcătuită din vehiculele cele mai diverse de care se agățau cu energia disperării o mulțime compactă de soldați din ale căror uniforme nu mai rămăseseră decât zdrențe și dintre care cei mai mulți își lăsaseră armele ca să aibă mâinile libere și să alerge mai repede.

Drumul era deschis de mașini de transport de trupe de care erau agățați oamenii, apoi veneau blindate încă intacte. Și apoi, ceilalți. Toți ceilalți. Unitățile care avuseseră norocul să nu fie trase la sorți, dar și dezertorii, fugarii, cei care nu mai aveau nici o speranță și cei care mai sperau, totuși, să trăiască. Cei care nu mai aveau nici șef, nici unitate, care supraviețuiau din jaf, temându-se mereu să nu fie prinși de Feldpolizei și înrolați fără drept de apel într-o unitate reconstituită din rămășițele altor unități.

Toată această cohortă pestriță cobora acum colina Mamai în grabă. Aproape instantaneu, tancurile din capătul coloanei dădură peste o rețea densă de tranșee bine camuflate, dar, în furtuna de zăpadă, rușii luați prin surprindere nu putură decât să asiste la

năpustirea monștrilor pe deasupra lor. Cu atât mai mult cu cât nici un neamț nu se gândea să deschidă focul asupra lor. Există un singur cuvânt de ordine, un singur gând îi însuflețea: SĂ FUGĂ!...

Nu mai conta nimic, nici tancurile care avuseseră ghinionul să facă pană și să se împotmolească în troiene, nici echipajele rămase pe jos care agitau frenetic brațele ca să atragă atenția celorlalți. Nici gând să oprească, trebuia să scape odată din infern!

Uneori, câte un tun PAK rusesc se trezea și atunci, în mijlocul furtunii albe, se auzea bubuitul lui înăbușit. Pe nimeni nu interesa cine trăgea sau cine era rănit. N-aveau decât un singur gând: SĂ FUGĂ! SĂ FUGĂ! SĂ FUGĂ!

Unele autovehicule nu mai putură ieși dintre ruine și echipajele lor, ajunse la capătul nervilor, gata de orice, începură să ridice baricade ca să oprească un camion cu mai mult noroc decât tancul lor. Se succedară scene de revoltă, de rebeliune și gesturi de disperare. *Feldpolizei* dispăruse și, o dată cu ea, și disciplina. Nu toate gloanțele ucigașe care căzură în acea noapte erau rusești.

Unele tancuri nu ezitară să-și deschidă drum cu ajutorul tunului printre vehiculele în pană împinse pe drum de oameni care încercau să-i încetinească și să le permită altor fugari să se agațe de carapacea lor de oțel.

În timp ce combatanții din estul orașului se băteau cu un eroism atât mai demn de laudă cu cât știau că era zadarnic, în nord, se desfășurau scene de o lașitate nemăiîntâlnită.

Aici, nu mai exista nici măcar noțiunea de uniformă, de grad, de armată, de patrie. Aplicau cu toții deviza fiecare pentru sine și Dumnezeu pentru toți.

Dar până și Dumnezeu îi abandonase în acele momente.

SĂ FUGĂ!

Deodată, pe la șase treizeci, adică la două ore după declanșarea atacului sovietic asupra Moghilevului, străzile se goliră ca prin farmec. Încetul cu încetul, zăpada acoperi urmele amestecate de roți și șenile de pe străzile pustii.

În cartierul pe care rușii nu-l bombardau ca să le permită trupelor de asalt să înainteze mai repede ca să separe orașul în două, o liniște stranie se așternu peste ruine.

Din spatele parapetului, apărură câteva capete. Câțiva soldați îndrăzniră să iasă din adăposturi, în așteptarea inevitabilului.

Uneori, crivățul care începuse să sufle aducea cu sine zgomotul împușcăturilor susținute, astfel că toți își dădeau seama că centrul teatrului de bătaie se deplasa tot mai repede spre fluviu. Ceea ce însemna că orașul era deja aproape separat în două.

Și toți remarcă, de asemenea, că împușcăturile deveneau tot mai sporadice și până și cei mai naivi înțelegeau că unități întregi se predau fără să opună cea mai mică rezistență.

Iar singurul gând al acestora nu era „să fugă”, ci „la ce bun”.

Lângă ruinele clopotniței din Kurgan, unde cotul fluviului forma un fel de triunghi mărginit pe o latură de silozul de grâne, apăru, spre uimirea generală, un Stechenwagen descoperit.

Acolo unde aștepta un tanc sovietic T-34 cu țeava fumegând încă, apăru un vehicul cu blindaj slab care servea transportării trupelor. Motorul acestuia încerca zadarnic să pornească și țeava de eșapament scotea lungi volute de fum gri.

Nici nu apăru bine din sufrageria devastată a unui apartament demolat, că blocă o șenilă, se roti pe loc și se năpusti și el spre nord.

Era ultimul autovehicul german care avea să părăsească Moghilevul...

La bordul acestuia, se aflau zece oameni care, în ajun, nici nu se cunoșteau. Zece oameni care aveau însă în comun dorința să supraviețuiască și solide cunoștințe de mecanică.

Acești oameni se înverșunaseră toată ziua și noaptea care trecuseră ca să recupereze, uneori cu prețul sângelui, piese de pe epave (și de pe blindatele care nu erau epave), reușind să repare vechiul automobil Stechenwagen pe care o lovitură de Mörser aproape că-l făcuse praf.

Blindatul escaladă cu greu o grămadă de dărâmături și, ajuns în vârf, rămase o clipă în cumpănă, după care își continuă drumul pe cealaltă parte, stârnind o avalanșă de cărămizi în urma sa.

În interior, oamenii se țineau de braț unii de ceilalți, așa cum învățaseră să facă pentru a amortiza șocurile, chiar și pe cele mai dure.

— Mai repede, *Himmelgott*, mai repede, Ivan este pe urmele noastre.

Șoferul ridică din umeri și aruncă o privire scurtă spre omul care se ținea de scaunul de lângă el.

Cei doi șoferi văzură doar în ultima clipă uriașul crater ce se căsca pe șosea. Li se părea că trăiesc un coșmar. Obstacolele păreau că se înmulțesc pe măsură ce înaintau spre oraș. Ca și cum soarta voia cu orice preț să-i împiedice să scape împreună cu ceilalți.

— Înapoi! Mai repede! Mai repede! Aici o să ne împotmolim!

Dacă se împotmoleau, ar fi însemnat sfârșitul. Și așa le fusese greu să pornească motorul cârpit – de unde și întârzierea periculoasă pe care o aveau față de restul fugarilor – și, dacă se oprea, nu era sigur că avea să repornească curând la drum.

Copilotul ambreie încet, foarte încet, în ciuda enervării care-l cuprindea tot mai mult pe măsură ce auzea rafalele scurte ale armelor sovieticilor care acum dominau ripostele mitralierelor Schmeisser.

— *Langsam! Langsam!* Blochează șenila stângă acum. Cutia de viteze. *Gut*, acum, mergi încet. Accelerează! Mai mult! *Donnerwetter*, autovehicolul ăsta trebuie să cântărească zece tone!

Șoferul asuda abundant și-și simțea cămașa lipindu-i-se de piele. De mult uitase noțiunea de frig.

Deodată, o hoardă de oameni care urlau se năpusti dintr-o pivniță spre mașina care, după ce reușise să treacă de obstacol, prindea încet viteză.

— *Achtung!*

Nu fusese decât un strigăt și se ridicară toți în picioare.

— Luați-ne și pe noi, camarazi!

— Duceți-vă dr..., urlă un om, îndreptând Schmeisser-ul spre fugari.

Unul dintre ei, un bătrân pontonier, ridică spre ei pumnul.

— Dumnezeu să vă pedepsească pentru lașitatea voastră!

— N-ai grijă, neică, nu e departe pedeapsa cerului!

Motorul acoperi insultele care țâșniră în urma vehiculului.

— Acum, întoarce la stânga. La stânga.

— Dar suntem în cartierul Mamai.

— Cunosc drumul, o să ieșim în bulevardul Korgolski.

Șoferul acționează pârghiile și, cu o ușoară oscilare, tancul se îndreaptă spre o stradă care urca spre vârful colinei Mamai.

Un om din interiorul mașinii, blindate se ridică brusc și se îndreaptă clătînându-se spre postul de pilotaj.

— V-ați țicnit, unde mergeți? Ne îndreptăm spre est!

Nimeni nu răspunse. Omul urlă și mai tare în spatele celor doi șoferi:

— Sunteți nebuni, ne îndreptăm spre est, vă spun că mergem spre est. O să dăm peste tancurile sovietice!

Tancurile sovietice erau sfârșitul. Autovehiculul blindat și ocupanții lui ar fi fost făcuți una cu pământul. N-ar mai fi rămas nimic din ei.

— Opriți-vă! Opriți-vă! Doar n-aveți de gând să cuceriți voi singuri orașul!

— El știe drumul.

— Ce știe el? Vă spun că mergem spre est. Ne-am înțeles să...

Atins de o torpilă aeriană, lansată probabil de un Nebelwerfer, fațada unei clădiri deja avariate se prăbuși cu zgomot asurzitor chiar înaintea automobilului care abia avu timp să frâneze. Omul care urlase furios mai devreme, și care stătea ghemuit între cei doi piloți, fu azvârlit înainte și puțin lipsi să nu-și spargă capul de tabloul de bord.

— Înainte! Treci peste dărâmăturile astea!

Cu regret parcă, dar temându-se să nu rămână blocat aici, copilotul ambreie cele două șenile și, asemenea unei broaște țestoase gigantice, blindatul trecu peste obstacol cu jerbe de scânteii.

— *Schnell! Schnell!*

— Mai taci odată. Unde naiba este și strada asta Kuli... gorgol, drumul care duce spre nord?

Pilotul recunoscuse clădirea înaltă cu ferestre fără geamuri și se redresă pe scaun.

— La dreapta. Am spus la dreapta.

— Dar acolo nu este nimic.

— Mai repede.

Când zări țeava Lüger-ului lipită de burta lui, copilotul înțelese că n-avea de ales. Pe chipul său scaldat de transpirație, se așternu expresia unei stupefacții intense, care făcu apoi loc terorii.

— Așa, deci, ticălosule, ne-ai tras pe sfoară.

— Nu e ce crezi tu, fă la stânga. Aici, oprește!

Tancul derapă violent, după care se ciocni de un stâlp de beton pe care-l secționă în trei.

— Ascultă-mă bine, camarade, printre cei de aici se află un prieten de-al meu. Unul singur. Are o grenadă în buzunar. Dacă pleci, se sinucide și vă ucide și pe voi. *Verstanden?*

— Ce naiba facem aici? se auziră proteste din spate. Ivan e peste tot.

— Auzi, continuă omul fără să ridice tonul, o singură apăsare pe accelerație cât lipsesc, și ajungi direct în cer.

— Ce vrei să faci?

— Nu e treaba ta. Nu durează mai mult de două minute. *Verstanden?*

— E o păcăleală.

— N-ai decât să demarezi. Și vei vedea tu.

Omul de pe scaunul copilotului deschise brusc portiera de oțel și sări afară.

— Ei? Ce se întâmplă? întrebă cineva.

— Dă-i drumul sau trag! strigă un glas isteric din spatele mașinii.

Cel care sărise din blindat, alergă printre pereții demolați și dispăru pe treptele unei scări invizibile. Coborî scara și o porni printr-un tunel lung.

Spitalul de campanie XIII era înțesat de răniți, dar și de oameni fără nici o rană, fugari, dezertori, de toți care pierduseră orice speranță și se refugiaseră sub oblăduirea Crucii Roșii.

Omul se strecură prin această mulțime, ajunsse gâfâind în tunelul principal, pe care-l cuprinse dintr-o privire, și se năpusti printre tărgile înghesuite unele în altele.

Katherina Wimpfen care dezlega un garou simți c-o cuprinde cineva în brațe:

— Ce .... Ulrich! Ulrich!...

— N-avem timp de pierdut, strigă Friedenbach, urmează-mă.

Tânăra femeie arată spre sala înțesată de oameni.

— Nu, Ivan nu va face decât...

— Ajunge.

De data asta, aproape se răstise la ea. Friedenbach știa că minciuna pe care i-o spusese pilotului n-avea să țină mult timp. Se va găsi cineva care să-l amenințe că-i trage un glonț în ceafă dacă nu pornește. Poate că asta se și întâmplase între timp.

O apucă pe infirmieră de braț și o împinse fără menajamente spre ieșirea din tunel. Mulțimea „refugiaților” se dădu la o parte din calea lor fără un cuvânt, neînțelegând ce se întâmplă.

Oamenii văzuseră cum camioanele și tancurile se năpustesc spre nord. De aceea, nici nu le trecuse prin minte că cei doi, soldatul bandajat la cap și infirmiera, ar putea avea cea mai mică șansă să scape de unii singuri.

— Pe scară, repede. Mai repede, Katherina.

— Lasă-mă.

— Nu.

— Dar mă împiedici să alerg.

Își dădu seama că, în surescitarea care-l cuprinsese, aproape o luase pe sus pe tânăra femeie și că aceasta mergea clătinându-se. O împinse înainte, urcând treptele scării în urma ei. Ajunși „la suprafață”, auzi zumzetul motorului blindatului în același timp cu cel al cutiei de viteză.

Se rezezi afară, parcurse ultimii metri din câteva salturi și sări pe scaunul din față pe care un om era pe cale să se cațere.

— Cară-te!

Fie din cauza privirii lui Friedenbach, fie din cauza Luger-ului, omul se dădu înapoi.

— Ajutați-o să urce înăuntru.

Măinile celor din blindat se aplecară grăbite, gata să facă orice numai să plece odată.

— Dă-i drumul.

Pilotul călcă nervos accelerația. Motorul se înăbuși, porni cu câteva rateuri și, în sfârșit, atinse turația normală.

— Dar eu? Luați-mă și pe mine?

Prin fanta de țințire, Friedenbach îl recunosc pe micuțul Viatskoie care alerga printre ruine. Chipul congestionat și urât al acestuia era atât de desfigurat de teroare, încât se identifica cu clădirile în ruine.

— Un rus!

Strigătul izbucnise din interiorul mașinii. Toți se ridicaseră în picioare. Dar nu, nu era un cercetaș siberian gata să radă fațada unei clădiri, ci, mai rău, lunga țeavă bombată la mijloc de frână a unui tanc T-34. Monstrul părea că iese direct din ruinele unui imobil pe care-l străbătuse dintr-o parte în cealaltă.

Pe blindajul său, rămăseseră agățate cărămizi și țigle.

Automobilul Stechenwagen mergea cu zgomot pe stradă, cu o încetineală exasperantă. Părea că fiecare bucată de caldarâm, fiecare piatră și bucată de metal de pe jos constituiau o piedică.

— S-a oprit! O să tragă!

Trei dintre ocupanții blindatului săriră pe dată afară și alergară să se adăpostească în spatele primului perete dărâmat care le ieși în cale. Friedenbach numără secunde. Închise ochii și se strădui să alunge orice gând din minte. Sau poate că mintea lui, încremenită de frică, nu mai era capabilă să reacționeze.

— Turela se rotește spre noi!

Tancul în care se aflau se clătina stângaci pe amortizoare, forțând la maximum motorul cârpit. Dar șoseaua se deschidea larg, fără nici un obstacol, înaintea lui, și inamicul n-avea să-i lase nici cea mai mică șansă. Cuprinși de panică la vederea țevii care se îndrepta spre ei, alți doi oameni săriră printre ruine și se împrăștiară urlând.

— Zidul! Zidul! Blochează șenila stângă. Am spus STÂNGĂ, strigă Friedenbach în urechea șoferului.

Blindatul pivotă cu o zdruncinătură și dărâmă fațada unei clădiri, antrenând după el o avalanșă de cărămizi. În aceeași clipă, se auzi șuieratul caracteristic al unui tun de tanc. Un fulger albăstrui decupă fațada unei clădiri nu foarte înalte. Zidul păru că se prăbușește cu încetinitorul.

În mod inexplicabil, blindatul german reuși să ajungă pe teren deschis. După ce trecuse peste câteva garduri fără nici o greutate, străpunsese zidul unui apartament și, acum, ieșise pe o stradă paralelă.

— La dreapta... La dreapta, acum. Cu toată viteza.

Nu era nevoie să repete. Șoferul înțelesese și el instinctiv ce trebuia să facă. Îndreptă tancul pe lângă colina Mamai, făcând slalom printre ruine și gropile de pe șosea cu o îndemânare incredibilă. Friedenbach se întoarse. În spatele mașinii blindate, se aflau șapte oameni. Micuțul Viatskoie nu se număra printre ei... Toți erau ocupați să arunce afară pietrele și cărămidile care căzuseră grămezi în mașină.

Peste zece minute, după un slalom care părea să nu se mai sfârșească, timp în care inevitabilul fusese pe punctul să se producă de sute de ori, mașina ajunsese, în sfârșit, în afara zonei bombardate. Acum, terenul era presărat cu sârmă ghimpată, tranșee și case transformate în cazemate. Și era acoperit de zăpadă. Nu lipseau însă soldații care alergau cu mâinile ridicate spre ei.

Blindatul își continuă drumul fără să încetinească, trecu de ultimele case, strivi sub șenile un câmp de sârmă ghimpată devenit inutil și ajunsese, în sfârșit, în întinsa stepă care se deschidea înaintea lor. În nici zece secunde, orașul cu ruinele sale, cu flăcările și zgomotul morții fu înghițit de zăpadă.

Friedenbach și pilotul încercau să privească dincolo de vârtejul de zăpadă, nevenindu-le să creadă că ieșiseră din iad. Avură amândoi impresia neclară că oameni îmbrăcați în uniforme albe se îndepărtau fugind la apropierea lor, fapt de care însă nu erau siguri.

— Nu trebuie decât să ne luăm după urme, spuse Friedenbach.

— Care dintre ele?

— Cele mai mari, imbecilule!

Friedenbach încălecă spătarul scaunului și se duse spre fundul mașinii. Oamenii priveau în tăcere peste peretele blindat cum se derulau curbele domoale ale stepei îmbrăcate în alb. Toți pândeau cu neliniște rateurile tot mai dese ale motorului ajuns la capătul puterilor.

Friedenbach se aplecă spre Katherina, simțind ațintite asupra lui privirile celorlalți. Tânăra femeie stătea ghemuită lângă soclul postului de radio care dispăruse și, la fiecare hârtop, se lovea de metal.

O atinse cu familiaritate pe umăr, ceea ce o făcu să tresară ca arsă.

— O să vezi, sunt doar treizeci de kilometri, *lieblich*. Treizeci de kilometri, și peste o oră o să ajungem la Plasnoie.

Nimic nu arăta că infirmiera înțelesese ce-i spusese, pentru că rămase în continuare legănându-și capul, cu ochii larg deschiși, ca și cum re trăia coșmarul infernalei evadări.

— Acolo... drept înainte!

Toți fură cuprinși de panică. Toți deschiseră larg ochii, dar nu văzură decât o masă întunecată pe întinderea albă. Abia după un timp înțeleseseră că autovehiculul se deplasa cu aceeași viteză ca și ei. În cele din urmă, un mecanic de la geniști îl identifică:

— Este un Horsch vechi cu opt roți...

Mașina Stechenwagen se apropie de celălalt autovehicul în ciuda problemelor mecanice. Cealaltă mașină mergea cu greu pe zăpada pe care șenilele tancurilor dinaintea lor o neteziseră. Din Horsch, un om agită un receptor din ebonită negru.

După un timp, Friedenbach reuși să-i dea de înțeles omului că nu aveau nici un aparat de radio.

— Nu-i depăși, îi ordonă el pilotului. Ei sunt urechile și ochii noștri, lasă-i în fața noastră.

După nici douăzeci de minute, cealaltă mașină se opri brusc cu un derapaj violent. Tancul evită în ultima clipă să n-o lovească și opri lângă Horsch.

— Ce se întâmplă? strigă Friedenbach ca să se facă auzit peste vacarmul făcut de cele două motoare.

Șeful de bord din celălalt autovehicul își scoase căștile și strigă la rândul lui:

— *Die Angriffsgruppen* a dat de belea, adică de tancuri inamice și de unități de atac. Se pare că se dau lupte acolo.

— Și atunci ce facem?

— Atunci, ne îndreptăm spre vest cu zece kilometri mai devreme decât trebuia.

— Dar... mlaștinile?

Celălalt ridică din umeri.

— Ai de ales... mlaștinile sau dușmanul. Veniți?

Mașina demară cu un curios zgomot de turbină, fără ca omul să aștepte răspunsul lui Friedenbach.

— Dă-i drumul, mergem după ei, îi ordonă el pilotului.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre mecanicii din spatele mașinii.

— Am aflat că Ivan nu e chiar atât de prost cum am crezut.

Donnerwetter, dă-i bătaie, altfel îi pierdem din vedere.

CAPITOLUL IV

Contrar negrelor presimțiri ale tuturor la auzul rateurilor motorului tancului, automobilul Horsch fu cel care-și dădu ultima suflare peste zece minute, după ce se împotmolise cu roțile din față într-un troian de zăpadă.

Tancul care abia mai mergea ajunsese lângă Horsch, opri și-i luă pe cei cinci oameni care se grăbiră să se îngrămădească în interiorul blindatului.

După care-și continuară drumul, cu neliniște crescândă.

În postul de pilotaj, Friedenbach și șoferul încercau pe cât posibil să mențină motorul în funcțiune și manevrau pârghiile de blocaj al șenilelor atunci când, din furtuna de zăpadă, își făcea brusc apariția un copac sau un bolovan.

Din cauza încordării cu care privea printre fulgii deși de nea, lui Friedenbach începuseră să-i lăcrimeze ochii, și lacrimile îi înghețaseră pe obraji, dând impresia că purta o mască. Dar era de ajuns o secundă de neatenție, o eroare de calcul sau o clipă de ezitare pentru ca greoiul autovehicul să se ciocnească de un copac sau un pietroi.

— Cred că am ajuns deja în mlaștinile de la Plasnoie.

Friedenbach întoarse capul spre șofer.

— De unde știi?

— După plăcile pe care nu se depune zăpadă... Sunt apele înghețate. Friedenbach simți că-i îngheață sângele în vene; tancul avea

șapte tone. Și nici o crustă de gheață n-ar fi suportat o asemenea greutate repartizată pe suprafața redusă a două șenile.

— Deci, e de așteptat că gheața se va sparge sub noi.

Omul ridică din umeri.

— Nici chiar așa, cât timp mergem...

Friedenbach aruncă o privire peste umăr după ce-l avertizase pe șofer să ocolească un brad uriaș.

Nemaiputând suporta gerul, Katherina își înfășurase capul într-o eșarfă și se lăsa în voia zdruncinăturilor blindatului.

— *Achtung!* Am ajuns în mlaștini, fiți gata să săriți!

Amețiți de nesomn, de oboseală, de foame și frig, nimeni nu dădu de înțeles că ar fi recepționat mesajul.

Tancul mai merse un sfert de oră, urmând un drum sinuos, printre bolovani. Șenilele lăsau urme tot mai adânci.

Dintr-odată, când ajunseră în vârful unei ridicături, se auzi un trosnet. Peste o fracțiune de secundă, capota blindatului se cufundă un metru și Friedenbach văzu îngrozit cum apa neagră ajunge sub tălpile lor.

— Ieșiți! Toată lumea afară! strigă el, încercând să deschidă portiera blindată.

Dar portiera era blocată de gheața care ajungea acum până la partea superioară a șenilelor. Pentru o clipă, fu cuprins de panică. Într-o străfulgerare, se văzu prizonier în sicriul de oțel, lovind zadarnic cu pumnii în blindaj.

Se urcă pe scaun, deschise turela de tragere și ieși chiar în momentul în care blindatul se scufundă.

Friedenbach ieși prin trapă și se aruncă cât mai departe posibil. Ateriză în mijlocul însoțitorilor lui în timp ce tancul se cufunda cu un trosnet sinistru în apa neagră. Turela mai pluti câteva clipe la suprafață, în mijlocul apei involburate, apoi dispăru în urma blindajului.

Friedenbach se întoarse palid spre ceilalți:

— Au ieșit toți? Katherina! Unde ești, Katherina?

Privi dintr-o parte în cealaltă, dar nu zări decât chipuri bărboase. Îi întoarse înnebunit pe toți în căutarea tinerei femei, încercând să nu se gândească la ce era mai rău.

— Katherina! Katherina! Cine a văzut-o pe *Krank*... Ah, aici era!

Tremurând din toate încheieturile, tânăra femeie îl privea fără să spună nimic, și ochii ei păreau și mai mari și mai limpezi decât de obicei. Dinții îi clănțăneau fără încetare.

Mulți dintre cei din tanc își dădură seama abia atunci că printre ei era o femeie.

— Asta n-a fost tot, mormăi o voce. Rușii sunt pe urmele noastre așa că ar trebui să ne grăbim s-o luăm la fugă.

Cel care vorbise era un *Oberschütz*¹ uriaș care avea o carabină Dejtgarev rusească.

— Câți suntem? întrebă cineva.

— Zece. Doi au rămas în tanc.

— Pilotul? întrebă Friedenbach, dând drumul Katherinei pe care o prinsese de mijloc.

— N-a putut ieși... Nu puteați ieși amândoi, nu-i așa?

Omul vorbise cu ranchiună în glas, ca și cum era supărat că scăpase el și nu pilotul. Friedenbach își spuse că, probabil, șoferul era prietenul lui.

— Cine are idee în ce loc suntem? întrebă un caporal de artificieri care avea drept armă doar o grenadă la centiron și pe care o ținea probabil pentru el.

Bărbații discută între ei, după care spuseră că merseseră spre vest circa douăzeci de minute cu o viteză de cincisprezece-douăzeci la oră. Altfel spus, că se aflau în mijlocul temutelor mlaștini de la Plasnoie.

— Mai avem, deci, douăzeci de borne kilometrice până la ai noștri, evaluează uriașul.

— Ai noștri? Ce vorbești! îl persiflă cineva... N-au ridicat un deget pentru noi patruzeci și șase de zile...

— Gura! Cei care au arme să treacă în față, ceilalți, în urmă. Fiți cu ochii-n patru, mai spuse uriașul care, deși nu purta însemnele vreunui grad, părea dornic să preia comanda. Am auzit că prin mlaștinile astea mișună partizanii.

Partizanii! Omul reușise să dea glas temerii tuturor. Toți soldații de pe front cunoșteau cruzimea acestora. Nu cunoșteau mila, nici de o parte, nici de cealaltă a frontului. Unii pentru că nici

---

¹ Soldat fruntaș.

nu se gândeau să hrănească un *Kriegsgefangenen* neamț, iar ceilalți pentru că se temeau de minele pe care partizanii le plantau mișelește noaptea, de asasinarea ofițerilor sau de sabotajele care rupeau legăturile dintre unitățile germane și baza lor.

„Partizani”, ce cuvânt detestabil!

Cu un reflex comun, toți priviră scrutător troienele din jur, trunchiurile verticale ale mestecenilor pe care zăpada îi acoperea doar pe o parte, așteptându-se să vadă năpustindu-se asupra lor o hoardă întreagă de siberieni cu cuțitul între dinți.

Mulți regretară în acele momente că-și abandonaseră armele.

— *Gut*, încolonarea. Tu, cum te numești? Întrebă uriașul cu voce de bas.

— Radek.

— Deci, Radek, treci în capătul coloanei pentru zece minute, ca să deschizi drumul. Dați-i un Schmeisser.

Soldatul smulse, fără să mai aștepte să-i fie dată, arma din mâinile unui caporal care nu îndrăzni să protesteze.

— Să ne grăbim, în următoarele patru ore trebuie să ajungem la ai noștri. Nu vom face nici o oprire. Cei care nu vor putea ține pasul vor fi abandonați. Nimeni nu este obligat să mă urmeze.

Și începu să meargă singur cu pași mari prin zăpada afânată, și toți se grăbiră să-l urmeze. Friedenbach o strânse de umăr pe Katherina și-o împinse cu blândețe înaintea lui. Rămăsese spre coada coloanei, pentru ca cei dinainte să taseze zăpada și să le permită să-și cruțe forțele.

Fugarii se îndepărtară fără un cuvânt de sinistra groapă unde-și găsiseră mormântul camarazii lor, remarcând în treacăt că gheața începuse deja să se formeze la suprafață. Peste câteva ore, zăpada va fi acoperit totul, și nu avea să mai rămână nici o urmă din drama care avusese loc.

Amorțiți de frig, oamenii porniră la drum fără zăbavă. Uriașul, al cărui nume nu-l știa nimeni, le impunea un ritm infernal, și-l amenințase pe cel din capul coloanei că-l va ucide dacă reușea să-l ajungă. După ce merseră vreo jumătate de oră, mușchii începură să li se dezmorească, ceea ce le permise să înainteze mai ușor prin zăpada afânată.

Nimeni n-avea raniță la el. Dar, și așa, le era greu să-și ducă

propria greutate pe picioare.

Zăpada se depusese în strat gros, dar gerul din ultimele zile nu reușise s-o înghețe, fapt pentru care picioarele li se afundau în troiene.

După o oră de mers, oamenii care nu mai mâncaseră bine de săptămâni întregi, doborâți de oboseală, începură să se simtă la capătul puterilor. Coloana începu să se lungească peste măsură. În curând, ultimii din coloană nu mai putură fi zăriți de ceilalți. Unii dintre ei strigau. Alții se lăsau, pur și simplu, să cadă la pământ, plângând. Dar uriașul continua să meargă impasibil cu pași egali, surd la găfâielile, rugămintile sau înjurăturile care plouau asupra lui.

După două ore, coloana nu mai era formată decât din șapte oameni. Ceilalți se împrăstiaseră pe o distanță de câțiva kilometri, în urma lor, așteptând ca gloanțele partizanilor să-i elibereze de suferințe.

Dinspre Plasnoie, împușcăturile se auzeau doar din când în când. Probabil că toate tancurile fuseseră abandonate.

Katherina se prăbuși la două ore după căderea nopții. Friedenbach, care încheia coloana, și care se văzu nevoit s-o susțină tot mai des, o apucă de gulerul mantalei și-o forță să se ridice. Tânăra femeie mergea ca o somnambulă, clătinându-se tot mai mult.

— Haide, curaj, îi suflă el la ureche, ce-a fost mai greu a trecut.

— Știi bine că mlaștina asta nu se va sfârși niciodată.

— Ba da, *der Oberschütz* are o hartă și l-am văzut privind-o mai devreme.

— Partizanii au să ne ia prin surprindere.

— Un motiv în plus să rămânem grupați.

— Este o iluzie că vom putea scăpa...

— Gata, continuă să mergi! o împinse el brutal.

Cel mai descurajant dintre toate era pădurea de mesteceni care părea să nu se mai sfârșească. Cu mintea golită de orice gânduri, oamenii pierduseră în cele din urmă noțiunea timpului. Aveau impresia că mergeau prin zăpadă de luni de zile și că nu cunoscuseră nimic altceva în afara pădurii prin care treceau.

Erau conștienți însă că monotonia cu care se perindau copacii îi scotea din minți.

Pe la unsprezece seara, uriașul se opri brusc, fără să-i avertizeze, și cel care venea în spatele lui, se lovi de el și căzu la

pământ.

Colosul scrută furtuna de zăpadă, după care privi înapoi. La capătul dărei, nu mai rămăseseră decât cinci bărbați și Katherina. Dădu din cap, furios, și se așază pe un troian de nea, înfigând arma în zăpadă.

— Cred că am parcurs o treime. În zori, ajungem la ai noștri.

O treime! Cât de descurajant! Și ei, care așteptau să audă din clipă în clipă somația primei santinele germane!

Cei pe care doar voința îi mai ținea pe picioare capitulară. Cei care nu mai sperau nimic, se gândiră să se sinucidă.

Învăluită de o perdea de zăpadă ce căzuse dintr-un brad, Katherina ridică privirea spre Friedenbach care preferase să rămână în picioare, temându-se că nu va mai fi în stare să pornească la drum.

— Ai auzit ce a spus?...

— N-am auzit nimic, mormăi el, și, oricum, nu știe ce spune. Nu se mai gândește la nimic altceva decât să meargă, să meargă.

— Ascultă-mă, îl rugă ea.

Se aplecă spre ea, încruntat, știind că făcea o imensă greșală psihologică lăsând-o să-și exprime teama.

— Știi... mă tem că nu mă voi putea ridica de aici.

Bărbatul dădu din umeri, liniștit, pentru că se așteptase că tânăra femeie îi va spune că nu mai pleacă de acolo.

— Am spus și eu asta cândva: refuz să plec de aici! Și vezi unde am ajuns din cauza asta!

Răsună o împușcătură. Pe neașteptate, în liniștea înghețată. Fugarii se ridicară, ciulind urechile, încercând să-și dea seama dincotro venea.

— A fost un Mauser, fu de părere cineva.

— Aș vrea să fiu sigur că așa este.

— Și partizanii nu pot avea asemenea arme? Asta nu înseamnă nimic. *Der Oberschütz* smulse brusc arma din zăpadă.

— Sus, și la drum!

— Cum, deja? Dar nici n-au trecut...

— N-ai auzit? Haide, în picioare!

Friedenbach o ajută pe Katherina să se ridice. Tânăra femeie arăta de parcă ajunsese la capătul forțelor, și cearcăne mari de sub

ochii ei arătau că era epuizată.

Fugarii se ridicară gemând rînd pe rînd. La fel ca înainte, uriașul trimise un om înainte să deschidă drumul și porni și el imediat ce omul dispăru. Ajuta și el la trasarea unui drum încă de la începutul marșului forțat, dar nu părea deloc obosit.

Friedenbach privi cu ură drumul pe care-l lăsau în urmă, după care o împinse pe Katherina.

— Doar n-am mers atît și n-am trecut prin atâtea ca să abandonăm aproape de capăt! îi șopti el femeii la ureche.

Katherina nu-i răspunse, ci strânse din dinți și făcu un pas, încă unul, concentrându-se să pună un picior înaintea celui alt și tot așa la infinit.

La miezul nopții, trebuiră să facă un ocol larg ca să evite un lac înghețat, pentru că, pe suprafața plată și întinsă a acestuia, ar fi putut fi zăriți ușor.

În timp ce mergeau pe malul lacului, Katherina se prăbuși. Căzu dintr-odată fără nici un strigăt, fără să încerce să se agațe de cineva, se prăbuși într-o parte și se ghemui cu picioarele la piept.

Friedenbach o scutură violent:

— În picioare, repede, șopti el, trebuie să mergi.

Dar tânăra femeie părea că-și pierduse cunoștința cum stătea cu capul îngropat în zăpadă.

— Haide, sus, ceilalți se îndepărtează, aproape am ajuns.

— Ba nu, n-am ajuns nicidecum.

— Ce se petrece acolo?

În timp ce stătea îngenuncheat lângă Katherina, Friedenbach îl văzu pe uriaș îndreptându-se spre ei cu pași mari.

— Nu mai poate, mărturisi el.

— Atunci, las-o aici, camarade. E vorba de viața ta.

— Nici nu mă gândesc.

— „Nici nu mă gândesc”, ca să vezi. Ca să vorbești așa, trebuie să fii cel puțin ofițer. Cred că domnul și-a aruncat galoanele ca să poată fugi mai repede.

— Gura! Domnul a reparat tancul ca să poți ajunge tu aici, fii de cătea!

— Așa o fi, dar acum blindatul s-a dus. Iar eu am nevoie de tine pentru că n-am mai rămas decât cinci. Dacă ne atacă partizanii, nu

ne vom putea apăra și ne vor face fărâme.

— Și ce-i cu asta?

— O să mergi cu noi.

Înainte să poată deschide gura, Friedenbach avu surpriza să vadă ochiul negru al armei colosului înfipt între ochi.

— Ai înnebunit?

— Nu, urlă celălalt, tu ai înnebunit riscându-ți viața pentru o femeie.

— Ticălosule!

— Fă ce-ți spune, gemu Katherina, are dreptate.

Friedenbach se ridică dintr-un salt, înfruntându-l pe uriaș care se dădu repede înapoi pentru ca celălalt să nu poată pune mâna pe armă.

— Am scos-o din încercuire cu atâta greutate, doar n-am s-o las aici. Rămân cu ea.

O clipă, avu convingerea că celălalt va trage. Să fi fost o iluzie? Văzuse degetul celuiilalt albindu-se pe trăgaci.

— Katherina, strigă el îngrozit.

În clipa în care strigă, omul îl lovi violent în față cu patul armei, aruncându-l la doi metri.

Înainte ca Friedenbach să fi avut timp să ridice capul, celălalt se sprijinise deja cu piciorul pe pieptul lui.

— Deci? Ce mai zici?

Din cauza loviturii, pansamentul se deplasase, pentru că își simți capul sfâșiat de junghiuri. Un timp, îl văzu pe uriaș ca prin ceață.

— Ei? Întrebă nerăbdător celălalt cu voce groasă.

Friedenbach mai mult ghici că tânăra femeie venise în genunchi lângă el.

— Te implor, du-te, vin și eu mai târziu, îți promit. Lasă-mă doar să mă odihnesc puțin, doar atât îți cer.

— Haide, sus!

Uriașul îl apucă de guler și-l luă efectiv pe sus. Friedenbach se trezi mergând clătinându-se pe urmele lăsate de ceilalți, în timp ce restul coloanei, care profitase de oprirea neașteptată ca să se odihnească, se ridica pe rând.

Merse un timp singur, între omul care deschidea drumul și

uriaș. Când își reveni în fire și-și aduse aminte ce se întâmplase mai devreme, privi înapoi, dar Katherina dispăruse deja. În spatele lor nu se mai vedea decât nemiloasele troiene de nea și pădurea de mesteceni care se închidea în spatele lor pe măsură ce înaintau.

— Nu te întoarce, mergi înainte!

Omul nu cunoștea mila. Nu-i scăpa nimic. Friedenbach strânse din dinți, refuzând să se gândească la tână femeie pe care-o lăsase în urmă, încercând doar să-l urmeze pe cel din fața lui care se clătina de somn și oboseală.

În spatele lor, destul de departe, izbucni deodată o împușcătură urmată de o rafală.

— Mai repede, mai repede, spuse colosul.

Calvarul continuă, și fugarii ajunseră să se cațere pe troiene în patru labe după care se lăsau să alunece pe cealaltă parte. Toți erau însuflețiți de încăpățânarea de a supraviețui; doar animalele erau în stare să lupte astfel din instinct. Doar instinctul îi mai conducea, pentru că, de mult timp, renunțaseră la orice speranță. Oamenii intraseră într-un fel de transă, mergând doar pentru că cineva le poruncise să meargă. Dacă li s-ar fi ordonat să cânte, ar fi cântat.

Cineva din spate căzu, înjurându-l pe uriașul care făcu rapid cale întoarsă. Friedenbach era pe cale să treacă peste un troian în care se afundă până la brâu, pe urmele țelului din față, când auzi o lovitură înfundată urmată de un strigăt înăbușit. Când ajunse în vârful colinei de zăpadă, aruncă o privire înapoi. Colosul îi depășea pe ceilalți din coloană, împingând înaintea lui un caporal de cavalerie cu fața scăldată de sânge.

Friedenbach se lovi de omul care deschidea drumul. Acesta se lăsase pe vine și nu se mai mișca.

— Renunți?

— Nu mai pot, nu mai văd bine... Ia-mi tu locul, camarade, doar un minut, te implor.

— Știi că „ei” sunt în spatele nostru, mai mult ca sigur că au dat de urmele noastre, trebuie..., începu Friedenbach, amintindu-și detunăturile de mai devreme.

Dar omul clătină din cap fără să-l audă, fără să încerce măcar să înțeleagă. Nu știa decât că, după troianul de zăpadă, avea să

urmeze un altul, și altul, și tot așa până când avea să cadă pentru totdeauna. Sau îl aștepta un glonț de la uriaș. Dar era mai bine să termine acum.

— Să-ți spun..., șopti el cu glas abia perceptibil în ciuda liniștii ce domnea peste pădurea împietrită.

— Nu vorbi, înaintează, se răsti la el Friedenbach.

— Vreau să-ți spun că ne-au împuiat capul cu prostii: „Regimentul 9 este la patruzeci de kilometri, la Plasnoie”... își continuă omul gândul. Nu-ți dai seama că am trecut de patruzeci de borne de mult. Asta nu înseamnă decât că ai noștri au șters-o. Nu se află la patruzeci de kilometri, ci la optzeci, la o sută, două sute de borne de aici – și cu Ivan pe urme ca și noi, ha, ha, ha!

— Ce se întâmplă acolo, cine v-a spus să vă opriți? Cine v-a permis să vă așezați, urlă *der Oberschütz*. În picioare! În picioare! *Schnell!*

Că erau convinși că nu vor mai scăpa, sau din cauza împușcăturilor, sau a adevărului spuselor colosului care le deschisese ochii, Friedenbach realizează deodată că era mai laș decât toți ceilalți la un loc. Făcuse o infamie lăsând-o pe Katherina să moară în timp ce el fugea împreună cu ceilalți.

Atunci înțelese mai bine ce era cu împușcăturile pe care le auziseră din spate, da, partizanii le dăduseră de urmă.

— Sus! Sus! urlă uriașul, ajungând în vârful troianului.

Friedenbach se ridică încet și-l înfruntă pe celălalt:

— Eu mă întorc, *Oberschütz*, și nu mă poți împiedica.

— Poftim? Pun pariu c-o faci pentru cățeaua aia!

— Da, „pentru cățeaua aia”. Nu merită să crape singură.

— Parcă în compania ta o să-i fie mai ușor! Și apoi, dac-o gădesc...

— Da, știu, au și dat de ea.

— Haide, mormăi omul, subliniind ordinul cu o mișcare clară a țevii armei, gata cu prostiile, mergi!

Friedenbach se conformă: începu să coboare.

— Nu pe acolo, *Schweinkopf!*

Friedenbach se împiedică și se rostogoli până jos, se ridică și urcă încet un alt troian, făcând în sens invers drumul pe care-l străbătuse până acolo.

— Nu mai face pe prostul, camarade! mai strigă colosul.

Dar Friedenbach nu se opri din mers, asudând și gâfâind, văzând stele înaintea ochilor și simțind junghiuri cumplite sfâșiindu-i craniul. Nu-l mai interesa nimic, nici glonțul pe care uriașul promisese să i-l tragă în ceafă, nici frigul, nici partizanii. Friedenbach nu se mai gândea decât la Katherina și, ca și cum abia atunci își revenea în fire după un somn îndelungat, se întrebă cum putuse s-o abandoneze.

Dintr-odată, fără să știe de ce, fu convins că uriașul n-avea să-l ucidă. Așteptase prea mult. Și apoi ar fi însemnat să atragă atenția asupra lui. (Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Da, cum nu se gândise mai devreme?)

Grăbi și mai mult pasul. Cât timp trecuse de când o părăsise? Două minute? Zece minute? Ce-o fi pățit? Dar, la naiba, de ce-i spusese chiar ea să plece? De ce capitulase? De parcă nu-i era și așa destul de greu... Și ce era cu rafala care se auzise din spatele lor?

Încă un deal de zăpadă, și apoi altul. Mereu aceeași liniște. Faimoasa liniște care te face să-ți pierzi mințile. Se gândi la camarazii lui o clipă. Probabil că uriașul îi forțase să-și reia drumul rapid, într-un ritm infernal, în mijlocul insultelor colosului care, astfel, le salva viața. Probabil și ajunseseră departe.

Dar lui Friedenbach nu-i păsa; altceva conta pentru el. Să găsească corpul Katherinei și să-i spună că o iubise, că se purtase mișelește cu ea, dar nu era vina lui, ci a liniștii de aici și din Moghilev care-l scosese din minți. Ea îi salvase viața în Moghilev și el... o abandonase în chip atât de laș aici.

Deodată, înapoia unui troian, în mijlocul unui crater de gheață pe unde trecuseră în urmă cu o oră, o zări.

Katherina era întinsă în zăpadă, cu brațele în lături, nemișcată. Era deja acoperită de fulgii care se cerneau deasupra ei.

— Katherina! Katherina!

Coborî urlând panta. Cu o forță nebănuită, se apropie de tânăra femeie, înspăimântat de neclintirea acesteia.

— Știam că ai să te întorci, Ulrich.

Vorbise încet, dar, la auzul glasului ei, bărbatul simți o ușurare profundă. O luă în brațe și o obligă să se așeze, scuturând cu gesturi

stângace zăpada de pe fața ei.

— Katherina, eu... ce prost... Nu puteam să merg mai departe, am auzit împușcături și ...

O rafală din apropiere îl făcu să tresară. Se așeză lângă ea și-i înlănțui umerii ca și cum ar fi vrut s-o încălzească. Își afundă fața în buclele roșcate, cu senzația fericirii supreme. Era ceva incredibil și teribil de violent. Cât ar fi încercat, nu-și putea aminti să mai fi simțit vreodată un sentiment de o atât de intensă împlinire, nici măcar alături de Ileana, logodnica lui, cea cu care fusese pe punctul să se căsătorească, dar care înțelesese repede că nu voia să se căsătorească cu un soldat oarecare.

— Știi, șopti el, cred că n-ar fi trebuit să te scot niciodată din spitalul ăla. Ți-am purtat ghinion până în ultima clipă.

Katherina dădu din umeri și ridică privirea spre el. Pe cât de neverosimil părea, ochii ei mari și limpezi surâdeau:

— Nu, nu, Ulrich..., răspunse ea înăbușit. Nu știu de ce, dar mai bine îmi găsesc sfârșitul aici, așa, decât în mizerie și josnicie într-un lagăr. Prefer să fiu... cu tine.

Friedenbach o sărută și rămaseră îmbrățișați, cu ochii închiși. Li se părea că nu veniseră pe lume decât ca să trăiască acea clipă care, deși era scurtă, răscumpăra, prin intensitatea trăirilor, viața pe care ar fi putut s-o trăiască împreună.

În privirea lor se oglindea o asemenea fericire, era atâta bucurie în sufletele lor, că nu auziră primele lătrături.

Katherina îi luă mâna și-o strânse într-a sa:

— Poate nu mai avem decât o oră, dar este a noastră și suntem singuri. Știu, am fi putut avea o viață împreună, copii... dar acum știu că doar tu contezi, că m-am născut doar pentru clipa în care te-am întâlnit printre ruine. Nu sunt nefericită, Ulrich. Să nu te gândești că sunt nefericită.

Bărbatul îi sărută mâna, privind cum fulgii le acopereau treptat picioarele. Dar acum nu mai simțea frigul, nu mai simțea decât o iubire intensă la care doar gândindu-se se simțea fericit.

Curios, el, care venise s-o ia pe Katherina, nici nu se mai gândea să pornească după ceilalți pe drumul care părea interminabil. Era inutil. La ce bun? Să-i ajungă din urmă pe

ceilalți? De ce? Ca să ajungă la liniile alor lor? Era doar o utopie cu care Rotensperr încercase să le dea curaj. Nu, mai bine să-i mângâie părul Katherinei, să-i sărute buzele pe care frigul nu le învinetise, să-i privească ochii albaștri-verzui. Da, era mult mai important decât să meargă ore întregi fără să ajungă nicăieri.

Katherina se înfioră.

— Ți-e frig? o întrebă el, acoperindu-i picioarele cu pulpana mantalei sale.

Dar ea clătină din cap și se ghemui la pieptul lui:

— Nu, cred că am auzit pe cineva...

— Partizanii?

Katherina se cutremură din cap până-n picioare.

— Da..., partizanii.

Bărbatul ridică cu teamă privirea și văzu că ninsoarea continua să cadă din abundență, dar auzi și el câinii. Acum lătratul lor suna diferit. Probabil că dăduseră de urmele lor.

— Nu, nu e nici un partizan, nu suntem decât noi doi, asta e tot ce contează acum.

— Asta e tot ce contează acum, repetă ea, ca hipnotizată de tonul lui convingător. Așa este, Ulrich, nici la spital n-am cunoscut nimic decât ură și violență. Aici, suntem doar noi doi și tu ești atât de blând... atât de tandru.

Friedenbach auzi o exclamație în spatele său. Omul anunța probabil pe altcineva că le găsisese urma. Acum, avea să dea drumul câinilor. O privi pe Katherina și văzu că pălise.

— Nu-i nimic..., suntem doar noi doi, repetă el.

Tânăra femeie îi strânse mai puternic mâna.

— Mi-e frică, Ulrich, mi-e atât de frică... e o prostie, nu?

O sărută din nou, îi cuprinse capul între mâini și-o privi drept în ochi. Voia oare ca, astfel, să măsoare dragostea ei pentru el? Oricât de extraordinar ar fi părut, pe buzele tinerei femei se contură încet un zâmbet. Un zâmbet care spunea că-și accepta soarta, destinul spre care-i condusesese dragostea lor.

— Acum nu-ți mai e frică, acum nu-ți mai e frică, șopti el, luptând împotriva panicii pe care o simțea urcând în el.

— Nu..., nu, te asigur..., să ne gândim la altceva... să ne

gândim... la noi doi și...

Zăpada scârțâi exact în spatele lor. Omul ajunsese în dreptul lor. Pașii se opriră. Acum puteau auzi respirația ușor gâfâită a celuiilalt.

— Katherina... Katherina, zise el, suntem... Acum nu vom mai fi decât noi doi...

Timpul părea că încremenise. Zăpada cădea tot mai deasă. În spatele lor, omul respira ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Probabil că acum ridica arma spre ei ca să-i execute cu o singură rafală pe amândoi.

— Da, doar noi doi, pentru totdeauna, bolborosi Katherina.

Friedenbach îi cuprinse capul tinerei femei cu brațul ca să nu poată vedea moartea venind. În același timp, plecă și el capul în piept.

— Adio, iubirea mea... Marea mea dragoste...

În câmpul său vizual, își făcură apariția două cizme negre amenințătoare, nemiloase. Atunci, într-un gest de sfidare, ridică privirea spre om. Acesta era îmbrăcat cu o haină îmblănită albă și o mască pentru zăpadă care-l făcea și mai înfricoșător.

— *Ach, mein Gott*, am văzut multe în Rusia, dar așa ceva, niciodată! Hei, ia veniți aici să vedeți ce am găsit!

Din zăpadă, apărură pe neașteptate o mulțime de fantome albe. Cu un foșnet mătăsos, o sabie trasă de câini se opri în fața lor.

— Suntem plantoane de la Falkenhorst și am fost trimiși în căutarea voastră. De la căderea nopții, am recuperat peste o sută dintre ai noștri, afirmă un *Oberfeldwebel*, sprijinindu-se în bețele de schi. Vă vom duce în liniile noastre. Însoțitorii voștri ne-au anunțat despre prezența voastră. Puteți spune că le sunteți datori vânduți!

Friedenbach se gândi la uriașul cu arma Dejtgarev. „Da, datori vânduți...”

— Vino, Katherina, vino cu mine...

Încremeniți de spaimă, uluiți, cei trei soldați luați prin surprindere de japonezi ridicară mâinile deasupra capului și îi lăsară pe inamici să le ia armele, fără cel mai mic gest de împotrivire.

Se întrebau uimiți cum li se putuse întâmpla una ca asta. Japonezii tăsniseră din tufișuri, cu baionetele înaintea, încercuindu-i. Hall tremura. Lui îi era cel mai mult

Hall tremura. Lui îi era cel mai mult teamă. Will se gândea la sergent și blestema neșansa de a nu-l mai avea cu ei.

Cât despre Kane, care părea cel mai liniștit dintre cei trei, își închipuia cu o neliniște crescândă torturile la care îi vor supune japonezii. Un zgomot de pași îi făcu să întoarcă privirile. Se apropia un sergent nipon. Se opri în fața lor și îi privi fioros pe cei trei americani.

